

DE ECCLESIA EN HET KONINKRIJK

De oorsprong, ontwikkeling en doelstelling van de ecclesia en het
koninkrijk in Gods plan

door

M. Jaegle

(eerder uitgegeven in U.R. Magazine jaargang 42 en 43

Copyright:

Concordant Publishing Concern)

Vertaling: Het Beste Nieuws

Index.

[Deel 1 - De voortijdse onthullingen van God en Christus betreffende de oorsprong van de ecclesia in de voor scheppingstijd van het universum](#)

[Deel 2 - Het begin van de schepping en de intieme relatie van God met allen](#)

[Deel 3 - Allen in de Zoon](#)

[Deel 4 - De schepping van allen in de Zoon](#)

[Deel 5 - De intrede van het kwaad](#)

[Deel 6 - Gedelegeerde oordelen](#)

[Deel 7 - Het kwaad in het goddelijk reddingsplan](#)

[Deel 8 - Onze uitverkiezing in Christus](#)

[Deel 9 - Een les over onze uitverkiezing](#)

[Deel 10 - Uitverkiezing in Romeinen en 1 en 2 Korinthiërs](#)

[Deel 11 - De uitverkiezing in Efeziërs \(1\)](#)

[Deel 12 - De uitverkiezing in Efeziërs \(2\)](#)

[Deel 13 - De uitverkiezing in Efeziërs \(3\)](#)

[Deel 14 - De préaionische genadege-schenken](#)

[Deel 15 - Een volk voor Zijn Naam](#)

Deel 1 - De voortijdse onthullingen van God en Christus betreffende de oorsprong van de ecclesia in de voor-scheppingstijd van het universum

Inleiding

Wanneer we de Heilige Schrift benaderen met het oprechte verlangen om de allervroegste onthulling van Gods plan van redding te ontdekken, zullen onze geesten terug gaan naar ver vóór het eerste hoofdstuk van Genesis. God geeft ons een beeld van een uitgebreid gebied dat vooraf gaat aan het daar onthulde. Het is een buitengewoon kostelijk toneeltje, waarin de zoekende geest de meest kostbare schatten van kennis vindt. In het licht van Gods woord zijn de voorbereidingen van de Schepper, die vooraf gingen aan de feitelijke schepping, zo duidelijk onthuld, dat we in staat zijn niet alleen een algemeen overzicht te krijgen, maar ook de volgorde te herkennen waarin ze gebeurden.

Eerst krijgen we het voorrecht om waar te nemen hoe alles met God begon, toen alles nog in Hem was. Dat leidt ons er toe onze Redder te zien in Zijn goddelijke Zoonschap als het Orgineel van heel de schepping. Bovendien is het in het bijzonder bemoedigend voor ons geloof onszelf te zien in die vroege tijd als de eerstgeborenen van Gods successen in Zijn grootse doelstelling van het scheppen en verzoenen van het universum, in verband met de geschenken die Hij zelfs toen al voor ons voorbereidde. Naast dit alles zien we in deze, de vroegste van goddelijke onthullingen, een helder beeld van Gods heerlijke doel voor heel Zijn schepping. Ja, deze goddelijke uitspraken betreffen heel het universum, zelfs voordat Hij het schiep, behoren tot de meest heerlijke geschenken van genade die te vinden zijn in de schatkamers van onthulling. Ze kunnen als volgt opgesomd worden:

- a. God - Alleen
- b. Alles in God
- c. De schepping van Gods Zoon
- d. Alles in Christus
- e. Onze verkiezing in Christus
- f. De voor-aionische genadegeschenken van de huidige ecclesia

GOD - ALLEEN

Dit kan beschouwd worden als de allereerste goddelijke onthulling. We hebben geen rechtstreekse uitspraak hierover in de Schrift, maar het is gebaseerd op een passage die het veronderstelt en het wijst er duidelijk naar terug. Het is te vinden in Romeinen 11:36 - "Want uit Hem en door Hem en tot Hem is het al"(SW), en in 1 Korinthe 8:6 - "God, de Vader, uit Wie het al is"(SW). Op deze onthulling - alles is uit God - mogen we, om te beginnen, de gedachte grondvesten van Gods eenzame bestaan. Omdat alles *uit God* is moet het voordien *in Hem* zijn geweest. Het was verborgen in God, zonder enig uiterlijk, zichtbaar bestaan, en daarom was

er niets en niemand buiten God om. Volgens dit moeten we gedachten verbannen over een voortijds tijdperk waarin alles al bestond, zichtbaar en onzichtbaar, en ons neerbuigen in de diepste eerbied voor deze grootse en overweldigende gedachte: God alleen! Het is een schitterend heiligdom waarin God, de Vader, gelovigen toestaat in Christus binnen te gaan, daar waar Hij, in eenzame majesteit, op de troon zit. Dit is het verst terug dat het licht van Gods Woord onze geesten leidt. Hieraan voorbij ligt een domein waarin we niet kunnen treden, waarover God niets heeft onthuld.

Al het andere, behalve God, heeft een begin. Alleen Hij heeft er geen. God - zonder een begin! Er is misschien geen andere waarheid die zo volledig onze geestelijke mogelijkheden overstijgt, de werking van onze hersenen verdooft en laat zien hoe beperkt wij in ons denken zijn, als de grenzenloosheid van Gods bestaan. Hier stuit de zoekende geest op een barrière die ze, zonder te vrezen voor de eigen vernietiging, kan overwinnen.

In deze onthulling hebben we het best mogelijke commentaar op de vele Schriftplaatsen die het feit benadrukken dat er maar één God is (Deut.4:35,32:39; 2 Sam.7:22; 1 Kron.17:20; Jes.44:6,8; 1 Kor.8:4-6). Er is geen God dan Hij en er is niemand naast Hem! Dit wordt al duidelijk in het allereerste deel van de era vóór de schepping. Niemand anders heeft een begin en geen ander kan deze grootsheid met Hem delen.

In het verleden, net als in de toekomst, heeft God geen grenzen, alleen met dit verschil dat alleen Hij uit het grenzenloze verleden kwam, maar in de toekomst het hart van Zijn liefde Zijn eindeloosheid deelt met Zijn schepselen. Toch is dit slechts een van de oneindige kenmerken van de Godheid. Volgens de verklaring van Zijn Zoon in Johannes 4:24 is God geest. Dat is Zijn echte essentie. Volgens deze onthulling bezit God, in aanvulling op Zijn grenzenloos bestaan, ondenkbare grootheid en kracht. En daarbij is er ook onzichtbaarheid. Dit alles scheidt een diepe kloof tussen Hem en ons. Dit laat zien hoe ver en onbereikbaar God is, behalve wanneer we Hem zien als de vader, door Christus, Zijn Zoon en Bemiddelaar.

Niettegenstaande het feit dat deze bovenmenselijke proporties onze eigen nietigheid ontbloten, gezond geloof zal deze overweldigende onthullingen van de Godheid verwelkomen, in de erkenning dat zo'n God, Die niet beperkt kan worden tot welke zijde dan ook binnen het gebied van menselijke verbeelding, de enige garantie is van het succes van alles wat Hij heeft ondernomen. Hier pauzeren we om dank te geven voor de hoge eer bij het ons een blik geven op Zijn pré-aionische eenzaamheid.

Maar dit is niet alles wat de geest heeft onthuld over God in deze voortijdse periode. Volgens 1 Korinthe 2:10 doorzoekt deze alles, zelfs de diepten van God. Tot op dit punt was de onthulling van de goddelijke uiterlijkheden het belangrijkste onderwerp, niet Zijn innerlijk wezen. Maar nu wordt ons een dieper inzicht gegeven, want de geest leert ons wat hij heeft ontdekt in de diepten van God, dat wil zeggen: het gehele universum! De schepping die God voorzag bestond niet slechts in Zijn doelstelling, maar was feitelijk en in werkelijkheid ingesloten in

Hemzelf. Dit brengt ons naar het volgende punt, met z'n verbazingwekkende uitspraak:

ALLES IN GOD

Net als in het voorgaande moeten we eerst erkennen dat de Schrift deze precieze bewoording niet gebruikt. Maar, zoals we al eerder zeiden, de waarheid dat "Alles is uit God", zonder enig bijzonder commentaar, veronderstelt dit kostbare feit, dat alles in God was. Om uit iets voort te kunnen komen is het nodig dat het tevoren er in was. Dat is een vanzelfsprekend axioma, en vereist geen proces van redeneren om het te vast te stellen.

Toch is het goed deze indirecte overbrenging van goddelijke kennis en de introductie er van met onderscheidingsvermogen te aanvaarden, en niet zonder meer aan de reserve voorbij te gaan waarmee het onthuld is geworden. Het voortijdse portaal dat leidde naar Zijn meest innerlijke verblijven, is afgeschermd geworden tegen alle publiciteit, zodat het voor een oppervlakkige blik niet duidelijk is, want het is de ingang naar Zijn heilige der heiligen. Dit kan alleen gedaan worden met diep, eerbiedig ontzag, opdat wij, aan wie deze genade is geschonken, nederig geworden door een bewustzijn van wat we zijn, een glimpje toegestaan mag worden in Zijn meest innerlijke zijn.

Het is een heel kostbaar en liefelijk plaatje dat voor ons wordt onthuld door de geest - het universum rustend in het hart van z'n Vader, God. Wat een schatkamer van diepste, goddelijke kennis, om de ultieme bron van alle schepping veilig opgeborgen te ontdekken tot de tijd van de schepping er van! Dit omvat alles wat bestaat, zonder uitzondering, niet Christus, de Zoon van God, uitsluitend. Dit is de eerste onthulling van de Zoon die aan de gelovige wordt gegund, en het is het fundament van Gods vaderschap en de heerlijkheden van de Zoon. Alle andere schepselen zijn onderverdeeld in klassen en worden genoemd: "al ... in de hemelen en op de aarde, het zichtbare en het onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij soevereiniteiten, hetzij autoriteiten..."(Kol. 1:16;SW). Hoewel deze onderverdelingen gemaakt zijn in relatie tot Christus, kan er in feite naar verwezen worden vóór de schepping, want zelfs toen bestonden ze in God.

In het oorspronkelijke Grieks staat "al," of "het al" in het meervoud, en kan letterlijk weergegeven worden met "de allen." Hoewel deze uitdrukking nauwelijks geoorloofd is, toont het zeer duidelijk aan dat alles wat bestaat, of het nu materie, elementen of levende schepselen is, in Hem was. Absoluut niets bestond op dat moment buiten God.

Naast dit heeft "Alles in God" een zeer persoonlijke boodschap voor ons, want door deze waarheid ontdekken we de eerste aanwijzing over ons bestaan, lang voordat we geboren werden. Wat een diepte aan zegen is het te leren over de gezegende locatie, waar we ook onszelf vinden, de plaats van onze oorsprong! Ja, wat een versterking en vreugde voor ons geloof is het onszelf terug te vinden in God! We kunnen echt niet meer wensen voor een bevredigend antwoord op de vraag van waar we komen.

Met het oog op deze goddelijke verklaring kunnen we heel wel vragen: Hoe is het mogelijk dat de hele schepping, op een bepaald moment, in God kon zijn? Het Woord van God geeft ons verscheidene oplossingen voor dit probleem. Aangezien geloof "de aanname van het verwachte, een overtuiging van het niet geziene" is (Hebr. 11:1;SW), zou geen gelovige kunnen of willen twijfelen aan de waarheid van deze goddelijke onthulling, maar het zonder enige reserve in zich opnemen. En God heeft ons niet zonder verder bewijs gelaten, maar koestert het geloof dat Hem eert met voorbeelden die ons helpen deze heerlijke waarheid te verstaan, dat velen vaak ingesloten zijn in één enkele. In feite heeft God dit tot een principe gemaakt in Zijn citaten.

Reagerend op het woord van de Schepper bracht de aarde groen, kruiden en vruchtbomen voort, waarvan de zaden alles in zich hadden dat daarna is verschenen. Het is nauwelijks mogelijk alles in woorden weer te geven wat dit inhoudt. Alle oogsten sindsdien tot aan nu, en in de toekomst, waren echt ingesloten in deze originelen, en zij zijn uit hen voortgekomen. Zo geeft zelfs de natuur, met z'n elementaire en beperkte onthulling, ons een goed voorbeeld dat uitlegt hoe alles in het begin in God kon zijn.

Een zelfs eenvoudiger bewijs van dit principe is te zien in het ras van de mensheid, want iedere laatste van het menselijk ras was op een moment in Adam, de voorvader van ons allen.

Het is meer dan alleen interessant te zien dat een product van de moderne wetenschap (mogelijk onbewust en zonder het te bedoelen) bewijs levert voor de betrouwbaarheid van dit principe. Dat is het nucleaire onderzoek. Verbazingwekkend is niet alleen de geweldige concentratie van kracht, maar het eerdere werk dat dit bereikt, dat wil zeggen de terugkeer van materie naar z'n voorgaande elementen door reductie in volume. Het verbazingwekkende er van is dat het terug gebracht wordt naar z'n kleinste afmeting, maar toch dezelfde mate aan kracht behoudt. Een staaf uranium van een meter lengte, bijvoorbeeld, kan zeer gereduceerd worden, maar toch blijft het gewicht er van gelijk. De arbeiders in de eerste atoomfabriek, zo lezen we, vroegen zich af hoe grote hoeveelheden materiaal werden ingebracht, maar niemand zag ooit iets er uit gaan.

Als God de mens toestaat, in hun vroegste stappen, om de oorspronkelijke toestand van materie te ontdekken en zulke verbazingwekkend resultaten te bereiken in de mutatie en verkleining van materie, dan mogen we een duidelijke aanwijzing zien van de geconcentreerde vorm waarin het universum moet hebben bestaan vóór de schepping. Zelfs als we het spoor van de wetenschap volgen zal het ons helpen de heerlijke waarheid te grijpen van de insluiting van allen in God. Toch is dat slechts één aspect en dit wordt slechts zwakjes aangeduid. Bovendien is het niet nodig het universum in de kleinste vorm te visualiseren om deze waarheid te kunnen geloven, want God is onuitspreekbaar groot. Hij is geest en als zodanig kan Hij geen meetbare massa of afmeting hebben. Buiten dit alles om aanvaardt de man van God dit puur externe aspect zonder problemen, gewoon omdat het staat geschreven. Gods Woord onthult een veel groter aspect, de esoterische eenheid van de Schepper met het universum, waaruit de vroegste stralen van Zijn onmetelijke liefde schijnen.

Deze onthulling van de insluiting van allen in God ontnemt het fundament aan alle speculatieve redeneren over de oorsprong van het universum, want alleen God is de bron er van. Wanneer de wetenschap alles herleidt tot één cel, dan is dat een goede indicatie, maar het rif waarop dit onderzoek vaak strandt is de weigering om deze cel z'n juiste naam te geven, en ze te erkennen als God en Schepper.

Door z'n insluiting in God was de hele schepping vitaal verenigd met z'n Schepper. Ondanks de latere scheiding door zonde en oordeel, zijn de wortels van deze eenheid niet verstoord geraakt en hebben ze, als de basis voor het bereiken van Zijn plan van redding, hun onverminderde waarde en belang behouden.

Maar niet alleen met God, ook met Christus was de schepping in een vitale eenheid. Oorspronkelijk belichaamde God alles in Christus en vormde het een eenheid samen met God. Deze waarheid leert dat, overeenkomstig de goddelijke bedoeling, niet alleen Hij, maar ook Christus verenigd zal worden met de schepping, en dat is de grond waarin het anker van de verzoening rust.

Door "het al in God" wordt het hele universum, met God en Christus inbegrepen, naar voren gebracht als de grootste en machtigste van alle eenheden. God en Christus zijn zo verenigd in Gods werkzaamheden met "het al" in de meest esoterische van eenheden. Alles behoort tot God en is van Christus. In deze eerste onthulling van God en Zijn Christus is de periode die vooraf ging aan de schepping, worden de omtrekken van de normale staat van schepping blootgelegd.

Deze oorspronkelijke insluiting van alles in God is zo alomvattend, dat geen enkel schepsel enige onafhankelijke oorsprong kan opeisen. Deze onaantastbare waarheid leidt ons er toe onvrijwillig te denken aan een uniek en machtig wezen: Satan, de Tegenstander van God. Ook hij had zijn begin in God. De onthulling hiervan, zijn oorsprong, is van veelzijdig belang, want het geeft ons de juiste basis voor een correct verstaan van zijn loopbaan en activiteit, en levert de sleutel voor de oplossing van het probleem van het kwaad in de wereld.

Satans positie en zijn relatie met God in die voortijdse toestand moeten vastgehouden en ingeprent worden in ons geloof. Daar was hij, absoluut onderschikt aan God, figuurlijk gesproken, als de onbewuste klei in de handen van de Grote Pottenbakker, Die hem niet alleen zijn uiterlijke vorm gaf, maar hem voorzag van zijn karakter en autoriteit.

Dientengevolge, als Satan, zoals hij is, niet zou zijn zoals God hem bedoelde, dan heeft hij feitelijk Gods plannen met de schepping tegengewerkt, tegen Zijn wil, tot Zijn nadeel en dat van Zijn Gezalfde. Trouwens, hij zou dan niet alleen zelf de noodzaak voor redding hebben voortgebracht, maar hij zou die tegelijkertijd veroordeeld hebben tot een betrekkelijk falen. Er is geen uitweg uit dit dilemma. In dit geval zou de Schepper een ernstige fout gemaakt hebben. Zijn banden met dit schepsel zouden zijn als een fundamenteel falen, dat vanaf het prille begin Zijn scheppingsplan zou bestempelen tot een verloren spel. God zou begonnen zijn met het missen van het doel, en dat is de figuurlijke definitie van zondigen.

Een vakkundig arts kan, met al zijn kennis van de lichamelijke structuur van het menselijk lichaam, vaak een tevoren een aanstaande crisis en een ziekte voorzien

en stappen nemen om ze te voorkomen, met wisselende mate van succes. Als de menselijke geest in staat is dit te doen, hoeveel meer diepgaand is Gods kennis van de diepste essentie van al Zijn schepselen, niet alleen sinds ze werden geschapen, maar al toen ze nog ingesloten waren in Hemzelf.

Zelfs de Psalmist wist van dit goddelijk inzicht, want hij schreef: "Uw ogen zagen mijn embryo." En de profeet Jeremia doet deze verbazingwekkende uitspraak: "Voordat Ik jou in de buik vormde, kende Ik jou" (1:5). Ook David getuigt: "JAHWEH doorzoekt alle harten en iedere vorm van bedenksels"(1 Kron. 28:9;SW). "U begrijpt mijn gedachten van verre" (Psalm 139:2;SW).

Dit zijn slechts kleine hintjes, onbelangrijke fragmenten van Gods machtige vooruitblik van de periode vóór de schepping. Maar de wortels er van gaan veel dieper dan alleen voorkennis van alle dingen en de ontwikkeling van de schepping. Onontkoombaar leiden deze besliste uitspraken naar de overtuiging dat God de weg naar de minuten en het machtigste van Zijn scheppingen vastlegde volgens een vooropgezet plan. Bij het uitvoeren er van zal niets onvoorziens Zijn weg blokkeren, want het gaat "naar het voornemen van Die alles werkt naar de raad van Zijn wil"(Efe. 1:11;SW). Alleen Hij is de primaire en afsluitende oorzaak van alles wat kan gebeuren.

Met deze soevereine, veelzijdige, unieke en absoluut complete scheppende macht, zou Hij nooit een crisis over het hoofd gezien hebben waarin een hoogstaand figuur onafhankelijk en tegengesteld zou kunnen handelen aan Hem en kwaad kunnen scheppen en omvormen in Zijn bitterste vijand, en zo Zijn schepping eindeloze en onherstelbare schade toebrengen.

Zo'n opstand zou Hij in het begin er van voorzien en ontdekt hebben, en het zou in het geheel geen inspanning zijn geweest om zo'n twistziek schepsel weg te doen, als een wortel van akelig kwaad. Maar we zouden echt niet openlijk van zulk een zaak moeten spreken, want het komt gevaarlijk dicht bij godslastering. Hoe zou het zaad van zo'n schepsel ooit een plaats kunnen vinden in de absoluut goede en heilige God?

Het verlangen de oorsprong van het kwaad in Satan te zien, staat gelijk aan een diepgewortelde ontkenning van de absolute godheid van God, en is een grote hindernis voor een leven van overwinnend geloof, omdat het bij prilste begin al een schaduw werpt op de heerlijke voleinding. Waar is Zijn almacht als zelfs al één schepsel in staat is Zijn plannen in de war te sturen? "JAHWEH doet de raad van natiën teniet, Hij verwerpt de bedenkselen van volken" (Psalm 33:10;SW). "Ik zal de raad van Juda en Jeruzalem in deze plaats ijdel maken" (Jer. 19:7;SW). Is Hij Die dit doet machteloos in de aanwezigheid van het plan van één enkele van Zijn vele schepselen? Wat zou dat Paulus' bewonderende lof over Gods wijsheid en kennis verduisteren (Rom. 11:33)!

De diepe betekenis van de onthulling dat alles uit God is, staat geen enkele mening toe die inhoudt dat ieder schepsel maar kan doen wat hem goeddunkt. Nee, ook deze, alleen en met alle anderen, waren vanaf het begin ingesloten in een vastgelegd en onveranderlijk goddelijk plan. Het bewijs hiervoor zit 'm in het feit dat, in werkelijkheid, de tegenstander slechts de bedoeling uitwerkt die diep

verankerd was in Gods liefde, en hij is wat hij is om het hoge doel van de goddelijke aanhankelijkheden te vervullen. Dat is de bevredigende oplossing van dit moeilijke probleem. De juistheid er van wordt voortdurend bevestigd in het Woord van God.

De insluiting van het universum in God voordat het echt geschapen werd, laat zien hoe sterk de banden zijn die het met z'n Schepper verbinden. Niet buiten Hem, zonder enige nauwe relatie met Hem, werd het geschapen, maar het is uit Hem voortgekomen. Het ontstond in Hem en het kwam uit Hem voort. Daarom is er, vanaf het prille begin, een onscheidbare eenheid tussen God de Schepper en Zijn schepping. Hoe diep de wortels van deze eenheid gaan kunnen we nauwelijks zeggen. Maar wanneer we denken aan hoe het gaat in de menselijke geslachten, dan krijgen we een flauw vermoeden van de vroegste impulsen van Gods liefde bij het oproepen van het universum.

Deel 2 - Het begin van de schepping en de intieme relatie van God met allen

De zinsneden "in Hem" en "uit Hem" veronderstellen een veel nauwere eenheid dan het "door Hem" (Rom. 11:36). Wat een mens maakt met zijn handen komt tot stand buiten hem om en heeft geen vitale relatie met hem. Maar met zijn nakomelingen, die in hem en waren en uit hem zijn, heeft hij een nauwe en vitale eenheid. Voor hem zijn zij de meest nabije, liefste en beste, zijn grootste en meest waardevolle bezittingen. Zo'n relatie met het universum is gevestigd door God door het feit dat, in het begin, Hij alles in Zichzelf droeg. Zijn eigenaarschap van de schepping is niet, ten eerste, gebaseerd op de schepping er van, maar dit is omdat het eerst in Hem was ingesloten. Dat is wat Hem het oorspronkelijke recht geeft op het hele universum. Hij is de enige echte Eigenaar. Gebaseerd op deze waarheid was het dat Paulus gerechtvaardigd was de uitspraak van een ongelovige Griekse dichter te citeren: "Want ook wij zijn van dat ras" (Hand. 17:28;SW). Maar dit houdt zeer zeker niet het zogenaamde "universele vaderschap" van God in buiten de redding die is in Christus Jezus.

In deze voortijdse onthulling wordt de noodzaak en wortel van universele verzoening gevonden, want daarop, de vroegste goddelijke uitspraken over het universum, is Gods heerlijke doelstelling van liefde gebaseerd en verankerd. Een helder verstaan van deze meest intieme relaties tussen de Schepper en de schepping, zoals duidelijk is in de stelling dat alles uit God is, laat geen ruimte voor een andere conclusie, want de vestiging van zulk een esoterische eenheid kan alleen in liefde gevonden worden.

Gezien in de stralen van de vroegste ontvouwingen wordt de leer van eindeloze verdoeming van de meeste van Gods schepselen onmogelijk te geloven, want ze ziet voorbij aan en negeert geheel de essentiële liefde van Gods hart, die zichzelf al heeft bekend gemaakt. Maar dit moet de grootste overweging gegeven worden,

des te meer omdat God dezelfde onvergankelijke liefde heeft gegeven aan Zijn schepselen, om op hun weg met hen en in hen te zijn.

Het goddelijk instituut van de familie voor de uitbreiding van het menselijk ras is het middel waarmee God Zijn scheppende liefde onthult aan Zijn schepselen. Omdat kinderen de vruchten zijn van de lichamen van hun ouders, zijn hun gevolgen een heerlijke en unieke liefde van de voortbrengers aan de voortgebrachten, van ouders voor hun nageslacht, wat bewijst een sterke en machtige band te zijn. Het verbreken van zo'n band door het verlies van een kind is de oorzaak van het diepste verdriet. Zelfs indien kinderen door Satan op het verkeerde pad worden geleid of misleid worden door de wereld, en gescheiden worden van hun ouders, of wanhopig zijn, breekt het hun harten. Indien de rampspoeden van hun nakomelingen hen geen enkele pijn doen en zij zonder het tonen van enig verdriet voortgaan in pleziertjes, dan zouden wij hen terecht veroordelen als niet liefhebbend en harteloos.

We nemen als vanzelfsprekend aan dat zondige mensen zulke verliezen diep voelen, en we begrijpen hen wanneer ze niet langer veel plezier in het leven hebben. Het wordt onder de mensen als juist bevonden sympathie uit te drukken naar hen die lijden onder het verlies van verwanten. We kunnen dit bewijs van verdriet zelfs onder de dieren zien. Het is roerend het verdriet waar te nemen van dieren van wie het jong is geroofd.

Maar voor God, Wiens liefde voor Zijn schepselen onuitsprekelijk groter is dan de liefde van ouders (wat ook uit Hem voortkomt), zouden zulke gevoelens vreemd zijn! Zullen we Hem beschuldigen met hartelozener zijn dan Zijn schepselen, dat Hij met gelijkmoedigheid kan kijken naar de grote meerderheid van hen in een eindeloze doodstrijd? Toen Zion zei:

"JAHWEH liet mij in de steek en mijn Heer vergat mij."

... antwoordde Hij Zijn zich vergissende volk met de woorden:

"Zal een vrouw haar ongespeende vergeten,
afzien van het hebben van mededogen voor de zoon van haar buik?
Zelfs als zij deze vergeet, dan zal Ik jou niet vergeten.
Zie!, Ik schetste jou op Mijn handpalmen. Jouw muren zijn voortdurend voor Mij."
(Jes. 49:14-16;SW)

Hier al, in de profeten, hoewel het geheel van Zijn reddingsplan zeker nog niet was bekend gemaakt, verzekert God ons dat Hij hen die in Hem waren nooit zal vergeten.

In het heldere licht van Gods liefde, wordt de leer van de eeuwige kwelling van de meeste van Zijn schepselen tentoongesteld als een valse afleiding en ketterij die Hem op grove wijze onteert.

Aan het enorme verlies dat Hij zou lijden moeten we de ondenkbare pijn van Zijn liefhebbende hart toevoegen. Waarom wordt deze pijn niet benadrukt bij het bespreken van dit thema, net als Gods diepe en echte mededogen? Mensen

behandelen hun medemensen met meer nadenkendheid dan zelfs sommigen van Gods over Hem spreken! Het is verbazingwekkend hoe hard en koud hun volharden in deze leer is, en zij verdedigen die alsof ze God grote eer en heerlijkheid brengt. Maar weinigen zijn zich bewust van de gevolgen die het zou hebben voor Gods liefdevolle hart.

Het misleidde geloof in de eeuwige kwelling, van de kant van hen die het wijds uitbazuinen, alsook van hen die er de voorkeur aan geven het zachte pedaal in te drukken, heeft als gevolg een onbedoelde en gedeeltelijk onbewuste smaad van de houding van de Godheid en de verdraaiing van Zijn grenzenloze liefde. De voleinding van Gods schepping, zoals gepresenteerd door deze leer, zou de hemel zelf omvormen in een huis van rouw. Zou de meerderheid beroofd worden van de blijdschap die God voor hen verlangt, dan zou Hij, de meest liefhebbende van allen, de meest sympathieke en leidende Lijder zijn. Als ouders al diep bewogen worden bij het zien van de ramspoed van hun kinderen, hoe meer wordt God bewogen! Zijn hartenpijn en het verdriet van Zijn Zoon over de ontelbare hopeloos lijdende wezens die Hij eens in Zijn hart droeg, alsook het verdriet van de weinigen die gered zijn over hun verwanten, zou zo groot zijn dat mogelijk niemand echt zelf van de blijdschap van de hemel zou kunnen genieten.

Een ieder die geproefd heeft van Gods genade, maar ondanks dat denkt dat hij onder zulke omstandigheden kan genieten van de volheid van gelukzaligheid, heeft de aard van zo'n voleinding niet ernstig overdacht, want het zou een afsluiting zijn met eindeloze worsteling, niet alleen voor de verdoemden, maar ook voor God en Christus en voor hen die van Hem zijn, want "de liefde verloopt nooit" (1 Kor. 13:8;SW).

Als nu ouders, zoals boven gesteld, in hun niet aflatende liefde achter hun kinderen aan gaan, ze tuchtigend voor hun overtredingen, en de kinderen hun weg terugvinden naar hun ouders met een voortdurende, niet te verstommen toewijding, met diepere aanhankelijkheid dan tevoren, dan zou zeker niemand er iets tegenin willen brengen. In tegendeel, allen zouden blij zijn met de ouders en hen in zo'n geval als voorbeeldig beschouwen.

Dit eenvoudige voorbeeld is een zwakke illustratie van wat God op het oog heeft met Zijn schepping. Zijn verlangen naar de terugkeer van Zijn zich vergissende schepselen zal ook bevredigd worden. Het zal niet gaan zonder zware en ernstige oordelen. Maar deze worden alleen gebruikt als middel om Zijn doel te bereiken. De vreugde die Gods hart zal vullen is duidelijk in al de beloften die de overwinning van Zijn liefde hebben voorgezegd. En het is zelfs nu het deel van allen die Zijn Woord over de sublieme afsluiting hebben geloofd, met de verzoening van allen.

Hieruit wordt duidelijk dat Gods Woord, met z'n diepe verklaring dat alles uit God is, er naar verlangt veel meer te onthullen dan de oorsprong van de schepping en de daaruit volgende band met een Schepper. Het houdt Zijn liefdesrelatie er mee in. Zijn liefde voor Zijn schepselen begon niet nadat zij van Hem weggevallen waren, maar bestond al terwijl zij nog in Hem ingesloten waren. Deze primitieve en esoterische eenheid van de Schepper met Zijn schepselen moet noodzakelijk een effect op hen hebben gehad. Het moet hen begiftigd hebben met een of ander

teken van hun hoge afstamming. En dit zegel, dat inwonend in hen is, is: "Alles is voor God."

In een paar woorden omarmt dit vers in het elfde hoofdstuk van Romeinen - "uit Hem en door Hem en tot Hem is het al" (Rom. 11:36;SW) - het begin, de loop en de voleinding van de schepping. Het is Gods grote motto, die de oorsprong samenbindt met het doel, en het begin verlicht met het licht van de afsluiting.

"Alles is voor God" laat ons, door het doel te onthullen waar God op mikt, de innerlijke houding zien die God in Zijn schepselen inplantte en de beginselen die hen op de weg begeleiden. Het brengt ze terug bij de Schepper. Het kan zijn dat ze verdwaald raken op een weg die weg leidt van God, maar deze verborgen trend kan nooit helemaal verloren zijn. Wat is alle inspanning in de wereld voor iets beters dan het onbewust tasten en zoeken naar het verloren paradijs? Het is niet het hartsverlangen dat verkeerd is, want dit werd door de Schepper Zelf ingeplant, maar de slavernij aan de zonde die Zijn schepselen in haar greep heeft en die hen er toe leidt te proberen hun verlangens buiten hun Schepper om te bevredigen. Zelfs vóór de schepping verborg Gods hart in zichzelf de grote Leider Wiens vaste hand allen die verloren gingen terug zal brengen naar Zijn heerlijke doelstelling. Dit zal niet bereikt worden door de zonde uit de weg te gaan, maar met een herstel, een thuiskomen in het huis van de Vader. Het is een diepe werkelijkheid, zoals gezien zal worden in de letterlijke weergave van het origineel, dat leest "alles is naar binnen in Hem."

Gerechvaardigd door middel van zware oordelen voor heilzame tuchtiging en overwonnen door Gods liefde, keren Zijn schepselen niet echt in Hem terug zoals hun gezegende begin was, maar met een hart dat onderschikt is aan Hem als hun Vader, in Christus, en in antwoord op Zijn grote liefde houden ze Hem in hun harten, zodat Hij hun Alles wordt. Deze hernieuwde eenheid van hart tot hart is samengevat in een paar woorden in 1 Korinthe 15:28 - "God Alles in allen."

In de meest volkomen harmonie, vrij van enige wanklank, worden het begin en het einde van Gods plan voor scheppingen en verzoening als volgt samen verbonden:

In het begin: Allen in God.

In de afsluiting: God Alles in allen.

Deze zijn de twee allesomvattende polen waarop het universum veilig rust en waardoor de hele ontwikkeling al vastgelegd is door het heerlijke doel. En echt, we kunnen ons geen meer sublieme en hogere voleinding indenken of bedenken die zoveel eer voor God zal oogsten als deze, zodat alle schepselen die in het begin in Hem waren, en uit Hem kwamen, hun bestemming zouden bereiken met bereidwilligheid en instemming, God Zijn juiste plaats gevend in hun harten, zodat Hij "Alles in allen" kan zijn.

Zelfs als de weg die leidt naar dit verlichtende einde o zo vreesinboezemend zou zijn, zo moeilijk en donker en bezaaid met zonde en oordeel, uiteindelijk moet dit alles dienen in het bereiken van dit heerlijke doel en in het onthullen van Gods aanbiddelijke werkingen.

Als we zouden proberen de grenzen te overschrijden die aan beide zijden gesteld worden door "allen in God" en "God Alles in allen," dan zouden we een subliem contrast vinden op in die fase waarin God, komend uit het verleden, alleen was. Zijn met liefde gevulde hart zou nooit bevredigd kunnen zijn met deze toestand. Als we vragen wat het was waar Hij naar verlangde, zullen we het antwoord vinden in het heerlijke doel dat in wonderlijke werkelijkheid aan onze geest wordt gepresenteerd, dat is: God met Zijn vernieuwde en verzoende schepping, die Hem vrijwillig dient, alles verenigd in één.

Al met de schepping van Zijn Zoon begon God aan het beëindigen van Zijn alleen zijn. Het kwam tot een volle afsluiting toen Hij, doorheen Zijn Zoon, de schepping uitriep. De daarop volgende vervreemding tussen God en Zijn schepping door middel van de intrede van zonde, wordt geleidelijk overwonnen door het offer van Christus. Na Zijn opstanding begon Hij Zijn grote taak van het allen terugleiden naar God. Door Zijn wijze en effectieve werkingen, draagt iedere bedeling vrucht. Voortdurend zijn er schepselen, overwonnen door Zijn liefde, die verlangen binnen te gaan in gemeenschap met Hem. Om mee te beginnen is er een verspreid succes, maar geleidelijk aan wordt een groter deel bereikt. Dan, bij de voleinding van de aionen, zien we het werk van Christus bekroond met compleet succes, want geen enkele ziel is buiten harmonie met God te vinden.

Laten we vasthouden aan de overtuiging dat 1 Kor. 15:28 niet slechts de hoogste en beste ideeën van de mens bevat, maar Gods eigen woorden, die niets anders van ons verwachten dan geloof. God is verantwoordelijk en in staat uit te voeren wat Hij heeft beloofd. Hij, net als zij die Hem zonder reserve geloven, zal uiteindelijk gerechtvaardigd worden door de feitelijke vervulling van "God Alles in allen"! Dat hoort niet bij Zijn huidige weg met z'n zware oordelen, maar het is het laatste en blijvende resultaat van Zijn voortijdse doelstelling.

Terug kijkend naar heel het werk van God, met al z'n variaties in oordeel en genade, zien we deze universele oogst als de afsluiting en het doel. Maar het is veel meer dan alleen de beëindiging van Zijn plan van redding. De voleinding is niet alleen aan het verleden verbonden, maar ook aan de toekomst. Het wijdt een overweldigend grote, frisse start in en een nieuw begin.

Hoewel we permissie hebben om te spreken van zo'n begin, moeten we het feit benadrukken dat God niets onthuld heeft over de verdere ontwikkeling van Zijn liefdeswerk. We worden in Zijn Woord ingelicht over wat betreft Zijn werkzaamheden tot aan de afsluiting van de aionen, maar niet verder. Maar als God tijdens de aionen, waarin zoveel oppositie tegen Hem is, de rijkdommen van Zijn liefde in Christus tentoonspreidde, krijgen we een kleine aanwijzing over wat de toekomst in petto heeft. Wat zal het zijn wanneer allen God als hun Vader hebben erkend en gedrongen zijn door liefde om aan Hem onderschikt te zijn, begunstigd met ondenkbare kwalificaties en vermogens om Zijn wil te doen, anders dan voor Zijn blijdschap en genoegen?

Dit begin zal fundamenteel verschillen van dat van Adam in het paradijs. In de toekomst zal de les van goed en kwaad grondig verstaan worden en de ervaring van kwaad zal werken als een hulp voor de volste blijdschap, gekend en erkend door allen. We zouden mogelijk zelfs niets kunnen begrijpen van wat God voor die dag

in gedachten heeft, ware er niet de gedachte aan deze allesoverstijgende uitzichten die ons hart doen opspringen in de verwachting van al die heerlijkheden die nog voor ons liggen.

Om deze belangrijke overgang te beschrijven zouden we kunnen zeggen dat dan de aionen overvloeien in eeuwigheid, in de ware zin van eindeloosheid. Hoe juist en noodzakelijk is het dat alles gebeurt voordat deze voleinding achter gelaten wordt in de aionen en niet in verband wordt gebracht met eeuwigheid! De waarheid die we overdacht hebben brengt een dubbele beschuldiging tegen het normale gebruik van "eeuwig" en "eeuwigheid." Ten eerste worden toestanden en dingen die beperkt zijn tot de aionen, en daarom een begin en een einde hebben, ten onrechte nooit eindigend gemaakt, en daaruit komt de tweede fout naar voren, het onwetend overtreden van de grens tussen de aionen en de eindeloosheid, en het binnendringen in een gebied waarover God niets heeft onthuld. Op deze wijze worden aionische omstandigheden misplaatst in de eeuwigheid.

Nu, echter, heeft onze weg ons geleid naar de eerste onthulling van de Vader van Christus Jezus over Zijn Zoon, en worden we bevoorrecht om getuige te zijn van Zijn vroegste verschijning in Gods plan. Hij komt ten tonele met zo'n schittering en heerlijkheid van zoonschap, dat de hoop van de schepping op een gunstige toekomstige ontwikkeling gekneed en gevormd wordt in een zekere verwachting van Gods eigen heerlijkheid.

De schepping van Gods Zoon

Zoals we al hebben laten zien, was Gods hart gevuld met een compleet plan, zelfs toen de schepping nog in Hemzelf was opgesloten. Het doel en de weg er naar toe waren duidelijk aangegeven. Alles was volledig tevoren voorbereid en voorzien.

We zijn nu klaar om te zien hoe onze grote God Zijn schepping begint. Zouden onze harten niet een brandend verlangen hebben om te weten over Zijn vroegste resultaten, en gevuld zijn met de vraag: "Hoe en met wat zal Hij beginnen?" Dat zou zeker zo moeten zijn bij hen die door Christus zoonschap hebben verkregen.

Ondanks Zijn grondige voorbereiding zou het te vroeg zijn om te verwachten dat God onmiddellijk het universum schept. Buitengewoon belangrijke gebeurtenissen gaan hieraan vooraf, die ook in hun aard voorbereidend zijn. Elk van hen is een nieuwe verzekering dat Hij Zijn tevoren besloten doel zal bereiken. De aanvankelijke daad van schepping legt het fundament waarop Hij bouwt, dat nooit verwijderd zal worden en Hem nooit teleur zal stellen. Dit is het voortbrengen van Zijn zichtbare Beeld, de Eerstgeborene van heel de schepping (Kol. 1:15), ook wel het begin van de schepping van God genoemd of Gods creatieve origineel (Openb. 3:14), die later de Gezalfde Redder werd, Christus Jezus.

Hier hebben we een van die kostbare waarheden die grotendeels verduisterd zijn geworden door de dogmatische theologie, die in dit geval staat op de eeuwigheid van Christus. We kunnen heel goed begrijpen dat dit een lofwaardige poging is om Hem de grootst mogelijke eer toe te kennen. Maar wanneer het uitloopt op een correctie van Gods Woord, dan bereikt het het tegengestelde, zoals hier duidelijk wordt. Zoals we later zullen zien is het een onbewuste verduistering van Zijn

waardigheden, een versluierde ontkenning van het zoonschap van Christus, wat de wortels vernietigt van Zijn ware relatie met de Godheid. Het getuigenis van God over Zijn Zoon verschilt essentieel met de traditionele theologie. In Kolosse, de brief die Zijn hoogste heerlijkheden ontvouwt, wordt Hij de Eerstgeborene van heel de schepping genoemd.

De Eerstgeborene van heel de schepping

Veel en verscheiden zijn de onthullingen die God ons heeft geschonken in verband met Zijn Zoon. Ja, we mogen over Gods Woord als geheel spreken als een onthulling van Jezus Christus, omdat Christus het hoofdonderwerp is, van het begin tot het eind. Wat hier over Hem gezegd wordt behoort tot de onthullingen die het verst terug gaan. God spreekt van Zijn Zoon als een eerstgeborene en als een schepping. Misschien zou geen heilige zulk een uitspraak niet durven uitvinden. Maar het is God Zelf Die aan ons Christus' plaats onthult en ons vertelt over Zijn begin. En in Zijn Woord heeft Hij deze waarheid binnen het bereik van al Zijn heiligen geplaatst en zo port Hij hen, door Zijn geest, aan om daar verder over te mediteren. Met heilig ontzag kunnen we onze innerlijke ogen richten op deze goddelijke daad, zorgvuldig oppassend ze niet te onteren.

In deze zullen we geholpen worden door een zeer belangrijke en waardevolle hint in de Concordant Version. Daarin is een kleine "e" te vinden vóór Eerstgeborene, wat ons laat zien dat dit beeldspraak is. Deze kleine letter heeft de belangrijke taak van een waarschuwing, dat we het niet letterlijk moeten nemen. Bekleding met zoonschap is in de loop van de menselijke geschiedenis door de geest van God gebruikt omdat het in onze ervaring een soort van schepping en een begin is, die ons helpt te verstaan dat de Zoon het eerste Wezen was dat door God in bestaan werd geroepen. We zouden moeten oppassen met het injecteren van iets dat tegengesteld is aan deze onthulling, en onder geen enkele omstandigheid moeten vertrouwen op de ervaringen van een menselijk geslacht voor een verdere uitleg van de schepping van Gods Eerstgeborene.

Een verdere bevestiging van het feit dat "Eerstgeborene" niet letterlijk genomen moet worden, is een paar verzen later in Kolossen te vinden (1:18). Daar wordt Christus ook de Eerstgeborene genoemd, maar in een ander verband: de "Eerstgeborene uit de doden". Nu was Zijn opstanding niet een letterlijke geboorte, maar het begin van een nieuw leven dat op een paar punten gelijkens vertoont met geboorte. Als een praktische uitleg zouden we kunnen zeggen dat God Christus voortbracht van tussen de doden, en dat dit het begin was van Zijn opstandingsleven. Deze twee beginnen in het leven van de Zoon geven Hem een dubbel recht op de benaming Eerstgeborene, zoals de oudste zoon de titels en eer van zijn vader wordt gegeven, in tegenstelling tot de rest. In de Oriënt, als hij geen zoon had, kon hij een zoon adopteren, die dan ook de titel van eerstgeborene had. De titel houdt dan ook in geheel niet geboorte in.

Nu Gods Woord zelf ons heeft voorgesteld aan deze basiswaarheid, mogen we er zeker van zijn dat onze verdere onderzoeken langs de lijn van dit goddelijke idee Hem nooit zullen onteren. In tegendeel! Op dit pad zullen we de Zoon van God zien in de helderste straling van Zijn waardigheden en meest schitterende verlichting van Zijn allerhoogste eren. Maar Hij moet altijd onderschikt zijn aan

Zijn Vader. In feite is Zijn onderschikking aan de Vader de bekronende daad van de voleinding (1 Kor. 15:28). Hetzelfde woord wordt gebruikt voor de onderschikking aan Zijn aardse ouders (Lukas 2:51).

Zijn geboorte uit een maagd in Bethlehem, waarin Hij de gelijkenis van de mensheid aannam om allen met God te verzoenen, werd een boodschap van de grootste vreugde. Maar we zouden nooit Zijn voorbestaan over het hoofd moeten zien, want dit is de echte oorsprong van onze redding en blijdschap. Want voor Christus is dit het fundament van Zijn goddelijk zoonschap, want het was zo dat Hij echt de plaats van een Zoon innam. Alleen zo was Zijn latere geboorte mogelijk. Het was een hernieuwde verzekering dat Hij reeds de Zoon van God was. Want God zond niet het een of andere verhoogde hemelwezen dat door zijn geboorte onder mensen Gods Zoon werd, nee, God zond Zijn Zoon (Matt. 21:37; Gal. 4:4). Agur, een van de schrijvers van Spreuken, deelde het feit mee dat God een Zoon had als hij vraagt (Spreuken 30:4):

"Wie steeg op naar de hemelen en daalde neer?
Wie bracht de winden samen in Zijn beide handen?
Wie bond de wateren samen in een kleed?
Wie stelde alle grenzen van het land?
Wat is Zijn Naam en **wat is de Naam van Zijn Zoon?**"

We mogen er zeker van zijn dat Paulus, wanneer hij God de Vader van onze Here Jezus Christus noemt (Efe. 1:3; 3:14), dit altijd associeerde met Zijn voorbestaan. En Zoon van God, zonder een begin, zoals God, is niet in overeenstemming met de Schrift, omdat dit volkomen de relatie van Vader en Zoon zou vernietigen. Indien de Zoon eeuwig zou hebben bestaan, net als Zijn vader, dan zou Hij in het geheel geen Zoon kunnen zijn, maar God Zelf, en zou zo'n onderscheid als dit onmogelijk zijn. We zouden dan in feite twee goden hebben, en dat zou een radicale revolutie inhouden in de echte theologie. God zou beroofd worden van Zijn waardigheid als de enige God, en Christus zou Zijn plaats als Zoon verliezen. Dit zou onuitspreekbare, verwoestende effecten hebben op de schepping. Maar indien we het getuigenis van de Schrift erkennen, dan zullen we voortdurend verlicht en gezegend worden door de onderscheiden heerlijkheden van de Vader en de Zoon.

God schiep Zijn Zoon niet allen voor Zichzelf, maar om Zijn Beeld, Zijn Onthuller te zijn. Dat betekent dat alle kennis van God alleen doorheen Zijn Zoon doorgegeven wordt. Deze hoge roeping van de Zoon wordt uitgedrukt in de titel die de Vader Hem gaf: de Eerstgeborene van heel de schepping. Als een stralende zon doet deze benaming die vroege periode oplichten met een zo'n helderheid, dat de betekenis en het belang van de verdere schepping al duidelijk wordt voordat ze gebeurde. We kunnen de vroegste liefdesstralen van de Schepper al zien schijnen op Zijn schepping.

De eerste en meest kostbare onthulling die Christus als de Eerstgeborene aan ons overbrengt, is het vaderschap van God. Iemand die een zoon heeft moet een vader zijn. Hier is het nog beperkt tot de Zoon. Toch kunnen we gemakkelijk de uitstorting van Gods hart zien, want Hij is "de Zoon van Zijn liefde" (Kol. 1:13).

Waar we ook kijken, overal is de Zoon van God de Eerste. Bij het begin van de schepping en in de levendmaking uit de doden. Net zoals Hij, als de Eerstgeborene van heel de schepping, het Origineel en Kanaal was voor al wat bestaat, zo, als de Eerstgeborene uit de doden, zal Hij leven brengen aan heel de mensheid.

Zelfs in Israel laat God zien dat de positie van de Eerstgeborene er een is van speciale, hoge eer.

Gen. 49:3 - "Ruben, mijn eerstgeborene, jij bent mijn kracht en het begin van mijn mannelijkheid"

Exo. 13:2 - "Heilig voor Mij iedere eerstgeborene"

Exo. 22:29 - "De eerstgeborene van jouw zonen zul jij aan Mij geven."

Num. 8:17 - "Want voor Mij is iedere eerstgeborene onder de zonen van Israel"

2 Kron. 21:3 - "het koninkrijk gaf hij aan Jehoram, want hij was de eerstgeborene."

Al deze voordelen behoren, in de volste mate, toe aan Christus. Zij verhogen Hem tot hoogten van heerlijkheid die geen ander schepsel kan verkrijgen.

Verder bevat de titel Eerstgeborene gewichtige waarheden over de oorsprong van het universum. Het houdt anderen in die zullen volgen. Steeds weer vinden we soortgelijke gevallen in de Schrift, en iedere keer dat we lezen van een eerstgeborene, zijn er die later kwamen. Anders zou deze beschrijving er niet in slagen enige kracht te hebben. Bij Zijn latere geboorte op aarde werd Jezus ook de Eerstgeborene genoemd, waarna anderen volgden, maar het verschil dat zij vleselijk waren (Luk. 2:7; Matt. 13:55). In deze zin was Hij de enigverwekte door God. De latere zonen van Maria werden door Jozef verwekt. In het verslag over Jezus' geboorte staat om goede redenen geen kleine [f] voor "eerstgeboren". Deze was Zijn letterlijke geboorte.

Door Zijn unieke, vroege schepping werd Christus het Origineel, in Wie heel de rest werd geschapen (Kol. 1:16) en doorheen Wie ze tot stand kwam (1 Kor. 8:6). Deze allerbelangrijkste voorloper van redding wordt in Gods onthulling uitgedrukt in de beknopte vermelding "het Begin van de schepping van God"(Openb. 3:14;SW). Zo werd Hij de OORSPRONG-LEIDER, de Inwijder (Hand. 5:31), van leven (Hand. 3:15), van redding (Hebr. 2:10) en van geloof (Hebr. 12:2), en ook het Begin van de ecclesia (Kol. 1:18). In de titel Eerstgeborene is de liefdevolle vastberadenheid van de Vader om Hem te verhogen ingesloten. Volgens het herhaalde getuigenis in Kolossenzen steekt Hij in rang boven allen uit als:

"15 Eerstgeborene van heel de schepping

17 Hij is vóór allen

18 Hij is het origineel

18 Eerstgeborene uit de doden

18 opdat Hij in alles eerste mocht worden

(Kol. 1:15-18;SW)

De kennis van Gods liefdevolle bedoeling is onschatbaar en gezegend. We verheugen ons terecht in de hoge positie die ons in genade is toegekend en in de kostbare beloften van onze toekomstige zegen. Maar we verheugen ons in het bijzonder in de hoge eren die God toekent aan Zijn Zoon door Hem eerste van allen

te maken. Moge ons de genade geschonken worden dit, in onze korte loopbanen, tot een werkelijkheid te maken en het doel van de Vader vervullen door Hem de hoogste plaats in onze eigen achting te geven.

Ondanks het feit dat de titel Eerstgeborene Hem verzekert van de eerste plaats, brengt ze Hem toch, tegelijkertijd, in de meest nauwe eenheid met anderen. Deze titel bindt Hem met onoplosbare banden met de schepping. Maar dit is meer een vernedering dan een verhoging, want dit verbergt de meeste van Zijn hoge eren. Maar voor ons betekent eenheid met Hem onze verhoging, en dit is het naamplaatje van onze adel.

Eerst onthult God Hem in Zijn relatie met de schepping. Pas hierna wordt ons in Zijn Woord getoond hoe Hij Hem hoger en hoger verhoogt, naar nabijheid met en gelijkheid aan Hemzelf, in een positie die veel hoger is dan aan enig ander zal worden toegewezen. In deze duale positie - eenheid met de schepping en godgelijkheid - zien we Zijn toekomstige missie als Bemiddelaar opdoemen. Het gezegend zicht op deze toenemende verhogingen wordt getoond in het eerste hoofdstuk van Kolossenzen door middel van zoonschaptitels, die rondom de eerste zijn gegroepeerd. Deze brengen ons ook terug naar het begin en geven ons een blik op de voortijdse schepping. Zo'n onthulling verschijnt in de titel (Kol. 1:13).

De Zoon van Zijn liefde

De echo van deze vorm van aanspreken wordt gehoord in de aanhankelijke stem van de Vader, wanneer Hij vanuit de hemel roept naar Zijn Zoon: "Jij bent Mijn Zoon, de Geliefde. In Jou heb Ik een genoeg" (Mar. 1.11;SW). Toch houdt deze aanhankelijke vorm van aanspreken van de Zoon in zich een nog veel diepere waarheid, waarheen wij door middel van soortgelijke Schriftdelen worden geleid.

Wat een voorrecht is het voor ons te weten van Gods vroegste daad en hoe kostbaar is het, in de eerste onthulling over onze Redder, de onthulling van Gods liefde te zien!

Wanneer we een weinig nadenken over deze heerlijke waarheid, beginnen onze harten te jubelen over het gezegende feit dat de almachtige en alwetende God liefde is, en dat deze de oorzaak en het kanaal van de schepping is, en dat heel het universum in deze liefde z'n bron vindt. Omdat het reeds in God was, verenigd met de Zoon van Zijn liefde, was het in het gebied van Zijn aanhankelijkheden, en ieder schepsel dat daarna werd geschapen, in en door de Zoon van Zijn liefde, is ook ingesloten. Wat een rust, wat een blijdschap, wat een vrede komt door deze kennis over ons meest innerlijke wezen!

Zeker, we zien eerst Gods liefde alleen in relatie tot Zijn Zoon, en ze werkt alleen ten behoeve van Hem. Maar vanwege de eenheid die dan al bestaat tussen de Zoon en het universum, is de schepping van de Eerstgeborene typerend voor heel de rest. Net als de eerste zijn ook de volgende de vrucht van Zijn liefde.

Nadenkende schepselen, zij die in God geloven als de Schepper, zouden de vraag kunnen stellen: Wat is het dat God koestert? Hoe zijn Zijn gevoelens over hen die Hij in bestaan heeft geroepen? Een God Die zonder beperkingen is in Zijn bestaan

en grenzeloos in Zijn grootheid, wat zijn de emoties die Zijn almachtige kracht in beweging brengen? Wat was Zijn doel bij het scheppen van intelligente schepselen? Ja, zulke nadenkende menselijke wezens, die absoluut afhankelijk zijn van Hem in leven en dood, en onderschikt aan Zijn genade, zijn zich bewust dat niet alleen veel, maar alles van Hem afhankelijk is. Indien de houding van zo'n God niet goed is, moet heel het universum noodzakelijkerwijze uitzien naar niets dan eeuwigdurende, voortdurende rampspoeden.

Wij zien de gevolgen van zulke onwetendheid onder de mensen die hun afgoden aanbidden. Zij leven in voortdurende vrees, omdat zij, in hun onwetendheid, aannemen dat de kracht die hun lot bestuurt eerder slecht dan goed is. Door middel van kleine en grote offers proberen zij hen gunstig te beïnvloeden, om zo een opkomend kwaad af te wenden. Wat een leven moet het zijn, bang te worden bij de gedachte aan de Onderschikker! Helaas, de leer van de orthodoxie verschilt niet zo veel hiermee!

Maar God geeft ons een meer dan bevredigend antwoord op deze gewichtige vragen. In Zijn getuigenis over Zijn Zoon hebben we de vaderlijke verzekering: Wees vertrouwend en zonder vrees! Ja, verheug je, want Ik ben liefde! Heel Mijn planning en doen wordt bepaald door Mijn liefde. Zo zeker als dat Ik begonnen ben, zo zeker zal de voleinding eindigen in liefde. En deze liefde begint te stralen in de allereerste onthulling over Zijn Zoon, aan ons aangevend dat het tonen er van alleen in en door Hem te vinden is.

Wanneer we denken aan Gods grenzenloze wezen en grootheid en kracht, en ons bewust worden dat deze de afmeting van Zijn liefde bepalen, geeft dit ons een aanduiding van de eindeloze hoogte en diepte er van. Om die volledig te onthullen is de schepping zeker niet afdoende. Ze moest eerst in de huidige, verloren, toestand vervallen, waar ze de noodzaak er van voelt, voordat er een achtergrond is voor het vertoon van Gods aanhankelijkheid door de redding die door Christus en Zijn kruis is gebracht. Met het oog op de noodzaak van het kruis, moeten we Satans activiteiten heel anders beoordelen dan gebruikelijk wordt gedaan. Omdat Gods liefde alleen ten volle getoond kan worden waar vijandschap en haat hun allerbeste tegen Hem hebben gedaan, en omdat dit de speciale taak van de Tegenstander is, heeft hij echt gedaan, en zal hij doen, wat Gods grote plan moet promoten.

We moeten nu waarnemen dat de uitdrukking "de Zoon van Zijn liefde" een van de meest krachtige uitlatingen van Gods hart is. Heel duidelijk kunnen we het werk van Christus er door zien, waartoe Zijn Vader Hem heeft geroepen. Een volle ontvouwing hiervan volgt in de brief aan de Kolossenzen. En daar zullen we nu de aandacht op gaan richten.

Het Beeld van de Onzichtbare God

Als de Eerstgeborene zien we de Zoon in zo'n nauwe band met de hele schepping, dat men zou denken dat Hij niet een hogere rang of waardigheid zou kunnen bekleden. Maar deze nieuwe onthulling, die Hem presenteert als het Beeld van God, verhoogt Hem nog hoger, en bereidt voor Hem Zijn plaats aan het Hoofd van de nieuwe mensheid, die ook in dit Beeld wordt gemaakt. Hij is de zichtbare

vertegenwoordiging van de onzichtbare God en het Kanaal van Gods liefde voor Zijn schepselen.

Om ten volle het ambt van Christus te kunnen waarderen en ons bewust te zijn van de noodzaak van het hebben van een beeld van God, kijken we, met alle eerbied, terug naar wat over God in de Schrift is onthuld. De passage die we overdenken leert dat God onzichtbaar is. Dit is een bevestiging van de waarheid dat God geest is (Joh. 4:24). Wanneer wij aan Hem denken moeten we niet denken aan de een of andere vorm. Ook heeft God niet de vorm van een man. In Genesis 1:26 lezen we dat God zei: "Wij zullen een mensheid maken in ons beeld, naar onze gelijkenis..." Maar de context laat zien dat de gelijkenis niet in een lichamelijke vorm is, maar te maken heeft met de plaats van de mens (Adam) boven de lagere schepselen. Zoals God de Onderschikker van allen is, zo is de mensheid de onderschikker over de dieren van de aarde.

Om het verschil tussen God en ons te bepalen, zouden we een atoom kunnen vergelijken met het hele universum. Deze zijn de kleinste en grootste structuren die we kennen. Het verschil in afmeting tussen de twee is de grootst denkbare. Toch is dat niet helemaal waar. In vergelijking met God zijn wij kleiner dan een atoom en is Hij groter dan het universum. Zelfs de wijze Salomo werd overweldigd door de grootheid van God toen hij zei: "Zie!, de hemelen en de hemelen van de hemelen bevatten U niet..."(1Kon. 8:27;SW).

Het is goed je voortdurend bewust te zijn van de overweldigende aard van God. Wij zijn Zijn kinderen en zonen, en hebben omgang met Hem als met een liefdevolle Vader, we genieten van Zijn goedheid en genade, maar zien vaak voorbij aan Zijn onuitspreekbare grootheid. Voor een altijd aanwezige waardering van God moeten we ons bewust zijn van het feit dat Zijn grenzenloze wezen buiten ons denkvermogen valt. Zijn niet te definiëren afmeting maakt ons een cijfer en Zijn overweldigende kracht zou ons volkomen plat kunnen drukken. Deze bovenmenselijke kenmerken maken het, ondanks Zijn verlangen naar gemeenschap, voor Hem onmogelijk Zichzelf rechtstreeks aan Zijn schepselen te onthullen. Iedere stap op de weg worden we ons bewust dat God een Middelaar zou moeten hebben, om zo in staat te zijn omgang te hebben met schepselen zoals wij.

Indien Gods hart niet zou overlopen van een liefde die alle kennis overstijgt, zou Hij ongetwijfeld tevreden zijn om alleen te zijn in Zijn onzichtbare bestaan. Maar Zijn liefde verlangt naar gemeenschap met Zijn intelligente wezens, die eens in Hem waren en die door Hem geschapen werden. Het verlangen van Zijn hart is om Zijn leven op hen over te dragen en hen te begenadigen met Zijn geschenken en hen te zegenen met Zijn blijdschap, om te kunnen genieten van de gelukzaligheid van wederzijdse liefde.

In de uitgebreidheid van Zijn aanhankelijkheid heeft God een heerlijke manier bedacht waardoor Hij Zijn doel zal bereiken. Hij scheidt een Zoon in Zijn beeld (Kol. 1:15), de straling van Zijn heerlijkheid en het embleem van Zijn aanneming (Hebr. 1:3), Die al Zijn essentiële karaktertrekken heeft en Zijn gelijkenis draagt. Wij mensen kunnen elkaar fotos zenden; deze, echter, laten alleen een deel van onze buitenkant zien en zijn koud en levenloos. Maar in Christus heeft God ons een

plaatje van Hemzelf gegeven dat een levende gelijkenis is en tegelijkertijd is Hij de Weg die ons leidt naar God, de Vader. Door Christus wordt God waarneembaar gemaakt aan Zijn schepselen.

Hoewel Christus niet deze opdracht kon uitvoeren in Zijn leven in heerlijkheid, was dit toch een noodzakelijkheid, want voordat Hij binnen kon gaan in eenheid met Gods schepselen, moest er een nauwe band zijn tussen Hem en God.

Toen Hij die wonderlijke weg ging waarin Hij kwam in de gelijkenis van de mensheid en Zichzelf vernederde, getuigde Johannes de Doper over Hem: "Niemand heeft ooit God gezien. De eniggeboren God, Die is in de schoot van de Vader, Die ontvouwde Hem"(Joh. 1:18;SW). Nadat Hij zo lang bij Zijn discipelen was geweest en Filippus zei: "Heer! Toon* ons de Vader en het is voor ons voldoende"(Joh. 14:8;SW), antwoordde Hij met een berisping en zei: "Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien!" (Joh. 14:9;SW). Aan het kruis, echter, schoof Hij het allerlaatste gordijn opzij, zodat wij kunnen staren naar de onbeperkte oceaan van de goddelijke aanhankelijkheden.

Opdat de liefde van God, zoals getoond aan het kruis, echt gewaardeerd kan worden, moet die gezien worden tegen de achtergrond van de heerlijkheden van onze Heer die Hij bij God had voordat Hij neerdaalde naar dit toneel. In Zijn priesterlijk gebed (17:5) herinnert onze Heer de Vader aan de heerlijkheid die Hij bij Hem had voordat de wereld werd geschapen. Deze onthulling werd gecompliceerd door de apostel Paulus toen deze schreef dat Hij onlosmakelijk in de vorm van God was (Filip. 2:6). God, Zijn Vader, had Hem zo'n volheid van waarheid toegekend, dat Hij verhoogd was tot de gelijkenis met God. Hij beeldt de Godheid zo perfect uit, dat de Schrift Hem vaak God noemt, net zoals wij over een foto spreken als ware het de persoon die is afgebeeld (Joh. 1:18; Hebr. 1:8; etc.).

Het is zeer zeker geen onttering om over de Zoon te spreken als geschapen. Zijn gelijkenis met God, als Zijn Zoon, geeft Hem een veel meer begeerlijke en praktische plaats dan als Hij uit de eeuwigheid was gekomen en een tweederangs Godheid zou zijn. Als zodanig zou Hij nooit de Middelaar kunnen zijn, want Zijn bemiddelende missie tussen God en Zijn schepselen is gebaseerd op de waarheid dat Hij voortkwam uit God.

In de vorm van God deelde Hij het bestaan met God, voordat ook maar iets anders was geschapen. Na de schepping van de Zoon was het alleen zijn van God voorbij en vormden Vader en Zoon de eerste levende gemeenschap. Ze was gecomponeerd uit de grootste en puurste wederzijdse liefde, en stond model voor alle toekomstige gemeenschap.

In deze nauwe eenheid met de Zoon vond God de vroegste bevrediging van Zijn verlangen naar omgang met Zijn schepselen. Het geheel van Zijn vaderlijke liefde werd gewijd aan Zijn Zoon, en genoot de eerste vrucht er van in Zijn hartelijke beantwoording. Dit liefelijke plaatje was een getrouwe vooruitblik op wat God in gedachten heeft voor al Zijn schepselen, en op dat wat Hij feitelijk zal bereiken. De stroom van Zijn liefde, die uitvloeit naar Zijn schepselen, zal naar Hem terugkeren, gezwollen met de liefde van Zijn schepselen voor Hem. God zag dit doel als reeds verkregen, in Zijn Zoon, en Zijn hart genoot er tevoren al van.

Zo zijn we in staat de ware schittering van de vroegste scheppingsperiode te zien, bestaande uit een voortgang van de heerlijkheden van de Zoon, en die zijn nog niet voltooid. In Kolossenzen worden verdere en latere kanten van Zijn gelijknis aan God onthuld. Hoe overweldigend groot zal de Zoon worden, wanneer we lezen: "in Hem is geschapen het al in de hemelen en op de aarde, het zichtbare en het onzichtbare..." (Kol. 1:16,SW).

De zinsnede "in Hem" is een welbekende en gezegend uitdrukking. Het zet ook het genadevolle en verhoogde deel van de gelovige uiteen, nu en in de toekomst. Ja, als we verder dan dit kijken, zullen we zien dat heel de mensheid levend gemaakt zal worden in Christus (1 Kor. 15:22). Maar Kolossenzen toont ons het belang er van in die voortijdse periode, voordat iets anders geschapen was geworden.

Dat *alles* in Hem werd geschapen is een moeilijke waarheid om te verstaan. Dat is ook de reden waarom sommige vertalingen het veranderd hebben in "door Hem," zoals het verderop in hetzelfde vers staat. In het Origineel, echter, is het niet hetzelfde, maar drukt het vrijelijk een van de diepste van alle waarheden uit. We zullen nu deze basisleer overdenken, het universum in Christus.

Deel 3 - Allen in de Zoon

De schepping van de Zoon is het begin dat zal leiden naar de vervulling van Gods grote doelstelling om "allen uit God" te brengen. Volgens ons oordeel zou God voortgegaan kunnen hebben door heel de rest van de schepping door de Zoon tot bestaan en leven te brengen. In plaats hiervan, echter, presenteert de Schrift de volgende goddelijke daad als "allen in de Zoon"(Kol. 1:16). In plaats van onmiddellijk geschapen te zijn, is er de overdracht van het ongeschapen universum uit God in Zijn Geliefde. Zo, door een enkele daad, vervulde God Zijn voortijdse doelstelling.

De resulterende onthulling van Zijn Zoon zou als opschrift kunnen hebben: "De Onnaspeurlijke Rijkdommen van Gods Zoon," want het omvat een alles overstijgende volheid van heerlijkheid. Voordat we binnen gaan in de onthullingen die hierin liggen opgesloten, zullen we eerst aanduiden wat God er in heeft verborgen. We zoeken tevergeefs enige verdere uitleg hoe deze overdracht van alles uit God in Christus werd bereikt. Gods Woord informeert ons dat het gebeurde, maar niet hoe en wanneer.

Steeds weer moeten we het feit benadrukken dat samen met de heerlijke onthullingen over de tijd voorafgaande aan de schepping, er vele werkingen zijn die voor ons verborgen zijn. Één oorzaak voor de goddelijke terughoudendheid is de mogelijkheid dat wij, in deze lichamen van vernedering, niet in staat zijn of krachtig genoeg zijn om zulke machtige manifestaties van Gods kracht te grijpen. Toch zijn deze geheimen volgeladen met veel blijdschap voor ons, want ze wijzen naar de alles overstijgende rijkdommen van de kennis van Christus, die we op een

dag zullen onderzoeken en van genieten. Het is volkomen onmogelijk hier beneden de rijkdommen van Christus uit te putten. Maar wanneer we boven zijn zullen we onvoorstelbare krachten bezitten om in kennis te groeien. Dan, in verheerlijkte lichamen, zullen we in staat zijn de diepten te peilen van de voorscheppingsperiode, die nu nog voor ons begrip verborgen worden gehouden.

In een algemene blik op de vroegste onthullingen over Christus, zien we nu dat de Zoon van God verschijnt in een gelijkenis aan God als ook in een gelijkenis aan de schepping. Met sterke banden heeft God Hem aan Zichzelf gebonden, net als aan de schepping. Deze dubbele relatie van Christus is de uitrusting voor Zijn latere bemiddelende missie, en is de stevige ondergrond voor de onveranderlijke basis waarop Zijn Redderschap rust.

Als nu Christus, als Gods primaire schepping (Kol. 1:15; Openb. 3:14), al op het niveau van het schepsel was (Hebr. 2:11), toch begon met Zijn schepping Zijn verhoging. Hij werd niet samen met de rest tot leven geroepen, maar alleen, als de eerste. Geen ander schepsel kan in dit opzicht bij Hem staan, en dat betekende voor Hem de eerste stap naar boven, uit de gelijkenis met de schepping, maar zonder verhoogd te worden naar de absolute gelijkheid met God. Het was een tussenpositie, van waaruit Hij opsteeg naar Zijn hoogste plaats (Filip. 2:6).

Een schitterende diamant in de kroon

We hebben al naar Christus gekeken in een paar van de rollen van de Eerstgeborene. Nu houdt Kolossenzen zich bezig met een onthulling die een getuigenis met zich draagt over de alles overstijgende grootheid van de Zoon. "Want in Hem is geschapen het al in de hemelen en op de aarde, het zichtbare en het onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij soevereiniteiten, hetzij autoriteiten, het al is door Hem en tot Hem geschapen..."(Kol. 1.16;SW).

Deze woorden leggen de installatie van Christus vast in Zijn hoogste eren. Dit bestaat uit de overdrachten van een paar van Gods eigen relatie naar allen in de Zoon.

HET AL

Rom. 11:36
uit God -- in Christus
Kol. 1:16
door -- door
voor -- voor

Hoe diep moet de basis van zulke hoge gedachten zijn, wanneer we van Christus lezen dat *alles* in en door en voor Hem is! Net zoals de zon 's morgens opkomt met de volle kracht van z'n stralen, zo schijnen de voorscheppingsheerlijkheden van Christus in dit Schriftgedeelte met alle glans van Zijn Godgelijkheid en de adelschap van Zijn zoonschap. Er is geen enkel schepsel dat niet eens in Hem gevonden werd, zoals het eerder in God was geweest, en is daarom aan Hem gebonden met banden van liefde en leven.

En zoals eens, in God, het schepsel begiftigd was met een innerlijke neiging die het terug zou brengen naar z'n Schepper, zo ontving het nu dezelfde neiging om terug te keren naar Christus. Voordat allen thuis komen bij de Vader, zal de Vader allen terug trekken naar Christus. En doorheen Christus zal ieder schepsel terug gebracht worden naar God (Joh. 6:44,45; 14:7). Met deze methode van redding hebben we een andere magnifieke onthulling van Christus middelaarschap. De weg naar God leidt alleen doorheen Christus.

In dit alles wordt het duidelijk waarom en voor welk doel God de schepping tot stand heeft gebracht. In Zijn hand wordt het hét middel om Zijn Zoon te verhogen tot de hoogste vorm van gelijkenis aan Hemzelf en om Zijn veelvoudige heerlijkheden te tonen, om zo Zichzelf te verheerlijken.

Christus in de vorm van God

Misschien zijn geen andere woorden in staat getuigenis te geven van de grootheid van Christus als deze, welke aan onze harten onthullen dat alles eens in Hem was. Om alles een plaats te geven, zoals het oorspronkelijk in God was, vereist dat Hij in de vorm van God moest zijn. Zelfs als we niet weten van de bijzonderheden, zijn we er van overtuigd dat Hij onmetelijk groot moet zijn geweest. Deze onthulling is een waardig commentaar op alles wat Paulus zei tot de Filippenzen over Zijn vóórscheppings heerlijkheid (2:6), dat Hij innerlijk in de vorm van God was. Hier zouden we een glimp moeten krijgen van de diepte van Christus' vernedering. Hij Die, toen Hij innerlijk in de vorm van God was, alles in Zichzelf droeg, kwam als een baby in deze wereld!

Om te kunnen genieten van het diepste inzicht in deze goddelijke operatie, is het van belang nauwkeurig een passende naam er voor te verzinnen. "Overdracht" zou niet fout zijn, maar draagt niet de esoterische waarden in zich. Het kan voor alles gebruikt worden, zelfs als het geen levende relatie heeft tot z'n omgeving. Het is beter een woord als transplanteren te gebruiken, wat de vitale esoterische relatie tussen Hem en de schepping veronderstelt. Het woord herinnert ons aan onze relatie met Christus in dood en opstanding (Rom. 6:5). Daar worden we samen geplant in de gelijkenis van Zijn dood, en dat zal ook zo zijn in die van Zijn opstanding. Onze oude mensheid werd met Hem gekruisigd, maar nu leven we samen met Hem. Zo, op een bepaald moment, transplanteerde God ons, en ieder ander, als een levende plant in vruchtbare grond, zodat we in een vitale eenheid gevonden worden.

Deze vroege connectie van allen met Zijn Zoon werd door God gemaakt om ze, op den duur, de grootst mogelijke zegen te kunnen brengen. Geen vreemdeling zal ooit in staat zijn ze te vernietigen, want voordat de zonde de schepping in z'n diepten trok, was ze geplant in de Zoon en verankerd in Zijn Geliefde.

Onze insluiting in de Zoon

Op deze gezegende locatie, in Hem, vinden we onszelf weer terug. Het was niet genoeg voor God dat wij terug zouden kijken en onszelf in Hem vinden. Voordat we onze weg vonden in bewust bestaan, waren we bevoorrecht te rusten in het hart van de Geliefde, en was ons leven in Hem verborgen. Wanneer we nadenken over

deze waarheid, worden onze harten gevuld met gejubel. Deze kennis is een bron van de zuiverste, diepste en meest krachtgevende vreugde. We zouden er vaak van moeten drinken om de alles overwinnende kracht er van te genieten en gebruiken in al onze verleidingen en beproevingen.

Om samen te vatten: Heel de mensheid was eens in Adam, vitaal met hem verbonden, want ze heeft het leven van hem geërfd door verwekking, en is betrokken bij zijn overtreding en sterfelijkheid. Ze lijdt onder tijdelijke kwelling vanwege deze relatie, hoewel niemand enige bewuste herinnering heeft van deze fase van zijn bestaan. Velen verwerpen dit, hoewel ze het niet kunnen ontkennen. Zo ook, zelfs voordat alle mensen in Adam waren, waren ze in de Zoon en in God, want van Dezen wordt hun leven door schepping afgeleid. Deze vitale band is onlosmakelijk in hen en doet hen betrokken zijn in hun rechtvaardigheid en onsterfelijkheid. Ze zullen, als gevolg, eeuwige gelukzaligheid genieten, ook al hebben ze geen enkele bewuste herinnering aan hun voortijdse bestaan. Toch zullen ze, als gevolg hiervan, de voordelen oogsten van hun goddelijke oorsprong en onsterfelijkheid genieten en eeuwige gelukzaligheid. Op dit moment, echter, is dit beperkt tot hen die geloven en een eerste vrucht zijn van Christus' offer. Dit alles kwam vóór de intrede van zonde en het zal pas vervuld worden na het aftreden er van bij de voleinding.

God had een speciaal doel op het oog bij het insluiten van allen in Zijn Zoon. Als introductie zouden we opnieuw een fase van het familieleven gebruiken. We hebben hier al naar verwezen bij het uiteenzetten van Gods liefde door middel van de liefde van ouders voor hun kinderen, welke komt door verwekking.

We kunnen niet hoog genoeg denken over ouderlijke liefde, want de voortdurende herhaling er van redt mogelijk de mensheid van het helemaal verdorven raken in z'n huidige afwijking. Zeker, de mensheid is diep gezonken en de corruptie van onze dagen is ver in het familieleven binnen gedrongen en doet enorme schade. Een koude en ongevoelige eenheid, met altijd strijd en twist, kenmerkt menig huishouden. Maar één ding dat volhardt is de zorg van de moeder voor haar kind. Helaas zijn ze in veel gevallen onzorgvuldig en worden kinderen als een last beschouwd.

Maar als algemene regel kunnen we stellen dat ouders aanhankelijkheid tonen naar hun nageslacht. Ook al zijn er onnatuurlijke ouders die hun kinderen verlaten, ze zijn er toch maar zelden. In deze laatste dagen zijn kinderen koppig tegenover hun ouders (2Tim. 3:2), maar we lezen niet dat ouders hun kinderen verkeerd zullen behandelen. Er kunnen moeders zijn die verslaafd zijn aan zonde en decadent in lichaam en ziel, maar zelfs dan, als een van hun in de steek gelaten kinderen sterft, is het hart van de moeder terneer geslagen. Maar hoe beslist en besloten is deze liefdesband bij fatsoenlijke mensen, en nog meer in heilige en gelovige. Als nu deze liefde, te danken aan de insluiting van de kinderen in hun ouders, in staat is zondige zielen als onszelf te verdragen en niet uitgewist kan worden, met welke kracht en volheid moet die in de Zoon van Zijn liefde zijn geweest vanwege de insluiting van allen in Hem!

We moeten echter niet gaan redeneren dat God allen in Zijn Zoon overzette opdat ook Hij hen zou liefhebben en daardoor in staat zou zijn hen te redden door Zijn

kruis. Dat zou voor Hem zeer ontierend zijn. Zelfs als Hij alleen uiterlijk met de schepping in contact zou zijn gekomen, met Zijn handen, zou dat volstaan Zijn hart te vullen met een grenzeloze liefde ervoor. Als de sympathieke Zoon van Zijn Vader, zou Hij volkomen zijn binnen gegaan in Gods liefde voor Zijn schepselen. Deze liefde zou voldoende zijn geweest om Hem op de weg van dood en kruisiging te leiden. Alleen al contact met Hem wekte kracht op. De vrouw die, in de dagen van Zijn vernedering, slechts de zoom van Zijn mantel aanraakte vond genezing (Matt. 9:20-22). Maar God heeft voor de schepping veel grotere zegeningen in petto dan deze. Om in staat te zijn ze te waarderen moeten we in een veel nauwere band met de Zoon gebracht worden. Dit is de reden, ten behoeve van ons en de schepping, waarom God allen overzette in Zijn Geliefde.

Het is echt schitterend opnieuw op te merken hoe deze goddelijke methode wordt weerspiegeld in het gezinsleven. In de relatie van kinderen met hun ouders is er een wet die, in z'n werking, een miniatuur is van de goddelijke liefde voor ons. Het gezin is gebaseerd op onveranderlijke wetten die automatisch werken waar het de kinderen betreft, te danken aan de onveranderlijke wet dat kinderen uit hun ouders zijn. Vanwege deze verbinding, of, kunnen we beter zeggen, de vermenging van hun levens, delen de kinderen de geestelijke en lichamelijke neigingen van hun ouders. Dit is een zeer belangrijk feit, en zelfs de kwade neigingen worden geërfd. Het kan gezondheid of ziekte, deugden en ondeugden inhouden. Dit is al in het kind wanneer het wordt geboren. Maar is geen ijzeren regel, want vaak schijnt het tegengestelde aan de orde te zijn, en hebben goede ouders slechte kinderen of omgekeerd. Anders zouden we een soort evolutie hebben. Maar toch is er voldoende over, zelfs in de abnormale toestanden van deze laatste dagen, van de gevolgen die voortvloeien van de insluiting van kinderen in hun ouders. Een verdere wet, die er uit voortvloeit, is de verantwoording van de ouders voor de kinderen. Indien minderjarigen schade toebrengen, kunnen de ouders aansprakelijk gesteld worden.

Wat in dit verband bijzonder interessant is, is de erfwet, niet alleen na de dood van de ouders, maar tijdens hun leven. De kinderen hebben het recht te delen in en te genieten van wat hun vader en moeder toebehoort. Zelfs ongehoorzame kinderen kunnen niet in absolute zin hiervan worden uitgesloten.

De familie is, in de breedste zin van het woord, een vitale eenheid. De bloedband bouwt een eenheid waarin de levenszaken voortvloeien van de ouders naar de kinderen. Dat is allemaal gebaseerd op de insluiting van de kinderen in hun verwekkers. Hoe noodzakelijk deze insluiting is om het eigendom van de ouders te verkrijgen, zal nu getoond worden in een voorbeeld.

Een rijk getrouwd paar, zonder kinderen, kan er een in huis nemen. Ze omringen het kind met al hun liefde en zorgen er voor als ware het hun eigen kind. Het kind komt niets tekort. Maar als dat alles is wat ze doen, hebben ze het belangrijkste ding vergeten. Wanneer zij sterven kan het kind niets erven. De verst verwijderde verwanten, met een zeer flauwe bloedverwantschap, hebben meer recht op het vermogen dan dit kind, dat zij behandelden als ware het hun eigen kind. Voor zulke gevallen heeft de wet een voorziening. Kinderloze stellen kunnen wettig kinderen adopteren, hen hun naam geven en aan hen alle rechten overdragen van hen die door de banden van bloed aan hen zijn verbonden. Maar er is geen bloedtransfusie

nodig. Een wettig document, op de juiste wijze ondertekend, volstaat om de erfenis voor het kind veilig te stellen. Het is een puur geestelijke band die de bloedband vervangt. Maar dit is een abnormale zaak in het leven van de mensen, en vervangt zeer zeker niet de gewone. Het is een prijzenswaardige regeling voor kinderloze paren die verlangen naar de geneugten van ouderschap.

In deze wettelijke voorziening voor het familieleven kunnen we in staat zijn de hoofdoorzaak vinden voor het overdragen van het al in de Zoon. Het is een goddelijke voorbereiding van een weg waardoor ieder schepsel er zeker van kan zijn de zegen van God te verkrijgen die God er voor in petto heeft. Ja, de vorige insluiting van allen in God heeft dit reeds voor hen zeker gesteld. Omdat God, echter, niet een directe relatie aan kan gaan met Zijn schepselen, moest Hij een aanvullende voorziening scheppen om dit mogelijk te maken. Om dit, het verlangen van Zijn liefde, te kunnen bereiken, heeft Hij een heerlijke weg ontworpen. Hij sloot alles in in Zijn Zoon en maakte dit tot grond voor de zekere overdracht van Zijn giften, zodat bij de voleinding geen enkel schepsel over het hoofd gezien zal worden. Hierin hebben we het grote origineel, dat Hij met opzet herhaalt in de levens van de mensheid, om het zo aan ons duidelijk te maken.

Maar wat is er een verschil tussen het origineel en de kopieën! De eenheid van allen in de Zoon, vanwege hun insluiting in Hem, is ver verhoogd boven die van de familie, omdat deze insluiting in Hem, het Hoofd van heel de schepping, dieper reikt in de levens van Zijn schepselen dan die tussen ouders en kinderen. Indien, echter, bloedbanden hen zonder meer het vermogen van hun ouders brengt, hoe veel meer garandeert God, door de insluiting in Zijn Zoon, aan allen de giften die Hij voor hen klaar heeft liggen!

Nu, echter, is er een andere grote taak in Gods doelstelling, waarvoor deze insluiting de oplossing brengt. Gods schepping raakte verloren, onderschikt aan een vreemde macht, en Christus moet proberen om te redden wat Hij verloor. Om de giften te kunnen genieten die God er voor heeft, moeten allen deel hebben aan deze redding. Dit is noodzakelijk gemaakt opdat allen niet alleen zouden delen in wat hen toekomt vanwege de insluiting in God, maar ook in de redding die komt door het werk van Christus, de Zoon, het Offer voor de zonde.

Het is op dit punt waard op te merken dat wij ons bezig houden met veel meer dan redding. Heldere gedachten hierover zijn voor de gelovige van belang. Ons wordt deze les geleerd bij het prille begin van de natie Israel. De eerste gift die zij ontvingen was de uitsluiting van het oordeel dat op Egypte viel, door het bloed van het lam. En dit werd gevolgd door hun bevrijding en uittocht uit het huis van de slavernij. Maar Israel werd niet alleen een verlost en bevrijd volk, dat een ervaring had van een grote redding, God had voor hen een land voorbereid dat overvloedige van melk en honing, waarin iedere Israëliet een lotdeel kreeg. God heeft op dezelfde wijze iets voorbereid voor de huidige ecclesia; alleen zijn de zegeningen van een veel hoger plan. De eerste is rechtvaardiging door het bloed van Christus, die bevrijdt van het komend oordeel (Rom. 5:9; 1 Thess. 1:10). De genade verlost van de slavernij van zonde en leidt naar een leven van vrijheid. Maar zoals Israëls wandelingen in de wildernis echt een pelgrimage waren naar het beloofde land, zo ook heeft onze wandel in geloof een heerlijk doel. De hemelen zijn ons toekomstig thuis (Filip. 3:20). Vandaar zal Christus, wanneer Hij komt, de Zijnen leiden en elk

een heerlijk lotdeel geven (Kol. 1:5). We zouden een veel groter verlangen moeten hebben naar dat wat boven is (Kol. 3:3), want dit maakt het geloofsleven blij en effectief. Het hemelse lotdeel is alleen voor de huidige ecclesia, maar allen zullen eens de rechtvaardiging ten leven ontvangen (Rom. 5:18,19), en hieraan is een lotdeel verbonden, zodat iedereen zijn speciale gelukzaligheid zal genieten. God heeft een schitterende voorziening gemaakt, die in elk geval vervuld zal worden.

We hebben gezien dat, zoals de bloedbanden aardse erfenis zeker stellen, waar deze innerlijke band ontbreekt niets zeker is. Zouden we niet in de Zoon zijn geweest, dan zouden we als kinderen zijn geweest die niet geadopteerd waren en, ondanks alle zorg en liefde, geen recht hebben op het vermogen. Het is zeer belangrijk dat zulke gewoonten onder de volken zouden bestaan om ons onder de indruk te brengen van goddelijke waarheid. Omdat adoptie, echter, het zou kunnen vervangen, zouden we kunnen redeneren dat God op een andere manier Zijn doelstelling had kunnen bereiken. Maar onze liefhebbende Vader wilde in het geheel geen vervangingsmiddel gebruiken waar zulk een heerlijke tentoonspreiding van Zijn liefde mogelijk was.

In deze daad, de insluiting van allen in de Zoon, zien we de schittering van onze goede en geschenken gevende God. We zien er de wortel in van de goddelijke regel: "de kinderen horen niet te sparen voor de ouders, maar de ouders voor de kinderen" (2 Kor. 12:14;SW). God was de eerste om deze opdracht te vervullen, want Hij bracht niet alleen de schepping tot stand, maar maakte alles klaar voor hun toekomst. Zijn geschenken waren al tevoren zeker gesteld.

In de familie gaat het vermogen van de ouders naar de kinderen in de vorm van een erfenis, nadat hun dood heeft plaatsgevonden. Dat is niet het geval met Gods geschenken. De zonen van Israel *erfden* hun bezittingen niet, maar *ontvingen het genot* van een lotdeel. Het land was en bleef in handen van God. God is en blijft de Eigenaar van alles. Hij heeft Zijn Zoon de genietter gemaakt van het lotdeel van allen (Hebr. 1:4). Het is door en in de Zoon dat heel de rest hun lotdeel zal ontvangen. In de toekomst zullen de leden van Zijn lichaam de eerste zijn die hun lotdeel zullen betreden. Volgens Romeinen 8:17 zijn we niet alleen genietters zijn van Gods lotdeel, maar mede-genietters van dat van Christus. Dit is te zien in Galaten (4:17), zodat u niet langer een slaaf, maar een zoon zal zijn. Als we nu een zoon zijn, dan ook een genietter van Gods lotdeel, door Christus. Zo zal het ook gaan in de komende eeuwen, totdat ieder schepsel z'n lotdeel van zegen door Christus zal ontvangen.

Nu hebben we niet alleen een bewijs voor de onfeilbare vervulling van deze goddelijke methode in het familielevens van de mensheid, maar het wordt veel helderder tentoon gespreid in de mensheid als geheel. Alle mensen werden ingesloten in Adam en zijn daarom betrokken in de gevolgen van zijn overtreding. Was dit een goede daad geweest, dan zou deze zegen gebracht hebben aan de mensheid en zouden allen roemen van hun band met de eerste Adam, in plaats van met de Tweede, Christus. Maar dat was niet Gods plan. Het was die ene daad van ongehoorzaamheid die God beledigde en die oordeel verlangde, die de dood deed aantreden. Heel de mensheid neemt deel in dit "geschenk," *omdat allen in Adam waren ingesloten*. Allen zijn nu sterfelijk en worden geboren als zondaren, zonder daarom te vragen of getest te worden, net alsof ze deel hadden genomen aan deze

overtreding. Maar tegen deze donkere achtergrond schildert God de allerheerlijkste verwachting voor de schepping, want Hij handelt op dezelfde manier met de insluiting er van in de Zoon. Zijn ene daad op Golgotha was precies tegengesteld aan die van Adam. Het was een daad van gehoorzaamheid en liefde, van waaruit zegen zal voortvloeien naar ieder schepsel, *omdat allen in Hem waren ingesloten*. De belofte is niet mis te verstaan duidelijk: "Zo dan, omdat het door één overtreiding voor alle mensen kwam tot veroordeling, zo komt het door één rechtvaardige daad voor alle mensen tot rechtvaardiging van leven. Want zoals door de ongehoorzaamheid van de ene mens, de velen tot zondaren aangesteld werden, zo zullen ook, door de gehoorzaamheid van Een, de velen tot rechtvaardigen aangesteld worden" (Rom. 5:18,19;SW). Volgens deze goddelijke verklaring heeft het werk van Christus hetzelfde universele bereik als dat van Adam. We zien dat de diepten van het kruis van Christus alleen worden onthuld wanneer we ze verbinden met de insluiting van allen in Hem. Zijn werk heeft hetzelfde effect als ware het dat Hij het bereikt had toen allen nog in Hem ingesloten waren.

Toen Jezus, met gewillige gehoorzaamheid, op het punt stond het lijden aan het kruis te ondergaan, bad Hij om verheerlijkt te worden met de heerlijkheid die Hij had bij de Vader voordat de wereld werd geschapen (Joh. 17:5). Mogelijk dacht Hij aan de heerlijkheid die de Zijne was toen Hij nog in Hem was. Nu verlangde Hij er naar de daad te doen waarvoor Hij was toegerust toen allen nog in Hem waren, dat de zegen van Zijn gehoorzame offer tot allen zou komen. In Gods raadsbesluiten was het kruis op dat moment ongetwijfeld in beeld. Toen was het fundament voor de dood aan het kruis al gelegd.

Gewoonlijk, als men zoekt naar de waarheid over Gods ultieme, worden deze eerste beginselen genegeerd en als gevolg daarvan is men op een valse conclusie uitgekomen. Door later te beginnen, met Zijn schepselen, en alles te baseren op hun gedrag ten opzichte van de Godheid, krijgen we menselijke religie, die begint bij het schepsel en probeert van beneden af een weg naar God te vinden. Jammer genoeg is dit ook waar voor die heiligen die de menselijke "vrije" wil maken tot de beslissende factor in de bestemming van de mensheid.

God, echter, begon met Zijn voorbereidingen en beslissingen met betrekking tot de voleinding van Zijn doelstellingen al voordat er enige schepping bestond, net zoals mensen vandaag doen wanneer zij de een of andere grote onderneming gaan beginnen. Alles is geschetst en gekopieerd voordat een enkel onderdeel van het project wordt gerealiseerd. Later, toen God geroepen werd een voorziening te maken voor de toekomst van Adams ras, gaf Hij de mensen geen gelegenheid om hun "vrije" wil uit te oefenen of hun eigen weg te kiezen. Adam zondigde en allen werden tegen hun eigen verlangens in zondaren. Indien met een "vrije wil" had gehad, zouden ze tenminste dezelfde gelegenheid hebben gehad als Adam had om voor zichzelf te beslissen in deze gewichtige zaak en veroordeeld worden tot sterfelijkheid en dood op basis van hun eigen overtreiding.

Hoe hebben mensen gespot met de gedachte dat één man zondigde en nu de meeste mensen naar de hel moeten gaan! Mensen zien heel goed in dat dit een eenzijdig standpunt is, en dat het een corrigerende en gelijkmakende operatie vereist. Voor God is deze manier van handelen geen probleem. Hij heeft het met

opzet gebruikt, want het heeft een vitale plaats in de vervulling van Zijn liefdevolle doelstelling. Het "falen" van Adam was voor Hem geen teleurstelling, maar opende veeleer de weg naar de onthulling van Zijn liefde in Christus. Niet aan Adam werd de taak van het veiligstellen van de toekomst van het ras toegewezen, maar aan Christus, als de Tweede Adam, en dit door het Zichzelf aanbieden als offer. En omdat niet alleen de mensheid, maar heel de schepping in de Zoon was, zullen daarom allen deel hebben in Zijn verzoening. Dat dit de basis is van de insluiting van allen wordt duidelijk uit het feit dat God allen opsluit in koppigheid, opdat Hij genadig kan zijn aan allen (Rom. 11:32).

Nu is het van groot belang de waarheid te benadrukken dat de schepping veel meer door Christus zal winnen dan door Adam verloren ging. Dit wordt getoond in het schuldoffer (Lev. 6:1-5). Hier hebben we een vergoeding in geval van enige schending van de rechten van anderen. Als reparatie moest een vijfde deel toegevoegd worden. Zo heeft Christus niet alleen enig verlies goed gemaakt, maar Hij heeft veel meer hersteld dan de schade die door de Tegenstander werd aangericht. Zelfs als Adam zelf ook zulk een werk had volbracht, zou het nooit de diepe en rijke zegen gebracht hebben die Christus voor allen heeft verkregen.

Aangezien Adams daad, buiten de wil van zijn nageslacht om, een universeel resultaat voortbracht, zal het nooit afdoende zijn het werk van Christus te beperken door het over te laten aan de "vrije" wil van de mens. Omdat allen vernederd waren door sterfelijkheid en zonde, was hun wil zo verzwakt en verslaafd dat die onmogelijk op eigen kracht voor Christus kon beslissen. De autoriteit die Christus heeft ontvangen als de Tweede Adam, om in de naam van allen te handelen, moet verminderd of ontkent worden, anders moeten we vragen gaan stellen bij Gods rechtvaardigheid. Onder geen enkel volk heeft men geprobeerd de erfwet te veranderen in een kleuterschoolregel voor de goede en de ondeugende. Als er enige bijzondere voorzieningen zijn, vereisen die gewoonlijk dat ongehoorzame kinderen in het geheel niet onterfd moeten worden. Er zijn gevallen genoeg waar de ouders van misdadige kinderen er niet aan dachten hun aandeel te verminderen. Ondanks de pijn die deze hen geven, handelen ze op basis van hun innerlijke relatie. Het is vaak gebeurd dat zo'n sterke, ouderlijke liefde de harten van ongehoorzame kinderen heeft bewogen en hen overwon. Wanneer ouders het onmogelijk vinden hun kinderen te geven wat ze voor hen hadden voorbereid, worden ze gevuld met verdriet omdat ze er niet in geslaagd zijn hun hoofddoel in het leven te vervullen.

Deze wet van insluiting wordt strikt in acht genomen in verband met mensen. Maar, het valt zwaar om te zeggen, in verband met God, uit Wiens aanhankelijke vaderhart deze regeling ontsprong en Die allen in de Zoon insluit in Zijn vaderlijke zorg, opdat allen, zonder uitzondering, deelnemers zullen zijn aan zegen bij het einde van de aionen, wordt het omringd met twijfels, omdat mensen vragen stellen bij Zijn vermogen om het ook echt tot voltooiing te brengen. Mannen en vrouwen, ouders met een sterke liefde voor hun kinderen, overwinnen ongebruikelijke hindernissen en vervullen Zijn wet. Maar God, Wiens liefde veel sterker is, zou niet sterk genoeg zijn om de obstakels te overwinnen! Sommigen zouden Hem willen dwingen op een lager vlak te opereren dan de ethiek van Zijn schepselen, zodat hun ongehoorzaamheid en koppigheid Hem hulpeloos zou maken om Zijn goddelijke methode van werken te vervullen. Als ouders al lijden wanneer zij niet in staat zijn

een erfenis door te geven aan hun kinderen, hoe veel meer zou Gods hart zwaar zijn als het grootste deel van Zijn schepselen eeuwig in een toestand zou zijn waarin Hij niet in staat is hen de geschenken te geven die Hij voor hen had voorbereid! Geven is puur de grote noodzaak van liefde. Alles wat minder is kan alleen voortkomen uit het gebrek aan geloof in de overweldigende liefde van God, en uit het gebrek aan kennis over het begin van de schepping en de grote fundamentele waarheden die daarin worden onthuld.

Maar God zal alles voltooien dat Hij begon door de insluiting van allen in Hemzelf en in Zijn Zoon bij het begin. Christus heeft de voorziening gemaakt, door het offer van het kruis, zodat God Zijn geschenken kan uitgieten op allen.

De tussenbeide komende bittere ervaringen van kwaad en zonde zullen allen voorbereiden om Zijn geschenken op waarde te schatten en te waarderen. De kennis van goed en kwaad samen zal de kostbare vrucht voortbrengen die warme dankbaarheid aan Hem zal doen oprijzen uit ieder hart. Allen in de Zoon van Zijn liefde!

Deel 4 - De schepping van allen in de Zoon

"in Hem is geschapen het al in de hemelen en op de aarde, het zichtbare en het onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij soevereiniteiten, hetzij autoriteiten, het al is door Hem en tot Hem geschapen" (Kol. 1:16;SW). Hoe dienen we dit goddelijke resultaat te verstaan?

Onze eerdere overdenkingen van de basiswaarheden in het eerste deel van deze passage zou ons volledig moeten voorbereiden om binnen te gaan in de verdere bijzonderheden die hierin geopenbaard worden, een van de grootste van alle goddelijke onthullingen betreffende Zijn geliefde Zoon. Wat het Woord van God hier stelt is gewoon overweldigend. Dat alles door de Zoon werd geschapen zouden we kunnen begrijpen, maar dat de hele schepping, vóór het bestaan er van op een andere wijze, *in* Hem geschapen was (wat alleen door God gedaan kon worden), is buiten het bereik van het menselijk verstand. Daar zien we, in geest, al Gods schepselen tot stand komen, dat wil zeggen, heel de mensheid vanaf Adam tot heden, alsook alle toekomstige generaties, inclusief de aionen van de aionen (Efe. 3:21), en ook de massa van de hemelse menigten, waarvan in het bijzonder de politieke afdelingen worden genoemd. We kunnen nauwelijks enig kenmerk in ons menselijk bestaan vinden dat hierop lijkt. Hier hebben we een niet te imiteren goddelijke methode van werken. Ondanks dat, zoals altijd, schenkt Gods Woord onze zoekende geest genoeg licht, zodat het bijdraagt aan onze vreugde en kracht, want we kunnen nauwelijks een vol mentaal begrip verwachten van alles wat dit inhoudt.

Om te beginnen moeten we hier niet verstaan alsof het universum, in de vorm waarin dit later waarneembaar werd, volkomen voltooid was in de Zoon en zo uit Hem voortkwam. Dit wordt ontkend door de methode waarin de eerste mens werd geschapen, zoals elders in Gods Woord wordt uiteengezet. Het wordt juist in dit vers bevestigd, wat niet alleen de schepping van allen in Hem bekend maakt, maar ook voortgaat met zeggen dat alles door Hem werd geschapen. Dit stemt in met 1 Kor. 8:6, waar we lezen van één Heer, Jezus Christus, door Wie alles is. Hetzelfde wordt onderwezen in het verslag van Johannes, wanneer hij figuurlijk van Hem spreekt als het Woord van God, dat alles er door tot stand kwam (Joh. 1:3).

Toch bestond de goddelijke voorbereiding voor de schepping van het universum in veel meer dan alleen het schetsen van een plan, zoals ieder mens dat kan maken. Wat God bedoelt in bestaan te roepen, is Hij ook in staat te voorzien in een geestelijke levende werkelijkheid. De Schrift presenteert ons vele voorbeelden van Zijn kundigheid. De profeet Ezechiël, bijvoorbeeld, werd in de geest meegenomen naar de tempel in de heilige offergave, zoals die in het komende koninkrijk zal zijn. Voor hem was het allemaal realiteit. De man, wiens verschijning was als koper, leidde hem door alle afdelingen van de tempel en nam de maten er van op. Ja, de profeet moest echt de stroom binnen gaan die vloeide van onder de rechterzijde van het huis (Eze. 40:47).

Veel meer van dit soort ervaringen overkwam de apostel Johannes. Hij zag in een profetisch visioen niet alleen de troon en de boodschappers en de oudsten, maar hij hoorde de toeschrijvingen van lof aan het Lammetje (Openb. 5). Door deze methode nam Johannes de toekomstige onthulling van Jezus Christus waar. Trouwens, Paulus werd weggegrist naar de derde hemel en hoorde daar onuitsprekelijke uitlatingen die hem niet werden toegestaan op dat moment uit te spreken (2 Kor. 12:1-4). En dat was de hemel die volgt op de huidige, die nog niet eens geschapen is (2 Petr. 3:7,12,13).

Misschien is het meest verheven voorbeeld van deze methode wel de offerdood van Christus. Nadat die op Golgotha had plaatsgevonden en z'n plaats had ingenomen als een feitelijke gebeurtenis in de menselijke geschiedenis, werd Johannes geïnspireerd om te schrijven dat het Lammetje geslacht was vóór de nederwerping van de wereld (Openb. 13:8), want vanaf die tijd rekende God op een zeer echte wijze met Christus als het ware offerlam. Dit vindt z'n uitdrukking in de goddelijke evaluatie van het vergoten bloed door de vele offerlammetjes die, buiten hun relatie met het grote Antitype om, waardeloos zouden zijn geweest, maar toch in staat waren om te beschermen tegen de zonde, tot de tijd waarin God er grondig en volkomen mee zou handelen (Rom. 3:25,26).

Deze voorbeelden geven aan hoe wij de schepping van allen in de Zoon van Gods liefde dienen te begrijpen. Het was een soort voorverwekking en vestiging van de vervulling die God op het oog had. Hoe verhoogt dit onze Heer, aangezien God dit in Hem heeft bereikt! En wat een bevestigend commentaar is het over de waarheid dat Christus Jezus toen onlosmakelijk in de vorm van God was (Filip. 2:6)!

De vergelijking tussen het begin en het einde

Om volledig de basispositie van de schepping van allen in de Zoon te verstaan en ons het volle belang van het begin in het goddelijke plan van zegen bewust te worden, moeten we ze overwegen in het licht van het einde er van. Het zal een waardevol inzicht leveren in de wijsheid en orde die overheerst in Gods plan, als we deze vergelijken en zien dat zij elkaar precies in balans houden. De zaden van de machtige doelstellingen van Gods liefdevolle plan met betrekking tot de schepping, zijn in de allervroegste fases al duidelijk, en zo wordt de afsluiting van Gods operaties onveranderlijk en niet te verstommen bij het begin vastgelegd. Dat, reeds, verplicht iedere student van de Schrift om niets anders te onderwijzen dan dat wat instemt met het begin en slot zoals getoond in Gods Woord. De symmetrie die de ontwikkeling van de schepping kenmerkt, zet het geheel er van op een onverwoestbaar en weldadig fundament. Het volgende schema, dat alleen gezien moet worden als een gedeeltelijke hulp, zal ons iets tonen van de harmonie en balans van het goddelijk plan.

Het begin		De afsluiting	
LEES NAAR BENEDEN		LEES NAAR BOVEN	
Allen (alleen)	GOD	Alles in allen	
Allen in Hem	DE ZOON	Verzoent allen	
Door schepping	HOOFDSCHAP	Nieuwe schepping	
REDDING			
Christus' offer		Christus' komst	

Deze omkering toont alleen die kenmerken die we nu bespreken. Met brede streken schetst het de geschiedenis van de schepping van het begin tot aan de voleindig er van. Ze kwam uit God en werd toen in de Zoon geplaatst, om zo doorheen Hem tot stand te komen. Satan, de tegenstander van God, vervreemde ze.

Het kruis is de grote crisis. Door een aionisch lange weg wordt de schepping opnieuw samengevat in Christus (Efe. 1:10) en, als een nieuwe schepping, terug hersteld aan het hart van de Vader. Het is duidelijk dat God er niet aan begon als een kansspel of als een experiment, maar als een niet te verhinderen doel.

Toen alles in God was, was heel het universum aan Hem onderschikt. Dat is de ene zijde van Gods Hoofdschap. Het zal weer compleet gemaakt worden bij de voleinding van de aionen, wanneer God Alles in allen zal zijn. Dit is in de Schrift de kortste en beknoptste uitspraak over Zijn Hoofdschap. Ze is gebaseerd op de vitale relatie van God met allen, geworteld in Zijn onpeilbare liefde. Geschapen door Hemzelf zal ieder schepsel gewillig en blij er in binnen gaan. Dan zal ieder hart overweldigd worden door Zijn liefde, zodat Hij Alles in allen zal zijn! Dat zal de zoete vrucht zijn die uit Zijn eigen liefde zal uitspruiten, tot een rijpe oogst gebracht.

Tijdens Zijn insluiting in God was de Zoon oorspronkelijk besloten in de universele onderschikking van heel de schepping. Ook dit zal in de toekomst z'n complement vinden. Het is een vooruitblik op de crisis wanneer Gods plan in z'n overwinnende afsluiting komt, wanneer de Zoon, na Zijn succesvolle heerschappij als de Christus,

allen in een vrijwillige onderschikking van God heeft gebracht en Zelf aan Hem wordt onderschikt (1 Kor. 15:28).

Nadat dit fundament is gelegd, en daarmee de gezegende en voorbestemde afsluiting is verzekerd, leidt God nu het universum in een andere situatie door het over te brengen in Zijn Zoon. In deze overdracht zie we het werk, dat door de Vader is begonnen, in de handen van de Zoon gelegd worden, met de opdracht het uit te werken in een succesvolle voleinding. Deze officiële benoeming is gebaseerd op de overdracht van allen in de Zoon, in Wie het geschapen werd. Zo'n goddelijke daad draagt in zichzelf ook een machtige profetie met zich mee, die in de verre toekomst een vervulling zal vinden. Het zal hierin bestaan dat het universum, nadat het vervreemd was geraakt, opnieuw in Christus samengevat zal worden, wanneer alle schepselen Hem erkennen als Heer en Hem vrijwillig en met blijdschap lof zullen brengen. Voor een vooruitblik van het goddelijk doel is de schepping van allen in de Zoon meer van belang dan de latere schepping door Hem, want het wijst vooruit naar Zijn toekomstige hoofdschap.

Tijdens Zijn aanwezigheid op aarde bevestigde Jezus herhaaldelijk dat de Vader alles in Zijn hand had gegeven, en voegde toen toe, met triomfantelijke zekerheid, dat Hij niets zou verliezen (Joh. 3:35; 6:39; 13:1). We kunnen zien hoe veel van Zijn uitspraken in de dagen van Zijn vernedering, wanneer in contact gebracht met de voortijdse periode van schepping, vol zijn met een diepe betekenis.

God begint Zijn werk in de Zoon

De vroegste goddelijke activiteit bij het tot stand brengen van het universum ligt in de Zoon. Ja, we mogen zeggen dat de eerste ontwikkeling in Hem begon. De Zoon is daarom in een dubbele zin het begin van de schepping van God (Openb. 3:14). Niet alleen is Hij Zelf Gods eerste Schepsel, maar de schepping werd tevoren in Hem geformeerd en uiteindelijk doorheen Hem geschapen.

Samen met dit worden we voor de eerste maal geïnformeerd over een van de meest belangrijke onthullingen met betrekking tot Gods handelingen. Terwijl het universum als een geheel rustte in God, werd het tijdens de overdracht in de Zoon verdeeld in twee grote onderdelen, dat in de hemelen en dat op de aarde. Hierin krijgen we een blik in de twee grote methodes die door God worden gebruikt om redding te brengen aan Zijn schepselen. Een is door Israel op aarde, de andere, de ecclesia die Zijn lichaam is, brengt zegen aan de hemelen.

Het doel en de schepping van de aionen

Nu heeft God niet alleen Zijn grootse operaties in Christus ingewijd, maar Hij droeg Hem op ze uit te werken, en daarom riep Hij de noodzaak uit voor tijdperiodes. In Efeze lezen we van de doelstelling van de aionen die Hij in Christus Jezus, onze Heer, maakte (Efe. 3:11). Hiervan kunnen we zien dat God in het begin al wist hoeveel tijd er nodig zou zijn voor de schepping, verlossing en verzoening, want Hij had het plan van de aionen al berekend en vastgelegd. Bovendien wordt ons in de brief aan de Hebreëën (1:2) verteld dat Hij de aionen maakte door(-heen) Zijn Zoon. Dit doel presenteert een verrassende parallel met die over de materiële schepping. Omdat alles in Christus was geschapen en dan door Hem tot een

uiterlijk, zichtbaar bestaan werd geroepen, maakte God, als eerste, de aionen in Hem en riep toen om deze geplande tijdperiodes door Hem. In deze Schriftgedeelten vinden we duidelijk bewijs dat de aionen een begin hadden. Maar niet slechts een begin, want elk daarvan heeft ook een einde, omdat de Schrift spreekt van zowel de afsluiting als de voleinding van de aionen (Hebr. 9:26; 1 Kor. 10:11).

De aionen beginnen hun loopbaan met de schepping van de hemelen en de aarde. De voortijdse schepping reikt tot aan hun begin. Daarom zouden we die de ondertitel "Vóór de aionen" kunnen geven.

We zijn geschapen in Christus

In onze overdenkingen over het universum in Christus, vinden we onszelf in Hem. Nu worden we opnieuw herinnerd aan onze pré-aionische uitverkiezing. We zien onszelf nu, in geest, oorspronkelijk in Christus. Dit goddelijke feit wordt door Paulus in Efeze (2:10) opnieuw benadrukt voor de leden van Zijn lichaam: "... wij zijn Zijn prestatie, geschapen geworden in Christus Jezus." Hier beginnen we de omtrekken van de ecclesia te zien. Het geheel van het volgende over onze keuze in Christus is positief bewijs dat alle heiligen toen in Christus waren. Hij was reeds ons Hoofd en onze Heer, aan Wie de Vader alles gaf. De heerlijkheid van onze huidige positie in genade is het feit dat, in geest, we in Christus zijn. En nu ontdekken we dat we ooit onszelf in deze gezegende locatie bevonden (1 Kor. 1:30). Hoewel absoluut onbewust van dit feit, waren we in Hem, warm geliefd. In afhankelijkheid en mededogen rustte Zijn Vaders oog op ons, en, zoals we zullen zien, had Hij reeds in liefde alles uitgewerkt. Wat worden onze harten verwarmd en bewogen door liefde en gevuld met kracht voor ons dagelijks geloof, wanneer ze door deze gedachte worden aangegrepen, dat onze keuze in Christus zo ver terug gaat, naar zelfs de vóór-aionische tijden!

We mogen nooit toestaan dat deze heerlijke onthullingen ons misleiden te denken dat we in die tijd een *bewust* voorbestaan hadden. Alleen Christus had zo'n ervaring en buiten Hem had niemand die. We waren alleen in Hem in de zin waarin alle mensen in Adam waren. In Christus zag God ons zoals wij eens in de heerlijkheid zullen zijn.

Een van de grootste Godgelijkenissen (Filip. 2:6) die naar Christus kwam toen allen in Hem gevonden werden, bestaat hierin dat de eenheid die tussen God en de schepping bestond, nu overgebracht werd naar Christus. Dit maakte Hem tot Hoofd van allen. In het onderzoeken van het begin van de ontvouwing en de voleinding van Gods liefdevolle plan, is dit een van de grootste en ook van de meest belangrijke onthullingen. Het behoort tot de groep van goddelijke waarheden die alleen door de apostel Paulus bekend werden gemaakt. In zijn brieven is het Hoofdschap van Christus prominent aanwezig. De apostel leert dat Christus het Hoofd van ieder man is (1 Kor. 11:3), van de ecclesia (Efe. 4:15; 5:23; Kol. 1:18), iedere soevereiniteit en autoriteit (Kol. 2:10), van allen (Efe. 1:22). Omdat deze benaming een spraakfiguur is, is het nodig en behulpzaam de kenmerken die er uit voortkomen te benadrukken.

Zelfs de Hebreeuwse Schrift leert veel over een figuurlijke hoofdschap, zoals in Exo. 28:13, hoofden van het volk; Deut. 28:13, Israel hoofd van de natiën; Richt. 22:14, hoofd van het huis van de vader; 1 Sam. 15:17, hoofd van de stammen van Israel, enz. In ieder geval houdt het hoofdschap gezag en leiderschap in over een paar of veel mensen, die, in dit verband, een organisatie vormen. Nooit, echter, dienen we te denken aan een hoofdloos lichaam waarop een hoofd geplaatst moet worden. De figuurlijke uitdrukking "het hoofd," wordt in onze sociale structuur vaak gebruikt. We spreken van het hoofd van de staat, de kerk, de familie, enz. Het hoofdschap bestaat simpelweg hieruit dat één persoon gezag heeft over individuen die als één lichaam verenigd zijn. Dat, echter, is slechts één van de relaties die het hoofd en lichaam vertegenwoordigen, en daarbij een losse en oppervlakkige.

Het belangrijke gebed dat David aanbood bij de kroning van zijn zoon, brengt deze waarheid naar voren, "Van U, JAHWEH, is de grootheid en de schoonheid en de duurzaamheid en de luister, alles in de hemelen en in het land. Voor U, JAHWEH, is het koninkrijk, U Die Zichzelf verheft als Hoofd boven allen. Want de rijkdommen en de heerlijkheid zijn voor Uw aangezicht, en U bent het Die heerst over allen. En Uw hand is kracht en heerschappij, en in Uw hand is het om een ieder te vergroten en te versterken" (1 Kron. 29:11,12;SW). Hier hebben we een hoofdschap dat bestaat uit het onbeperkte Heerschap van de Schepper over de schepping. Verder en dieper kon David in zijn dagen niet gaan, want de complete onthulling werd pas aan Paulus gegeven. Hij leidt ons terug naar het vroegste begin en onthult de feitelijke oorsprong van Christus' Hoofdschap. Toen God allen uit Hem in de Zoon overbracht, hield dit de kroning in van Christus over allen. Dit Hoofdschap is gebaseerd op een diepe, esoterische eenheid met ieder schepsel en omarmt zo veel meer dan alleen maar het uiterlijke gezag over hen. God bracht de schepping in een levende relatie met Christus. De zonde is tussenbeide gekomen en verstoortte het, maar kan nooit de levende band waarop het is gebaseerd vernietigen.

Hier zien we de oorspronkelijke relatie van de schepping met Christus, vrij en onaangetast door zonde. Geen oppositie, niets om te verstoren of verdrietig te maken werd hier gevonden. Alles was onderschikt aan de Zoon en rustte onderdanig in Zijn hart. Door de levende band met Zijn eigen leven was Hij in staat de vestiging en ontwikkeling van alle delen van de schepping te bepalen. Wat we nu zien in de hemelen en op de aarde was eens in Hem, en is het model van en vooruitblik op dat wat de toekomst in petto heeft. De ecclesia bezit reeds geestelijke zegeningen die die aankondigen welke uiteindelijk allen zullen omarmen.

Deze eerste installatie van Christus om Hoofd te zijn van allen, houdt een toekomstige samenbrenging in, want zelfs toen was het ver onder Hem. Maar doordat het overgebracht werd in Hem en door Hem geschapen werd, werd het naar Hem opgetrokken, en deze verhoging bracht het in een positie van eer en adel.

De verantwoordelijkheid van de Zoon en het vertrouwen van de Vader in Hem

Het overdragen van allen door de Vader in de Zoon maakte Christus verantwoordelijk voor heel de schepping. Zelfs onder de mensheid wordt begrepen

dat iemand die de regering overneemt van iemand anders, de verantwoording op zich neemt die er aan verbonden is. Hier, echter, gaat het over veel meer. God schiep niet eerst allen, en droeg die toen over in Zijn Zoon, maar schiep ze door Hem. Hij bekleedde Hem met alle noodzakelijke rechten en gezag om onafhankelijk te handelen. Zou er enig falen zijn of iets verloren gaan of geroofd worden, dan is het Zijn recht en taak om het terug te halen. Christus was heel goed op de hoogte met Zijn grote onderneming. Zelfs vóór de nederwerping van de wereld, zelfs voordat de zonde binnen trad, werd Hij (h-)erkend als het smetteloze en onbevleete Lam, dat bestemd is om het Slachtoffer te zijn (1 Petr. 1:20). Door David maakte Christus bekend dat het Zijn genoegen was om het grote Antitype van de Joodse offers te zijn (Psalm 4:7,8). We mogen zeggen dat we hier het leggen van de hoeksteen voor het kruis hebben, en dat het lang nadat het al in Gods doelstelling was vastgelegd tot werkelijkheid werd.

Wat wordt door Zijn goddelijke daad een onmetelijk vertrouwen in Zijn Zoon uitgedrukt! God moet in de kennis en wil van Christus een perfecte overeenstemming gevonden hebben met Zijn doelstelling, en ook een compleet vermogen om Zijn grootse plan van schepping en redding uit te voeren, zodat Hij allen zo absoluut aan Hem kon toevertrouwen. Hij was zeker van Zijn gehoorzaamheid tot de dood, zelfs de dood van het kruis. De Vader had niet de minste vrees dat Hij teleurgesteld kon worden, want Hij wist dat Hij als meer dan Overwinnaar uit het conflict zou oprijzen.

Deel 5 - De intrede van het kwaad

Gods grote plan, in de volle breedte, kan niet goed overdacht worden zonder dat wij verplicht worden de crisis er bij te betrekken die door Satan, de Tegenstander, geïntroduceerd werd. Met het oog op zo'n goed uitgedacht plan en zo'n grondige voorbereiding, met het vastberaden doel van de voleinding, rijst de vraag: Hoe was het mogelijk dat één enkel schepsel zo'n verbazingwekkende crisis teweeg kon brengen, een crisis die doorheen de aionen zou voortduren? Nadat God alles in de handen van Zijn Zoon, de Christus, had geplaatst, en Hij er verantwoordelijk voor werd, is niet de vraag van belang of allen die door God aan Hem werden toevertrouwd zouden worden gered, maar veeleer of, bij de afsluiting, Hij gedwongen zou worden tot de schaamtevolle erkenning aan de Vader dat een groot deel verloren is gegaan door de werkingen van Satan. Dit falen zou echt een feit worden als de leer van de eeuwige verdoeming in overeenstemming zou zijn met de Schrift. Hier staan we voor een van de meest serieuze van alle problemen, en we kunnen die niet ontlopen, want de eer van zowel de Vader als de Zoon staat op het spel.

Satan geschapen in de Zoon

De vraag of de intrede van de zonde in het paradijs niet verhinderd had kunnen worden, wordt veel te laat in de tijd gesteld. We moeten die veel eerder stellen, bij Satans begin, toen hij nog in God of in Zijn Zoon was. Ook hij was ingesloten in de grote overdracht van allen uit God in de Zoon, en in Hem geschapen. Zelfs in die

tijd was deze machtige beslist voorbestemd. In de catalogus van alles wat geschapen werd in de Zoon, vinden we soevereiniteiten en autoriteiten. Hier is een heldere aanduiding van Satan, want hij is de leider van het gezag, van rechtspraak, van de lucht (Efe. 2:2) en het rechtsgebied van de duisternis (Kol. 1:13). Dit sluit uiteraard ook de hemelse wezens in die niet bij zijn afvalligheid waren betrokken. Samen met alle andere schepselen werd Satan, als zodanig, gemodelleerd zoals hij later in bewust bestaan kwam. Het was God Die hem tevoren maakte, precies zoals hij in zijn latere leven moest zijn.

De Zoon, in Zijn allerhoogste plaats als Gods Beeld en gelijkenis, was toen reeds Satans Hoofd, en deze was volledig aan Hem onderschikt. Toen de Tegenwerker, of Tegenstander, nog geheel onbewust was, werd hij al door Christus gekend. In de dagen van Zijn vernedering nam Jezus al van het begin af aan waar wie het zou zijn die Hem zou overdragen (Joh. 6:64). Hoeveel meer moet Hij geweten hebben in de heerlijkheid die Hij had voordat de wereld er was, bij de Vader (Joh. 17:5), dat Hij in Zichzelf de dodelijke vijand droeg die Hem later naar het kruis zou leiden! Hoe gemakkelijk had Hij deze neiging van Satan uit kunnen schakelen voordat de Tegenstander zelf er iets van wist! En nu, hoe is het mogelijk dat dit hemelse schepsel, ondanks zijn lagere positie, door eigen denken, dat wil zeggen: uit zichzelf, de oppositie tegen God naar boven kon brengen, het Hoofdschap van God en Zijn Zoon afwerpen, de oorlog tegen de Christus ter hand nemen, velen van Zijn schepselen van Hem vervreemden, en radicaal heel Gods plan veranderen? Ja, en bij dit alles, hoe kon hij God en Zijn Zoon tot een conflict dwingen, tegen Hun wil, dat Zij nooit in staat zijn tot een einde te brengen? Wat een almachtige kracht zou hij daarvoor moeten hebben? Iemand die zo'n strijd met God zou kunnen aangaan, zou volkomen de gelijke van God zelf zijn, misschien wel Zijn superieur.

Als een van de twee strijders aan het begin volledig overgeleverd zou zijn aan de genade van de ander, maar, door middel van lagen en kunstgrepen, in staat was zichzelf te bevrijden en klappen uit te delen die zijn opponent beschadigden zonder te kunnen herstellen, en dan in staat was het succes van deze tot een minimum terug te brengen, dan verdient hij echt bewondering; de ander, echter, verdient een zware berisping, omdat hij toestond dat zijn mindere tegenstander zoveel schade toebracht.

Het is jammer dat een traditie is binnen geslopen in de sekten van het Christendom die feitelijk zo'n uitkomst van het werk van Christus onderwijst. Hij wordt weergegeven als belangrijk, omdat Hij er niet in is geslaagd het plan van de Vader uit te voeren naar Diens wil. God wordt geacht te zijn als een man die zijn zaken te vroeg overdroeg aan zijn zoon, en hij deze, vanwege zijn ongeschiktheid, zo dicht bij een bankroet bracht dat zowel vader als zoon moesten worstelen om te redden wat er te redden viel. Volgens de orthodoxie ziet het er zo uit in Gods schepping. Omdat de Zoon de tussenkomst van Satan niet kon verhinderen, moest Hij naar de aarde afdalen om zo nog iets van het grote aantal van hen die verloren waren te kunnen redden. Zou men niet kunnen zeggen dat, in zo'n geval, het beter zou zijn geweest als de Vader de schepping in Zijn eigen handen had gehouden? Wat voor nut hadden al de grondige voorbereidingen en genomen besluiten, als deze niet tot een goed einde gebracht konden worden? Zouden we proberen dit falen te verklaren door te zeggen dat God dit alles tevoren wist, maar gedwongen werd het zo te doen om de vrijheid van het schepsel te bewaren, dan nog kunnen we er niets

aan doen te vragen of God, in wijsheid, niet een andere weg gevonden had kunnen hebben, die niet de eeuwige verdoeming van velen van Zijn schepselen zou vereisen. Omdat Hij hiervan geweten moet hebben, ziet het er uit als een kwaadaardige indiscretie. Maar de leer van de Schrift (God zij dank!) is geheel anders!

De verovering door Christus volgens de Schrift

Hoe dankbaar worden we wanneer ons wordt toegestaan de weg uit alle valse doolhoven van menselijk redeneren te vinden, de weg die leidt naar het ware doel van God Zijn schepping! Wanneer we de weg van het kruis volgen naar de hoogste hoogten, ontdekken we het doel dat God voor ogen heeft met het gebruik van het kwaad.

Satan begon met het verleiden van een paar uit de hemelse menigte en kwam naar beneden, naar Eden, waar hij Adam neer haalde, het hoofd van de mensheid, in de afgrond van de zonde. Hij zonk weg, weg van God. De woorden op en neer worden vaak figuurlijk gebruikt om de gevolgen van zonde en het tegendeel er van uit te drukken. God zal uiteindelijk allen samenbrengen in Christus (Efe. 1:10). In hetzelfde hoofdstuk lezen we van de nederwerping van de wereld, toen die leeg en verwoest werd (Efe. 1:13; Gen. 1:2).

Satans misleiding slaagde er nooit in een absolute scheiding aan te brengen tussen God en Christus. Hij was nooit in staat dat te bereiken. De diepste wortels die liggen in de insluiting in God en later in Zijn Zoon, konden niet verstoord worden. Dat is het getuigenis van Kol. 1:17 - "het al heeft in Hem samenhang"[letterlijk: HEEFT-SAMEN-STAAAN]. Niet dat het ooit in Hem stond en uit Hem getrokken werd door de intriges van de Tegenstander, maar vandaag, in de toestand waarin het nu is, staat het in Hem. Hij is nog steeds de ALmachtige, de Pantokrator [ALLES-HOUDer].

Zonde is in staat kinderen koppig en opstandig te maken tegen hun ouders, maar ze kan niet de levende banden vernietigen die ze samen houden. Ondanks ongehoorzaamheid blijft het kind nog steeds, op vele manieren, natuurlijk zowel als wettelijk, het nageslacht en bezit van zijn ouders.

Na de breuk in de schepping had Christus, als de Verantwoordelijke, de taak alles in Zijn macht te doen om ze terug te winnen. Dat houdt niet noodzakelijkerwijs in dat de weg van het kruis de enige was. Het lijkt er op, vanuit Joh. 10:17,18, dat er een andere mogelijkheid was. Hij had het recht er mee om te gaan als een eigenaar die beroofd was van zijn bezitting. De schepping hoort toe aan God, maar was overgedragen geworden aan de Zoon. Satan had wederrechtelijk een deel er van in bezit genomen, zodat Christus het recht had, dankzij Zijn verantwoordelijkheid voor de schepping, het met kracht terug te nemen.

Volgens de gelijkenis van de sterke (Matt. 12:27-30), zou Hij, als de Sterkere, fysieke kracht gebruikt kunnen hebben om ze terug te brengen. Dat Hij in staat was dit te doen bewees Hij vaak door het door Hem uitdrijven van demonen uit hen die er door bezeten waren. In het prille begin had Hij een boodschapper kunnen zenden om Satan te binden in de afgrond, zoals Hij dat in de toekomst zal doen

(Openb. 20:1). Hij had het gezag om Satan onmiddellijk op z'n plaats te zetten, toen die op het punt stond zijn allereerste poging te doen om te misleiden. Maar zo'n verlossing zou nooit de schepping in bewonderende liefde aan Zijn voeten hebben gebracht, en daarom moet het niet door lichamelijke kracht gebeuren, maar alleen door de macht van Gods onoverwinnelijke aanhankelijkheid.

En daarom ontledigde Jezus Christus, Gods Zoon, Zichzelf van Zijn onlosmakelijke, goddelijke vorm van gelijkheid aan God en nam de vorm aan van een slaaf en de gelijkenis aan de mensheid, en werd gehoorzaam tot in de dood, zelfs de dood van het kruis (Filip. 2:6-8). Dit deed Hij niet alleen als de Ene Die verantwoordelijk was aan God om dat wat aan Hem was toevertrouwd terug te brengen, maar vanwege de grote, onzelfzuchtige liefde die Hij had voor de schepping toen die nog in Hem ingesloten was.

Toen Adam getest werd bevond hij zich in een positie zonder strijd of oppositie, maar toch faalde hij. Christus, echter, worstelde tot Zijn zweet was als bloed, omdat de wil van Zijn Vader alles voor Hem was. Toen gaf Hij Zijn leven over aan het vloekhout. In deze daad van liefde bereikte Zijn middelaarschap z'n volste uitdrukking. We kunnen reeds zien dat Hij deze grote daad voor de schepping bewerkte, zodat ieder schepsel zeker mag zijn van zegen. Maar Hij handelde ook aan het kruis als de Ene in Wie God alles had geschapen, en aan Wie Hij alles had toevertrouwd. Zo bereidde Hij de weg voor waarop de hele schepping zal terugkeren aan het hart van de Vader. We worden in staat gesteld deze waarheid alleen waar te nemen en te verstaan wanneer we Hem zien op het kruis, als het Hoofd van het universum. Op basis van dit gezag en Zijn esoterische eenheid met ieder schepsel, nam Hij de oude mensheid, met hun koppigheid tegenover God, niet alleen als op zich staande eenheden, maar als geheel, met Zich mee aan het kruis. Daar werd de wereld met Hem gekruisigd, zodat, door opstanding, Hij een nieuw leven voor allen aan het licht zou brengen. Zoals de zonde van Adam, het hoofd van allen, de ongehoorzaamheid van allen inhield, zo ook was de gehoorzaamheid van allen betrokken bij Christus' gehoorzaamheid, omdat Hij het Hoofd van allen is. Hoofdschap is op dezelfde wijze in Hem werkzaam als in Adam.

Deze eerste vruchten van Zijn dood en opstanding worden reeds in geest genoten door de leden van Zijn lichaam, want zij weten en ervaren in hun levens dat hun oude mensheid samen met Hem werden gekruisigd. Zij rekenen zichzelf dood voor de zonde, maar levend voor God (Rom. 6:6-11). Paulus oordeelde als volgt: "dit oordelend: dat één ten behoeve van allen stierf, dus zijn zij allen gestorven" (2 Kor. 5:14;SW). Omdat allen deelnemers waren aan Christus' dood, zullen zij allen deelnemen aan Zijn leven. Toen Christus, aan het kruis, het uitriep: "Het is volbracht" (Joh. 19:20), dacht Hij niet slechts aan het einde van Zijn lijden, maar aan het verkrijgen van het doel dat door God werd voorzien voor heel de schepping. Voor Hem was de terugkeer er van naar God een feit, vanwege wat Hij op Golgotha had bereikt.

Allen samenvatten in Christus

Voor de opstanding van allen uit de afstandigheid met God terug naar Hem door eenheid met Christus, heeft de geest van God, door de apostel Paulus, een speciale uitdrukking gebruikt. De beslissende passage leest als volgt: "aan ons het geheim

bekend makend van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, dat Hij in Hem had voorgenomen, in de bediening van de volheid van de eras, om het al in de Christus samen te vatten [anakephalaioosasthai], al dat is in de hemelen en dat op de aarde" (Efe. 1:9,10;SW).

Ondanks dat deze uitdrukking de exacte betekenis van het origineel overbrengt, is ze vrijwel onbekend. Zulke nieuwe woorden zijn geschikt om wantrouwen te scheppen. Natuurlijk zouden en moeten allen getest worden, maar altijd in een eerlijke en oprechte houding ten opzichte van de waarheid. Indien we het inlijven in de woordenschat van het geloof, zullen we vinden dat het een overweldigende goddelijke kracht van uitdrukking bevat en een overstijgende schat aan goddelijk denken onthullen. In feite geeft dit woord de hele overwinning en triomf van Christus aan. Het laat de manier zien waarop Christus de schepping naar Zichzelf zal terugbrengen, aangezien allen Hem gewillig zullen erkennen als hun rechtmatige Hoofd. En dat zal de grootse vervulling zijn van de belofte die betrokken was bij de schepping van allen in Hem.

Omdat het verstaan en toe-eigenen van zo'n woord een grote verrijking van het geloof en kennis betekent, zullen we het meer nauwkeurig bekijken in de enig andere plaats waar het voorkomt, in Romeinen 13:9 - "... en welk ander gebod er ook is, dit wordt samengevat [OP-HOOFDEN - ana kefalaioutai) in dit woord: jij zal jouw naaste liefhebben als jezelf." Hiervoor werd dit gezegd, er werden een paar wetten geciteerd: "jij zal niet overspel plegen, jij zal niet moorden, jij zal niet stelen, jij zal niet begeren". Het is een wet op een lager niveau die op deze wijze spreekt, maar niemand kon die houden. In werkelijkheid, echter, doelde het op het grootste: de liefde. (Het Hebreeuwse woord thora, wet, betekent richten/richting. Hiermee overeenstemmend "braken" mensen niet de wet, zoals wij zeggen, maar misten het doel of zondigden). In dit verband wordt het dubbel benadrukt dat de liefde de vervulling en het complement is van de wet (8,10). De kracht om ze te vervullen kon de wet niet geven, maar God kan dat wel, want Hij giet Zijn liefde uit in de harten van gelovigen, door de heilige geest (Rom. 5:5). Op deze wijze kunnen zij het grote doel bereiken. En omdat deze liefde op het hoogste niveau is, worden de wetten, die er alleen op richtten, die er door vervuld worden, opgetrokken naar dit niveau, of zoals de Schrift het noemt: op-gehoofd. Op dezelfde wijze zullen allen eens weer in één verenigd worden in Christus.

Zo'n eenheid van de hemelen en de aardsen onder Christus, het Hoofd, werd pas onthuld tijdens de bediening van de apostel Paulus. Dat is waarom Paulus over deze waarheid spreekt als het geheim van Gods wil, die eerst bekend werd gemaakt aan de ecclesia die hij diende. Tot dat moment was er veel van Gods plan van redding onthuld geworden, maar Paulus was de eerste die een uiteindelijk en voltooid, een voleindigde en universele verzoening van het al onderwees, in de hemelen en op de aarde, en dat alleen in zijn laatste onthulling, in de volkomenheidsbrieven. Het fundament hiervoor legde hij in Kolossenzen, waar hij een verzoend universum ziet (1:20). In Filippenzen laat hij Christus zien, toegejuicht door allen (2:11). Deze waarheid leert hij in Efeziërs, wanneer hij zegt dat allen in hemel en op aarde samengevat worden in Christus (1:10). Deze esoterische eenheid van allen in Hem was voorbestemd door God en was Zijn genoeg. Net zoals de bediening van het geheim van de huidige ecclesia (Efe. 3:9), was dit doel toen verborgen in God.

Ja, direct na Zijn hemelvaart installeerde God Hem als Hoofd van de hemelse menigten (Efe. 1:21; Kol. 2.10). Dat, echter, was de werking van Zijn macht, een installatie over en boven allen. Maar Efeze 1:10 spreekt van een samenvatting in het complement van de eras, in de laatste bediening, en niet eerder. Daarbij zal het bestaan uit de intrede van de schepping in een levende liefdesrelatie, want het wordt twee maal uitgelegd door het gebruik van de verbinding in "om het al in de Christus samen te vatten ... in Hem." Nu kunnen we dit niet nemen alsof allen in Christus zullen terugkeren in dezelfde onbewuste toestand als die welke reeds in Hem was in het verleden. Paulus geeft ons een fijne uitleg over hoe we dit moeten verstaan. Twee maal noemt hij hen die in zijn hart heeft. Eerst waren het de Korinthiërs. Wanneer hij deze gelovigen vraagt "Maak ruimte voor ons, neem ons op in jullie harten (2 Kor. 7:2), is hij in staat hen te verzekeren: "Ik zeg dit niet ter veroordeling, want ik heb eerder verklaard dat jullie in onze harten zijn." In oprechte liefde had Paulus deze gelovigen opgenomen in zijn hart, hoewel dit niet wederzijds was.

Een andere relatie bestond tussen Paulus en de Filippenzen. Tot deze gelovigen kon hij ook getuigen: "zoals het juist is voor mij zo gezind te zijn over jullie allen, omdat jullie allen, mij in het hart hebben..."(Filip. 1:7;SW). Maar in dit geval was de heerlijke, esoterische relatie wederzijds. Zoals Paulus het beste wenste voor de Filippenzen omdat hij hen in zijn hart had, zo waren zij gericht op Paulus (Filip. 4:10), omdat zij hem in hun harten hadden.

Paulus zegt van Filemon dat deze zijn hart was (Statenvertaling: ingewanden - vers 12). Iedereen begrijpt wat het betekent om iemand in je hart te hebben. Het is een liefdesrelatie, waarin het zelf over het hoofd wordt gezien en vergeten. Dat is de normale relatie van iedere eenheid - zie Joh. 6:56; 14:10,11,21; 15:4,5; 17:21; 1 Joh. 3:24. Zodra het woord "in" wordt gebruikt voor zulk een eenheid, mogen we er zeker van zijn dat het een wederzijdse liefdesrelatie inhoudt. En het is zo'n relatie die zal leiden tot het samenbrengen van allen in Christus.

Vandaag is de meerderheid veel onverschilliger of minder vijandig tegenover Christus dan de Korinthiërs waren tegenover Paulus. Christus heeft, door Zijn liefdesoffer aan het kruis, aangetoond dat Hij allen in Zijn hart heeft gesloten, zoals Paulus dat deed met de Korinthiërs. Nu bidt Hij, door Zijn ambassadeurs, "Wees met God verzoend"(2Kor. 5:20). Met andere woorden, ontvang Mij in jullie harten als jullie Redder en Heer! Zeker, deze genade wordt in deze bedeling alleen aan de uitverkorenen geschonken, maar het samenbrengen zal uiteindelijk alle harten openen voor Christus, omdat de normale, ideale toestand van de schepping zoals die in Hem was, dan bereikt en geperfectioneerd zal worden. Het "in" is het sleutelwoord, waarvoor het "door" moet wijken. Een soortgelijk contrast is te vinden in 1 Kor. 15:22 - "Want evenals in[niet "door"] Adam allen sterven, zo zullen ook in [niet "door"] Christus allen levend gemaakt worden." Deze universele verzoening, waarin heel de mensheid rechtvaardiging ten leven ontvangt(Rom. 5:18,19), is een aanvullend aspect van het samenbrengen van allen en zal plaatsvinden in het complement van de eras. Het is veel meer dan de universele opstanding aan het einde van de duizendjarige heerschappij, wanneer heel de rest van de doden wordt opgewekt en zal staan voor de grote witte troon.

De Vader en de Zoon werken samen om de samenbrenging van allen in Christus tot stand te brengen. Volgens Efeziërs is het de Vader die dit doel bereikt. In overeenstemming hiermee lezen we in Hebr. 2:8 - "Alles onderschikt U onder zijn voeten." God, de Vader, "Alles onderschikt U onder zijn voeten."

In 1 Kor. 15:27 en Filip. 3:21 is het Christus, de Zoon, Die allen aan Zichzelf onderschikt. In het verslag van Johannes drukt onze Here Jezus deze samenwerking op een heerlijke manier uit: "Niemand kan tot Mij komen, indien niet de Vader, Die Mij zendt, hem zou trekken. En Ik zal hem doen opstaan in de laatste dag. Het werd geschreven in de profeten: 'En zij zullen allen door God onderwezen zijn.' Iedereen die hoort van de Vader en leert, komt tot Mij"(Joh. 6:44,45;SW). Maar ook: "Niemand komt tot de Vader dan door Mij"(Joh. 14:6;SW).

In de huidige bedeling van genade hebben we dezelfde kostbare samenwerking. Volgens 1 Kor. 1:9 werden we tot de gemeenschap van Zijn Zoon geroepen. En het is door de Zoon dat we de toegang tot de Vader hebben (Efe. 2:18;3:12).

Het samenbrengen van allen in Christus toont het gewichtige karakter van de redding die in Christus is. Het optillen van zware lasten uit diepe diepten vereist een geweldig gebruik van kracht. En de verhoging tot de hoogste hoogte van een universum dat in zonde en dood gezonken is, zal aan allen tonen wat Christus heeft bereikt (Jes. 53:11). Maar de verhoging van allen wordt niet bereikt door één enkele daad, maar in stappen, volgens een vastgelegd goddelijk plan. Onder de eersten die dit herstel zullen genieten zijn de leden van het lichaam van Christus, als Zijn uitverkorenen. In geest hebben we dit doel al verkregen, want onze positie in Christus is in de geest die Hij aan ons heeft toebedeeld. We zijn reeds in Hem samen gebracht, want Hij is het Hoofd van Zijn lichaam, dat Hij heeft verenigd in één enkele samenwerking. Iemand die Christus boven alles liefheeft, die Hem dient en in Hem leeft, presenteert al een miniatuur van het grootse doel.

Na de huidige ecclesia zal, in de grote verdrukking, een select gezelschap uit Israel volgen, de start van de koninkrijks ecclesia, die al op de Pinksterdag begon. Dan zal Christus twee aionen tot Zijn beschikking hebben waarin Hij ieder zondig schepsel tot Zichzelf zal terugbrengen. Wat Satan naar beneden heeft getrokken zal Hij doen opstaan.

Ook als, in deze aion, de duisternis nog donkerder wordt, het kwaad toeneemt en rijper wordt, de afval grote stappen naar de antichrist maakt en hij er in slaagt vrijwel iedereen aan zijn zijde te brengen, ja, zelfs als Satan aan het einde van de duizend jaren opnieuw alle natiën misleidt en ze tegen God en Zijn Christus keert, toch gaat de zaak van Christus omhoog op z'n weg!

Deze omhoog gaande beweging is, in Christus, begonnen en zal eens allen omvatten en allen met zich mee nemen. Wat geschreven staat zal vervuld worden: "Daarom ook verhoogt God Hem hooglijk en geeft Hem genadevol de Naam boven iedere naam, opdat in de Naam van Jezus iedere knie zou buigen, van hemelingen en van aardsen en van onderaardsen, en iedere tong zou belijden dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God, de Vader"(Filip. 2:9-11;SW).

Wanneer de samenbrenging van allen in Christus volledig is bereikt, dan zal Gods grote doel om Alles in allen te zijn in de praktijk zijn verkregen. Wanneer de uitroep van allen - "Jezus Christus is Heer!" - wordt gehoord, zal het geen grote inspanning vereisen om de harten van allen in onderschikking en liefde naar God te keren. God ontvangt dan allen, die eens in Hem waren, zonder het minste verlies, terug van Christus, met de grote winst dat Christus alle harten voor Hem heeft gewonnen. Dan is ook de Zoon Zelf, met allen van wie Hij het Hoofd is, onderschikt aan Hem, een teken dat Zijn werk gedaan is, in overeenstemming met de wil van de Vader en is daarin volledig geslaagd, en wordt nu aan Hem gepresenteerd, gekroond met genade en heerlijkheid.

Deze sublieme afsluiting zal de grote thuiskomst van allen in het huis van de Vader vieren. Blijdschap en gejubel zal iedere mond vullen. Een gezegendheid die boven alle woorden uitgaat zal ieder hart grijpen, en lof en dankzegging aan God en aan de Zoon van Zijn liefde zullen nooit ophouden.

Deel 6 - Gedelegeerde oordelen

De weg naar de overwinning van God en Christus zou niet volledig overdacht zijn, als we voorbij zouden zien aan de oordelen die er op gebeuren. Een zorgvuldige zoektocht van de Schrift zal laten zien dat ze niet eindeloos zijn, maar voorbereidende, weldadige middelen om ieder schepsel naar een juiste houding ten opzicht van God en Zijn Christus te leiden. Oordelen behoort tot het gebied en het gezag van de Zoon, aan Hem gedelegeerd door de Vader. Onze Heer verklaarde: "Want zeker, de Vader oordeelt niemand, want al het oordelen heeft Hij gegeven aan de Zoon, opdat allen de Zoon zullen eren zoals zij de Vader eren. Wie de Zoon niet eert, eert de Vader niet Die Hem zond"(Joh. 5:22,23;SW). Hier wordt duidelijk aangegeven wat Gods doel is.

De oordelen stijgen op via een verscheidenheid van stappen, totdat ze hun doel bereikt en vervuld hebben. Om te beginnen kunnen ze de harten verharderen van hen die ze doormaken. Dat wordt duidelijk in de Openbaring van Jezus Christus. Maar op de lange termijn zijn ze als een vuur dat alle vervuiling verteert. Een paar passages zullen dit aantonen (Jes. 1:27; 4:4; Spreuk. 20:30)

"Zion zal in oordeel vrijgekocht worden en de herstelden van haar in rechtvaardigheid"

"Wanneer mijn Heer het vuil van de dochters van Zion weg wast en het bloed van Jeruzalem uit haar binnenste heeft verdreven, door een geest van oordeel en door een geest van vertering"

"De striemen van een verwonding reinigen van kwaad en slagen de kamers van de buik."

De brief aan de Hebreëën drukt dezelfde waarheid figuurlijk uit: Het land, "doornen en sterredistels voortbrengend, is ongeschikt en een vloek nabij, waarvan de voleinding verbranding is"(Hebr. 6:8;SW). Zo'n stuk grond moet geoordeeld worden door vuur. Alleen de ongezonde vrucht brandt. Het gereinigde land, echter, is klaar om opnieuw door de eigenaar gebruikt te worden.

Een opmerkenswaardige vooruitgang op het pad van oordeel wordt in Jesaja 26:10 onderwezen:

"Indien de boosaardige genade bewezen wordt
leert hij geen rechtvaardigheid.
In het land van correctheden zal hij onrecht bedrijven
en ziet hij de praal van JAHWEH niet"

Dit hoofdstuk begint met "In die dag..." Dat wil zeggen, de dag van JAHWEH, het komende koninkrijk, waarin Hij alle natiën zal hoeden met een ijzeren staf. Dan zullen ze rechtvaardig zijn en gehoorzaam vanwege de vrees voor tuchtiging. Maar dat is zeer zeker niet het ideaal.

De oordelen helpen de kennis van God tot stand te brengen. Herhaaldelijk zegt de profeet Ezechiël van de zonen van Israel, nadat JAHWEH met hen in oordeel had gehandeld: "Dan weten zij dat Ik JAHWEH ben."(Eze. 6:14; 7:27; 12:16, enz.). In Hosea 2:19:20 vinden we oordeel verbonden met rechtvaardigheid, goedheid, vriendelijkheid en mededogen, de kennis van JAHWEH brengend onder de mensen. De oordelen bewerken ook een innerlijke verandering: "opdat allen de Zoon zullen eren zoals zij de Vader eren"(Joh. 5:23;SW). Zie ook Zefanja 3:8.9.

Dat, bij de voleinding, zij die door Christus geoordeeld worden, Zijn onderschikte aanbidders worden, wordt niet alleen aangetoond door goddelijke uitspraken, maar door voorbeelden die voor onze ogen geleefd hebben. Een overtuigend bewijs dat God Zijn meest koppige vijand om kan vormen in een bewonderende aanbidder is koning Nebukadnessar. Ondanks de zeer vriendelijke en nadrukkelijke waarschuwingen die hij van God ontving, maar die alleen een tijdelijk berouw tot stand brachten (Dan. 2 en 3), werd zijn hart opnieuw verhoogd en werd zijn geest overweldigend arrogant (Dan. 5:20). Nu verordende God een oordeel van zeven seizoenen over hem, totdat hij had geleerd dat de Allerhoogste het gezag heeft over de koninkrijken van stervelingen (Dan. 4:32). Bij de afsluiting van deze zware verdrukking, in plaats van zichzelf te vleien (4:30), loofde en eerde hij nu de Allerhoogste, Die in staat is allen die in trots wandelen te vernederen(4:34-37).

Door het gouden beeld dat hij oprichtte in de Dura vallei (Dan. 3:1-) maakte hij zichzelf tot een type van het tweede wilde beest van de eindtijd (Openb. 13:14,15). Want op deze manier reikt het oordeel over Nebukadnessar uit om die veel grotere tegenstander van God te bedekken en aan te tonen hoe Christus zelfs deze zal winnen, want dit oordeel is ook beperkt in tijd, voor de duur van de aionen van de aionen (Openb. 20:10), en de Schrift spreekt van een afsluiting en voleindingen van de aionen (Hebr. 9:26; 1 Kor. 10:11).

Een zeer waardevol en diepzinnig inzicht in de oordelen van Christus wordt ons gegeven in het verhaal van Jozef en zijn broers, die een type van Christus en Zijn

volk waren. Jozef voerde een nauwkeurig overwogen oordeel uit door zijn macht te gebruiken, verenigd met wijsheid en liefde. Eerst sloot hij hen drie dagen lang op (Gen. 42:17) om hen van zijn macht te laten proeven. Door deze wijze, opvoedende methode werden zijn broers overtuigd van hun overtreding (Gen. 42:18-22). Toen hij kwam om aan hen zijn liefde te onthullen, werden zij die hem zo schaamteloos hadden verkocht zijn meest ware en vurige onderdanen. Dit type zal vervuld worden wanneer Christus, na de zwaarste oordelen over het volk Israel, afdaalt naar de Olijfberg (Zach. 14:4; Matt. 24:30; Openb. 1:7) en Zichzelf aan hen onthult. Dan zullen zij die van de stammen van het land zijn overgebleven over Hem treuren, wanneer ze zien op Hem Die zij zo schandelijk hadden behandeld. Dan zal Hij vanuit Zion heersen te midden van Zijn vijanden (Psalm 110:2).

Deze paar voorbeelden van de oordelen van de Zoon wijzen vooruit naar het laatste, grote oordeel en het uiteindelijke effect er van, wanneer iedere tong Christus als Heer zal belijden, tot heerlijkheid van God, de Vader (Filip. 2:9). Deze heerlijke passage moet niet zo begrepen worden alsof de genade en liefde van Christus uitgeput waren en een eindeloze wraak en haat hun plaats hadden overgenomen. Dit zou doen lijken alsof de liefde van God, die uitgedeeld wordt door Christus, grotendeels naar Hem was teruggekeerd zonder dat bereikt te hebben waarvoor Hij die had uitgezonden, en nu Christus stappen moet nemen om met kracht het ontelbare aantal van koppigen onder controle te krijgen. Hij zou zijn als de veroveraar van een volk die denkt de harten van de overwonnenen te kunnen winnen door een enkel vertoon van zachtmoedigheid, maar zodra hij ziet dat dit niet lukt, in z'n achteruit gaat door het overwonnen volk er toe te dwingen door ondragelijke straffen te verdragen. In het origineel spreekt deze passage niet van een gedwongen belijdenis van allen, maar van hun vrijwillige toejuicing, tot eer van God, de Vader. Iedere vader zou behoorlijk beledigd zijn als we dachten dat zijn vaderlijke taak alleen bestond uit het gebruik van kracht.

Hoe zou het Gods heerlijkheid verbergen als we oppervlakkig bevestigen dat Hij Alles in allen zal zijn, maar er tegelijk op staan dat de ontelbare massas die door Zijn macht gedwongen werden, hun knieën voor Hem buigen, alleen omdat zij dat moeten! Een aardse monarch die oorlog voert met een ander, zal niet tevreden zijn met een voorspelling dat hij verslagen zal worden. Dat wordt bestraft omdat het ontmoediging teweeg brengt. Een leidend staatsman die voor de rechter werd gebracht omdat hij het volk had misleid door valse verslagen van overwinningen uit te brengen, verdedigde zich met de slimme uitspraak: "Geen enkele strijder voorspelt zijn eigen ondergang." Maar onze Heer, Jezus Christus, moet de velen van de Zijnen verdragen die volharden te zeggen dat Hij de grote meerderheid van de schepselen tot eeuwige bestraffing verdoemt die aan Zijn zorg waren toevertrouwd, en dat Hij nooit in staat zal zijn ze terug te brengen naar Zijn Vader.

Van mond tot mond en door de geschreven en gedrukte pagina produceren zij het "bewijs" dat Gods liefde nooit de overwinning zal behalen. Zij die getuigen tegen deze Christus ontterende leerstelling, worden gebrandmerkt als valse leraren. Het is de algemene mening dat Christus de Overwinnaar over allen is zoals het hoofd van een land die ook het gezag heeft over de gevangenen in de gevangenissen. Maar zeer zeker doet het recht om Satan en zijn volgelingen veilig op te sluiten in de orthodoxe "hel." Wanneer de vernielers van een passagierstrein met een heleboel

wagons gepakt wordt en veilig achter slot en grendel wordt gezet, zodat hij niet opnieuw zijn misdaad kan doen, herstelt dat zeker niet alle schade. De slachtoffers, de verminkten, de pijn, en het verlies laten een grote verontwaardiging achter over zo'n schandelijke daad. Maar dat is helemaal niets vergeleken met de misleiding door Satan, die een hele hel gevuld zou willen hebben met eeuwig verdoemde zielen. Of dezen zouden voortbestaan in een eeuwigdurende vijandschap met God, óf, fijn gemalen door de vreselijke straf, het zonder ophouden uitroepen om genade.

Indien, bij het beschrijven van het gevolg van het goddelijke plan van redding, wij het gevolg van de grootste gebeurtenis in de geschiedenis omkeren in eeuwige verdoemenis, is dit alleen één kant, het lot van de ongelovigen. Indien we zoeken naar de passende term in relatie met Gods doelstelling en liefde, zouden we gedwongen worden te zeggen: Goddelijke Ramp en Verlies. En boven de heerschappij van Zijn Christus zouden de titel moeten plaatsen: Incompetentie. Nauwelijks een enkele gelovige zou durven Gods voleinding met zulke termen te beschrijven. Maar zij die getuigen van eeuwige verdoemenis en het voorstaan, brengen er in de praktijk wel zo'n oordeel over uit. Zij zouden er beter aan doen er een meer nauwkeurige overdenking aan te wijden.

Maar vandaag wordt de proclamatie van de totale overwinning opnieuw en helder in de ecclesia gehoord. Hoog stijgt de bannier van Christus, de Overwinnaar, met het opschrift: "Alles is in Hem geschapen en wordt in Hem samengevat!" In de Schrift en in de ogen van God is dit nooit verdwenen, alleen uit de geloofsbelijdenissen van de ecclesia. Wolken van de afval die spoedig na Paulus' tijd begon, zelfs toen hij nog in leven was, verenigd met de sombere misten die opstegen uit de moerassen van de donkere middeleeuwen, hebben de heerlijke uitkomst van Christus' aionische werk verduisterd. Maar vandaag beginnen steeds meer mensen te zien dat zo'n voleinding onmogelijk is. Zeker, veel van de heiligen houden nog steeds vast aan de eeuwige verdoeming, maar in veel plaatsen aan de frontlijn heeft de oppositie tegen de waarheid een verwarde terugtocht ingezet, en alleen de mannelijke moed ontbreekt om te erkennen dat deze leer vals is.

Velen geloven in een of ander vaag "herstel," maar durven dit niet te uiten. Vandaag heeft de ecclesia van Christus herauten nodig van Zijn alomvattende triomf, die niet bang zijn deze grote waarheid uit te dragen; want juist in deze donkere dag, waarin Satan op het punt staat een van zijn grootste slagen te slaan, moeten we de toorts van de heerlijke resultaten van God en Zijn Gezalfde hoog houden. Christus is aan de ecclesia gegeven als het Hoofd over allen (Efe. 1:22), en als zodanig moeten wij Hem verkondigen. Toen een dienaar van God bezwaar maakte tegen de leer van een ander, die dit bekend maakte, op grond dat de heiligen niet klaar waren voor deze waarheid, gaf hij dit perfecte antwoord: "Hoe zal de ecclesia ooit Christus als Hoofd van allen erkennen, als Hij nooit als zodanig wordt gepresenteerd?"

We hebben al in de Hebreeuwse Schrift gezien dat de oordelen van Christus helemaal door Zijn liefde geleid worden, en kracht alleen in overeenstemming er mee wordt gebruikt. Zeker, het kan zijn dat zij die het zwaarste oordeel doormaken voor een ogenblik de indruk krijgen dat zij eeuwig verdoemd zijn, en dat er tijden zullen komen waar zij op hun knieën gedwongen zullen worden. Maar

hoe zal het zijn wanneer God aan Zijn vijanden onthult dat Hij hen eens in Zijn hart heeft gedragen en hen overgezet heeft in Christus, en dat, op dat moment, zij de voorwerpen van liefde waren van zowel de Vader als de Zoon, en dat het deze liefde was die hen tot bestaan bracht? Hoe zal het met hen zijn wanneer hun ogen, die tijdens hun leven blind waren, geopend worden om niet alleen hun toestand zonder God te zien, maar hun redding door Christus? Hoe zullen zij, die eerst koppig waren, huiveren wanneer zij in de afgrond van hun zonde kijken en, met verontwaardiging en afschuw, zien hoe schaamteloos ze misleid en behandeld werden door Satan! Wat zal gebeuren wanneer ze zien wat Christus voor hen gedaan heeft toen zij nog vijanden waren, en dat Hij, vanwege Zijn eeuwigdurende liefde voor hen, afdaalde naar het kruis van schande en Zijn leven gaf om het hunne te redden! Er zijn gevallen geweest waar misdadigers met een verhard hart gewoon in elkaar zakten bij het zien van hun moeder. Er is zoveel meer liefde van God in Christus dan de liefde van een moeder, zoveel sterker is ook de kracht er van om te overwinnen. En deze liefde zal eens er voor zorgen dat allen in elkaar zakken, want niemand zal in staat zijn ze blijvend te weerstaan. Ze zal alle tegenstanders overwinnen en ze aan de voeten van Christus leggen. God, Die alle harten maakte, weet heel goed waar, wanneer en door welke middelen Hij moet werken om dit te bereiken, om zo hun tegenstand te breken.

Nu ligt het begin van Zijn succes in het oordeel, waar de koppige doorheen moet gaan. Bij de opstanding die plaats vindt aan het einde van de duizendjarige heerschappij van Christus, zal het oordeel over ongelovigen hun valse inzichten corrigeren en zal de weg beginnen die hen terug zal leiden naar God. Zicht zal veroordelen waar geloof niet volstond. Net zoals bij de afsluiting van deze aion Christus gewillige mensen zal hebben in Israel, nadat zij door de oordelen van de eindtijd zijn gegaan, zo zal God een gewillige schepping hebben bij de voleinding van alle aionen. De oordelen zijn beperkte perioden van tijd, aangepast om dit doel te bereiken. De kracht, echter, die de omvorming van koppige naar gewillige, onderschikte schepselen bereikt, is alleen te vinden in de dood en opstanding van Christus.

Hoe precies deze radicale verandering in het diepste binnenste van een mens plaatsvindt is alleen bij God bekend. Paulus zelf spreekt er van. Na deze revolutionaire omvorming in de kortst mogelijke manier te hebben genoemd, "Want God heeft allen onder koppigheid besloten, opdat Hij allen mededogen zou betuigen," en hierin het mededogen ziet dat alle oordeel opslokt, en zo'n succes verkrijgt, vloeit zijn hart over in een alles overstijgende uiting van lof: "O diepte van rijkdom en wijsheid en kennis van God! Hoe ondoorgroendelijk zijn Zijn oordelen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen!"(Rom. 11:32,33;SW). Indien we alleen eindeloze oordelen zouden waarnemen, zonder enig doel, anders dan het kwellen van de ongelovige in een veilige bewaring, dan zou dat in de praktijk ontkennen dat ze ondoorgroendelijk en onnaspeurlijk zijn. Zo'n boodschap zou het hart koud en leeg achter laten. In tegenstelling daarmee: Hoe kostbaar is geloof in de triomf van Gods liefde! Ook vandaag draagt ze nog heerlijke vrucht, door ons te trekken naar een diepe en dankbare bewondering en voortdurend toejuichen van God, tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade.

Deel 7 - Het kwaad in het goddelijk reddingsplan

Een overweging van de vroegste pré-scheppingsfases, alsook de uiteindelijke voleinding van Gods herovering van alles wat Hij schiep, zou niet compleet zijn als we niet de vraag bediscussiëren: "Hoe kwam het kwaad de wereld binnen en wat is het echte doel er van in het licht van goddelijke onthulling?" Het antwoord op deze serieuze vraag kan een van de grootste genadegeschenken van onze Heer aan Zijn ecclesia zijn. Misschien wordt het nergens zo helder en overtuigend gepresenteerd als in het essay "Kwaad, z'n oorsprong, doel en einde." In lijn met deze gids zullen we hier opnieuw kort aandacht aan besteden.

Zelfs wanneer we Gods plan van redding doorzoeken zonder speciale overdenking van het kwaad, krijgen we de indruk dat het laatste zal aantonen een bevordering, en niet een hindernis, te zijn van de promotie en vervulling van de diepste voorstellen en beloften van God. We kunnen onszelf gemakkelijk hiervan overtuigen, zodra we ons indenken dat de ontwikkeling van de schepping voortgang had gevonden zonder zonde of tegenstand.

Ten eerste zouden we, zonder het kwaad, geen onthulling hebben gehad van Gods liefde doorheen Christus, want er zou geen kruis zijn geweest. We zouden God slechts als Schepper hebben gekend, maar zonder enig vertoon van de macht van Zijn genade. Zouden we terugkijken over de loop van de universele geschiedenis, dan zouden we de ontwikkeling van het goddelijk doel zien, gladjes voortvloeiend, net als bepaalde rivieren, zonder een enkele hindernis die overwonnen moest worden. En in dat geval zou de vraag kunnen rijzen: Wat zou er gebeurd zijn als God echt serieuze tegenstand zou hebben ondervonden? Zou Hij die overwonnen kunnen hebben, zonder iemand te beschadigen? Maar beslissend bewijs van Zijn macht om succesvol met zo'n crisis om te kunnen gaan ontbreekt. Dat zou ons gevoel van veiligheid en zekerheid ernstig kunnen aantasten en we zouden God geen onbeperkte eer en lof kunnen toekennen.

Nu echter heeft God Zelf ons voorzien van een zeer krachtige opponent in de persoon van de Tegenstander. Hoe brak hij in de schepping in? Zou Satan de zonde uit zichzelf hebben doen voortkomen, tegen Gods bedoeling in, dan zouden wij gedwongen zijn Gods almacht te betwijfelen, en dat zou dan het volle genieten van complete gelukzaligheid verhinderen. Een eerste voorkomen van wat dan ook, dat oprijst buiten de gebruikelijke regels, wordt in de taal van de jurisprudentie een precedent genoemd. Als het als juist wordt erkend is het niet alleen mogelijk maar toestaanbaar dat soortgelijke gevallen oprijzen. Dat zou de enig passende standaard zijn waarmee de zogeheten "val" van Satan beoordeeld zou moeten worden. Want als een wezen dat perfect goed en vrij van iedere kwade neiging werd geschapen, uit zichzelf in een furieuze vijand van God zou kunnen veranderen, dan vestigt zich een principe in Gods schepping dat herhaling er van mogelijk maakt. Zo zouden we rekening moeten houden met de mogelijkheid dat, in de toekomst, in een of ander hart, nog een keer uit zichzelf een wortel van trots

en jaloezheid zou ontwikkelen en leiden tot een andere rebellie tegen God. Zou dat niet een toekomstige natte deken van vrees leggen over onze gelukzaligheid?

De overweging van zulke mogelijkheden laat zien dat Gods handelen een tegenhandeling vereist, een achtergrond, om Hem een gelegenheid te geven om ten volle Zijn wezen te onthullen. Hoe boosaardige tegenstand de faam van degene die wordt tegengestaan kan vergroten kan geïllustreerd worden door een episode in het leven van een muzikant. Een van de bekendste muzikanten had een rivaal, die, uit jaloezie, speciaal voor hem een buitengewoon moeilijk muziekstuk componeerde. Hij legde het hem voor met de gedachte dat hij niet in staat zou zijn het te spelen en dat het falen zijn reputatie zou beschadigen. Als nu deze artiest deze moeilijke compositie zonder fout of vergissing zou hebben gespeeld, zou het zijn faam zeer hebben vergroot. Maar deze meestervirtuoos zag een gelegenheid om die nog te doen toenemen. Om dat te doen moest hij voordeel trekken uit de boosaardige houding van zijn rivaal. Hij plaatste het vel met muziek ondersteboven en maakte drie snaren van zijn viool los, zodat alleen één gebruikt kon worden, en speelde in deze staat de compositie, perfect, zonder ook maar één fout te maken. Zijn rivaal was overweldigd door zijn vermogen en was verbaasd, speciaal omdat de meester de moeilijkheden had gebruikt om precies het tegendeel te bereiken van wat bedoeld was. In plaats van zijn reputatie te verlagen, hadden ze die juist verhoogd. Was de virtuoos in staat geweest te bewijzen dat hij zelf zijn rivaal had beïnvloed dit te doen, dan zou niet alleen zijn vermogen, maar ook zijn wijsheid met verbazing zijn bewonderd. En waren het verkeerd geplaatste muziekstuk en de kapotte viool gevoelige wezens geweest, dan zou zouden ze voor korte tijd geleden hebben, maar ze zouden de voldoening hebben gehad van het bijdragen aan de faam van de meester.

Dit voorbeeld schiet te kort in het representeren van de echte feiten, maar het kan laten zien waarom we het recht hebben te zeggen dat God tegenstand nodig had om Zijn plan uit te voeren. En voor de vervulling van deze taak heeft Hij een wezen uitgerust met voldoende intelligentie om iedere gelegenheid aan te grijpen om God bij iedere bocht van de weg tegen te staan. Dat is niet slechts een menselijke theorie over Satan, maar de leer van de Schrift. Deze waarheid is reeds ingesloten in de onthulling dat *alles* uit God is. Trouwens, we hebben verdere passages die duidelijk verklaren dat Satan was wat hij was vanaf zijn begin. De Tegenstander "was mensendoder vanaf het begin en staat niet in de waarheid, want in hem is geen waarheid" (Joh. 8:44;SW). "...want de duivel zondigt van het begin" (1 Joh. 3:8;SW). Over het begin van duisternis zei de profeet Jesaja al lang geleden...

"Vormer van licht en Schepper van duisternis,
Maker van welzijn en Schepper van kwaad.
Ik, JAHWEH, ben Maker van al deze."
(Jes. 45:7;SW)

Zie!, Ik, Ik schiep de handwerksman, die blaast in het kolenvuur,
en Die het instrument voor zijn werk te voorschijn brengt.
En Ik schiep de vernietiger om schade aan te brengen."
(Jes. 54:16;SW)

"Zijn hand zwoegde met de vluchtende slang"
(Job 26:13;SW)

Hier hebben we een verwijzing naar de missie van de tegenwerker, om tijdelijk ellende en pijn te introduceren in de schepping, en een hint dat JAHWEH Zelf meevoelend leed toen Hij hem schiep. Hij maakte hem, vanaf het begin, tot een mensendoder en zondaar. Niettegenstaande het feit dat deze goddelijke uitspraken, wanneer we hun exacte betekenis erkennen, de schepping van het kwaad, regelrecht en zonder verontschuldigen, terugvoert naar God, moeten we voorzichtig zijn deze waarheid met pijnlijke precisie uit te drukken. We moeten zeer zeker niet zeggen dat het kwaad en de zonde in God te vinden zijn, alsof ze toebehoren aan Zijn aard, alleen omdat Hij Satan als zodanig heeft geschapen. Bij zijn begin deed God dat met hem wat hem een ontaarde zou maken. Dit bestond waarschijnlijk uit het hem geven van een geest van opstand, wat hem tot tegenwerker maakte.

Dat God de tegenstand tegen Hem Zelf maakte, is zeer zeker niet onmogelijk of niet te geloven. We hoeven alleen de gang van zaken bij het volk Israel te overdenken en we zullen vinden dat God op deze wijze met hen handelde. In het verslag van Mozes schijnt het dat de boosaardige weerstand van de Egyptenaren tegen Israel uit hen zelf voortkwam (Exo. 1:10). Maar de Psalmist geeft onze een diepere kijk met de woorden:

"Hij keerde hun hart om om Zijn volk te haten,
om tegen Zijn dienaren plannen te maken"
(Psa. 105:25;SW)

In de laatste analyse was dit een rebellie tegen God Zelf, want in die tijd was Zijn volk niet in rebellie tegen Hem en had het geen goddelijke tuchtiging nodig door de hand van vreemde natiën, zoals later vaak het geval was.

De neiging om tegen te staan, of oppositie op zich, is neutraal, niet goed of slecht. Het is de morele staat van het doel of wezen dat tegen staat dat het een morele kleuring geeft, wat er altijd mee in contrast is. Tegenstand tegen kwaad is goed. Omgekeerd is het een vergissing wanneer het tegen het goede is gekeerd. Zo is het dat de geest van tegenstand, geplant in Satan, op zich niet goed of kwaad is, maar slechts de voorbereiding voor de intrede er van. Pas nadat hij begon te werken werden zonde en kwaad buiten God om geïntroduceerd. Zijn oppositie was tegen God Zelf gericht, zodat hij precies het tegendeel moest worden van wat God is. Aangezien God liefde, leven en licht is, en Hij rechtvaardig en waar is, maakte Satans oppositie hem tot dood, haat en duisternis, en werd hij onrechtvaardig en vals, en dit alles op een wijze als nodig was om de onmetelijke grootheid van God te weerspiegelen. Zou het kwaad in de wereld milder zijn en niet zo erg of fundamenteel verdorven, dan zouden we geneigd zijn te denken dat God niet zo perfect is als Hij in werkelijkheid is. Daarom wordt het kwaad, in al z'n te vrezen uitingen, de achtergrond voor de onthulling van Gods goedheid. God had deze donkere achtergrond nodig voor het tentoonspreiden van Zijn genade, liefde en wijsheid.

Dit is het principe dat betrokken is bij de boom van de kennis van zowel goed als kwaad. God plantte niet twee bomen, op een grote afstand van elkaar, waarvan de een de kennis van goed leerde en de ander de kennis van het kwaad, maar beide waren in één boom verenigd. Dit laat zien dat het schepsel niet kennis van het goede kan verkrijgen zonder in contact te komen met het kwaad. Zo had God Zelf voorzieningen getroffen die moesten leiden naar de kennis van goed en kwaad. Dit is niet zomaar een menselijke mening over het incident in de Hof van Eden. Nee, God wil bekend staan als de ontwerper er van als Hij in de brief aan de Romeinen zegt: "Want God heeft allen onder koppigheid besloten, opdat Hij allen mededogen zou betuigen"(Rom. 11:32;SW). En dit was niet op een andere wijze mogelijk dan een wezen uit te rusten met een geest van koppigheid dat dit in de schepping zou introduceren.

Daarom, om Zijn schepselen tot een volle kennis van goed en kwaad te brengen, had God een andere boom op het oog. Deze was niet in Eden te vinden, maar op Golgotha. Op het kruis zien we goed en kwaad in volle sterkte. Satan, met een paar mensen als vertegenwoordigers van heel de mensheid, wijdde de meest kwade van alle daden toe aan de schandelijke moord van Gods Zoon, en op hetzelfde moment werd deze daad de meest volledige onthulling van Zijn liefde, zonder welke God, in de diepste diepten van Zijn wezen, onbekend zou zijn gebleven. Zo moest Satan de weg voorbereiden voor Christus' grote offer, dat Gods hart onthulde. Het was het sterke verlangen van God voor wederzijdse en dankbare afhankelijkheid die een verloren schepping vereiste, om die opnieuw terug te trekken en ze met onverbreekbare banden van eeuwige liefde aan Zich te kunnen binden.

Zelfs als de schepping tijdelijk onder de ellende leed, zal alleen al dat ze in staat stellen binnen te gaan in Zijn onverderfbare heerlijkheid. Het is niet dat Christus, door middel van Zijn redding, er in zal slagen toestanden te herstellen naar zoals die in het begin waren, anders zouden we moeten vragen: "Waarom dit lange en nutteloze pad van pijn?" Nee! De liefde van God die door het kruis zal uitvloeien naar al Zijn schepselen, en zal hen uiteindelijk onuitsprekelijk meer zegeningen brengen dan die welke door het voorouderlijk paar werden genoten in het paradijs. En bij de afsluiting van de aionen zal de mensheid niet alleen blij zijn dat zonde en lijden achter hen liggen, maar zij zullen ook dankbaar zijn voor al het kwaad dat Hij in hun levens neerlegde, met de complete overtuiging dat het een onmisbaar middel voor hun correctie was en voor het begrijpen van Gods genade en liefde. Daarom zal God gerechtvaardigd worden door een ieder van Zijn schepselen in al Zijn wegen. Hij zal iedereen in staat stellen in te gaan in een volle waardering van al het goede in de heerlijkheid, samen met eindeloze dankbaarheid tegenover God, voor alles. Gezien vanuit dit gezichtspunt valt het begin helemaal in het niet bij de voleinding, want deze zal veel heerlijker zijn. Net als in de tragedie van Job, waarin Satan een prominente rol speelde, zal aan het einde van Gods wegen verklaard worden: "En JAHWEH zegende de jaren van Job die daarna kwamen meer dan vanaf het begin"(Job 42:12;SW).

God stuurt de gelovige, in overeenstemming met de liefde die hem is getoond: "Wees niet overwonnen door het kwaad, maar wees het kwade overwinnend door het goede!"(Rom. 12:21;SW). Maar deze overwinning is alleen mogelijke omdat God op gelijke wijze met Zijn tegenstanders handelt en het kwaad overwint met

overweldigend goed. Anders zou Hij meer van Zijn schepselen vragen dan Hij in staat is Zelf te doen.

Zo'n rijke zegen zou alleen mogelijk kunnen zijn bij de voleinding van de aionen, als Satan, uit zichzelf en tegengesteld aan Gods wil, het kwaad in Zijn schepping zou hebben geïntroduceerd. Als dat waar zou zijn, dan zou God gedwongen zijn de aionen af te sluiten met eeuwige verdoeming. Als Hij het kwaad niet kon voorkomen bij het begin, dan zou het voor Hem onmogelijk zijn het voor altijd te verbannen en de overwinning er over te behalen. Hij zou verplicht zijn het hele gebied van het kwaad te veroordelen tot eeuwige kwelling of een groot deel van Zijn schepping te vernietigen, omdat dit, volgens de mening van velen, minder tot Zijn diskrediet zou zijn.

Maar omdat het God Zelf was Die de oppositie van Zijn schepselen inplante met een verheven doel voor ogen, mogen we er zeker van zijn dat Hij de wortel van het kwaad kan verwijderen, wanneer het doel er van is bereikt, en het voor altijd uit bannen. Dientengevolge zal het schepsel dat zo'n missie had en, net als heel de rest, uit en door God en Zijn Zoon kwam, de taak voor God volbrengen. Dit zal mogelijk de zwaarste oordelen vereisen, die Christus zal toemeten aan Zijn (dan) voormalige Tegenstander. Er zal niet alleen een vertoon van goddelijke toorn zijn, maar het zal ook, in het geval van Satan, berekend zijn om correctie tot stand te brengen. Hij zal zijn daden zien in het licht van God en zich schamen wanneer Hij zich bewust wordt hoe Christus, in tegenstelling tot zichzelf, handelde met de schepping. Hij zal overwonnen worden door de liefde van God, zoals die te zien was toen Christus aan het kruis bad voor Zijn tegenstanders, want ook hij behoort tot de hemelse menigte, die allemaal inbesloten zijn in de verzoening. Samen met heel de rest zal hij de knieën buigen voor Christus en gewillig Hem loven als Heer van allen. Eens werd hij geschapen in de Zoon, en daarom zal hij toegevoegd zijn aan allen die samengevat worden in Christus. Hoe verbaasd zal hij zijn wanneer het hem duidelijk wordt dat God al zijn tegenstand heeft gebruikt in dienst van de redding en wanneer hij ziet dat het Christus was Die zo volkomen slaagde in het uitvoeren van dit wijste van alle plannen van Zijn Vader! Dat zal hem vullen met een aanbeddende verwondering.

Het schaamtevolle bewustzijn dat hij zijn superieure intelligentie zo gewetenloos tegen God en Zijn Christus gebruikte, en dat hij uit zichzelf in het geheel niet in staat was die op de juiste manier te gebruiken, zal in hem het verlangen doen ontwaken zijn plaats in te nemen onder het Heer zijn van Gods Gezalfde, Die gevuld is met goddelijke wijsheid. Dan zal hij, eens de top tegenstander van God, door Christus Hem dienen met zo'n loslaten, dat heel de schepping zich zal verwonderen. Zo zal de machtige en krachtige de prijs van Christus worden en tenslotte Gods plan van redding bekronen. Als een verzoend hemels wezen zal God ook Alles in hem worden.

Nu kunnen we niet voorbijzien aan het feit dat deze leer van Christus' overwinning van allen met zware tegenstand tegemoet getreden zal worden. Sommigen denken dat wij niet het recht hebben onszelf op deze wijze in Gods doelstelling in te dringen, of dat wij zo over Satan zouden spreken, omdat God *nu* niet zo'n houding tegen hem aanneemt. Prima! Maar we moeten er wel aan denken dat deze Schriftuurlijke uiteenzetting twee serieuze fouten vernietigt die zowel de liefde als

de wijsheid van God verduisteren. Satan is niet een onafhankelijk schepsel dat puin maakt van Gods plan van redding, maar, naar Gods wil, gebruikt wordt als een essentiële factor bij het uitvoeren er van. En uiteindelijk zal het niet bestaan uit de eeuwige kwelling of vernietiging van een groot deel van de schepping, als een teken van Gods vreselijke falen, maar in een verzoende en gezegende schepping. Dat leert het Woord van God, tot Zijn eer en heerlijkheid.

Meditatie over Christus' heerlijkheid - een dagelijkse zegen

"En wij allen, die een onbedekt gezicht hebben, die de heerlijkheid van de Heer weerspiegelen, wij worden veranderd in hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals van de Heer, Die geest is" (2 Kor.3:18;SW).

De diepe, goddelijke waarheid van de schepping van allen in de Zoon van Gods liefde, is een van de rijkste onthullingen van Zijn heerlijkheid. We hebben deze ontvangen door de leer van de Schrift en daaruit vloeit de meest behulpzame opbouw voort, dat wil zeggen, kracht voor het dagelijkse geloofsleven. Volgens Efeze 3:16 worden we sterk gemaakt in de innerlijke mens in overeenstemming met de rijkdommen van Zijn heerlijkheid. Kracht is een hulp om alle testen en beproevingen te verdragen en te overwinnen, en staat ons bij in een heilig leven en wandel. Volgens Kolossenzen 1:11 worden we begiftigd met alle kracht, naar de macht van Zijn heerlijkheid, voor alle volharding en geduld, met blijdschap. Hier wordt ons een genade geschonken van Zijn heerlijkheid die ons kracht geeft zodat we in al onze benauwdheden kunnen volharden. Wij ontvangen een dubbele zegen uit het zoeken naar Christus' heerlijkheid, groei in kennis en hulp in heilig leven.

Vandaag de dag worden vele gepaste middelen gebruikt om het geloof van de kerk te promoten en leven in te blazen. Hier hebben we een van de meest succesvolle methoden. Stel Christus voor in Zijn meest grootse heerlijkheden. Maak Zijn complete overwinning bekend en begin met Hem nu iets van de vrijwillige lof toe te wuiven die uiteindelijk de Zijne zal zijn door heel de schepping. Hierin ligt de machtigste uitstroming van Zijn genade die geloof een overwinnende verheffing geeft, het hart verlost van twijfels en donkere vrees voor de toekomst, en het zal vullen met diepe en blijvende vreugde, die goddelijke kracht zal toedelen aan het dagelijkse leven.

Toen onze Heer Zichzelf aan Thomas toonde als de Opgestane, gaf deze twijfelende discipel uiting aan een belijdenis die Hem hoge eer geeft. Wij hebben onze Redder waargenomen in een veel grootere heerlijkheid, met een veel grotere en meer genadevolle invloed, die onze harten veel dieper grijpt dan in zijn geval. Zouden wij er open voor staan, dan zal deze genade die ons is geschonken onze harten overweldigen, zodat we niets anders willen dan voor Hem te leven en te dienen in rechtvaardigheid en heiligheid, om zo de heerlijke belijdenis aan Zijn voeten te leggen: "Mijn Heer en mijn God!"

Deel 8 - Onze uitverkiezing in Christus

Welke schepselen overwoog God, in zijn voortijdse doelstelling, eerst en aan welke, vóór alle anderen, werd een heerlijke bestemming gegeven? Zouden we proberen deze vraag te beantwoorden zonder enige informatie uit Gods Woord door Zijn geest, dan zouden we mogelijk denken aan de hoogsten van de hemelse menigte. Maar zie, niet zij die, vanaf de vroegste tijden, de hemelen bewoonden, maar veeleer aardgebonden schepselen zullen verheerlijkt worden met deze hoge eer! Zo'n gunst behoort toe aan de mensen die het lichaam van Christus vormen.

Zouden we verder vragen naar waar dit uit bestond, dan zullen we een heldere uitleg vinden in die naam die God er aan heeft gegeven. Het was een selectie, een uitverkiezing, een keuze. In deze daad kan ieder lid van Christus' lichaam voor zichzelf persoonlijk alles overstijgende rijkdommen van Gods vaderlijke goedheid en minzaamheid vinden. Op deze wijze presenteert Hij Zijn ecclesia met Zijn eigen heerlijkheid in de volste volheid. Wij staan voor de deur van een paradijs dat, het is triest om te zeggen, gesloten is voor veel van de leden van de ecclesia door een groot aantal in de weg liggende hindernissen. Ook al is geen enkele andere waarheid het onderwerp van zulke volle verklaringen als de uitverkiezing, toch is ze, in het begripsvermogen van de kerk, nog steeds gehuld in verborgenheid. Juist deze gift van Gods meest pure, diepe liefde, die de warmste dankbaarheid naar Hem, de Gever, zou moeten oproepen, wordt grotendeels genegeerd. Dit moet een bron van veel verdriet zijn voor onze grote God.

Sekten uit deze laatste dagen van deze bedeling claimen, met aanvallende arrogantie, valselijk de titel van uitverkorene, door zichzelf te tellen onder de honderd en vier en veertig duizend, ondanks het feit dat van deze met name wordt verteld dat ze komen uit de twaalf stammen van Israel (Openb. 7:4-6). Ze hebben niets dan veroordeling, niet alleen voor ongelovigen, maar ook voor gelovigen, als deze zich niet bij hen aansluiten en deze valse leer aanvaarden. Wat een geweld en verdraaiing wordt door zulke praktijken de goddelijke uitverkiezing aangedaan!

Terwijl het in dit geval valselijk wordt toegeëigend en op flagrante wijze misbruikt, ontvangt het vaak precies de tegengestelde behandeling. De heiligen zijn bedeesd om het op zichzelf toe te passen, zijn er bang voor en vermijden het. In veel kringen van gelovigen is hetzelfde waar voor "predestinatie." wat tevoren bestemd betekent.

Deze beschroomde houding van de heiligen ten opzichte van hun eigen uitverkiezing is, in grote mate, te danken aan onwetendheid over het lot van de niet uitverkorenen. Natuurlijk, als wij aannemen dat dezen voor eeuwig verdoemd zijn, kan geen logisch denkende gelovige zich verheugen over zijn eigen verkiezing, want er zijn maar weinigen, als ze er al zijn, die kunnen zeggen dat al hun verwanten, nabij en veraf, gekomen zijn tot een levend, reddend geloof in Christus. Nu kan iemand die van zijn ongelovige verwanten houdt zoals hij zou moeten, en niet weet of ziet dat zij gered zijn, zichzelf niet met recht een van de uitverkorenen noemen, zonder de indruk te wekken dat hij vasthoudt aan de oude, donkere en sombere dogma dat God, vóór de schepping, de een voorbestemd had voor eeuwige gelukzaligheid en de ander voor nooit eindigende verdoemenis. O,

hoeveel gelovigen zijn innerlijk verscheurd en geplaagd door onwetendheid over de leer van uitverkiezing! Ja, in dit gebied van kennis heeft de liefdeloze leer van eeuwige kwelling gezorgd voor niet te peilen verwoesting.

Je kunt je afvragen waarom er niet meer begrip is over Bijbelse uitverkiezing, en waarom het zo verkeerd begrepen wordt. De essentie er van wordt weerspiegeld door de verkiezingen die onder de mensen plaatsvinden. Steeds weer worden lokale en nationale hoofden gekozen, en niemand krijgt het idee dan zij die geen kandidaten waren daarom verworpen en buiten geworpen worden. Integendeel. Wanneer dit verstandig en juist gedaan wordt, kan het resulteren in een verscheidenheid aan aardse zegeningen. En juist deze gedachte, zegen voor de rest via de uitverkorenen, is het goddelijke principe en vormt een omvangrijk onderwerp in de heilige Schrift. Het is jammer dat de kerk niet kan zien dat God, naast de zegen voor de uitverkorenen, er ook een heeft voor de anderen. Deze onwetendheid is de voornaamste oorzaak waarom uitverkiezing een gemeden onderwerp is geworden. Om te voorzien in de levering van een ongehinderde toegang tot vele harten, en het te herstellen in een leer die een onvermengde blijdschap en diepe dan zal brengen, zal nu ons volgende onderwerp zijn:

Het lot van de niet uitverkorenen

Dat God Zichzelf niet ontledigt wanneer Hij sommigen kiest en hen begenadigt met speciale geschenken, maar ook een heerlijke redding in reserve heeft voor anderen, is een van de meest kostbare en ook niet te doorgronden trekken van Zijn hart, wat de overstijgende volheden van Zijn liefde bewijst. Zelfs wanneer deze anderen door een pijnlijke periode van oordeel moeten gaan heeft God toch iets anders dan vernietiging voor Zijn lijdende schepselen. Het moet daarom geheel in overeenstemming zijn met Zijn wil voor de uitverkorenen dat zij zich bezig houden met de toekomstige bestemming van de anderen, en Hem te danken voor de beloften van redding die er zijn voor hen die hun leven zonder hoop of verwachting moeten doorbrengen.

Met betrekking tot deze "anderen," de ongelovigen, moeten we niet altijd de afstotelijke gedachte aan hun zondigheid en vijandschap tegen God in gedachte houden. Ze hebben iets anders in zich dat onze grootste sympathie verdient. Denk aan de enorme aantallen die geboren werden in de meest zondige omstandigheden, er in opgroeiden en vaak, zelfs voor hun geboorte, beladen waren met de meest verschrikkelijke, geërfde slavernij aan de zonde. Trouwens, velen zullen in heel hun leven nooit horen van redding in Christus. Anderen, die een goede houding tegenover God hebben, horen meestal alleen een verdund evangelie, dat vaak tegengesteld is aan de waarheid die essentieel is voor een grondige ommekeer en een gezond geloofsleven. We hoeven alleen maar te wijzen op een religie waarin geld en macht zeer prominent aanwezig zijn en die afstotelijk werkt op rechtvaardige en nobele mensen. Wie zou durven al de ontelbare stervelingen die misleid werden verantwoordelijk te houden? En deze arme, beklagenswaardige schepselen zullen voor altijd verloren gaan "omdat zij Christus niet aanvaard hebben" toen Hij al of niet aan hen werd aangeboden? Dat is niet zo volgens de Schrift!

Zullen we dan het misfortuin van deze schepselen terugvoeren op het feit dat God hen niet selecteerde? Kan iemand er vreemd van opkijken dat, waar gelovigen ingeprent zijn met het dogma van eindeloze bestraffing, zij de leer van de uitverkiezing wantrouwen? Ja, hoe kan een logisch denkende heilige zijn uitverkiezing doen overeenkomen met de eeuwige verdoemenis van anderen? Een mentale toestand die roemt in de eigen uitverkiezing en een eeuwige hel over laat voor heel de rest, is een gelovige, kind van onze hemelse Vader, totaal onwaardig. Het hart van onze apostel Paulus was anders geneigd. Met het oog op de toestand van het Christus verwerpende Israel, zijn broeders en verwanten naar het vlees, had hij groot verdriet en niet ophoudende pijn in zijn hart, en wenste zichzelf wel anathema (vervloekt) van Christus te zijn (Rom. 9:1-3). God, echter, keerde zijn verdriet om in blijdschap door aan hem de redding van heel Israel te onthullen (Rom. 11:1-36), en de verzoening van het hele universum (Kol. 1:20).

Het lijkt er bijna op alsof we nooit een innerlijke jubel kunnen genieten over de uiteindelijke redding van allen, tenzij we, zoals Paulus deed, geleden hebben voor lieve mensen die wij eens, in onze onwetendheid, gedoemd tot eeuwige kwelling gedoemd achtten. Maar Gode zij dank dat er zegen is voor allen, zelfs als zwaar oordeel er aan vooraf moet gaan. Want wanneer allen de rechtvaardiging ten leven hebben (Rom. 5:18,19), zal dat hen dankbaarheid en genoeg brengen. En wanneer God Alles in iedereen wordt, zal dat ieder hart doen overvloeien van diepgaande vreugde (1 kor. 15:28). Bovendien zal de toekomstige samenbrenging van allen in Christus (Efe. 1:10) allen tot redding en zegen brengen. En het buigen van de knieën en de bevestiging van iedere tong dat Jezus Christus Heer is, is dat niet de uitdrukking van diepe dankbaarheid aan de Gever van dit geschenk van blijdschap (Filip. 2:10,11)? Ja, dat is de grote les die wij, de uitverkorenen, zouden moeten leren, dat Gods mededogen en genade ook aan de niet uitverkorenen zal worden toebedeeld.

Er is een verschil tussen onze zegen en de hunne, en dat is dat de anderen de genieting er van pas veel later in de tijd zullen verkrijgen. De Schrift herinnert ons hier voortdurend aan, dat het proces van redding plaatsvindt volgens een vastgelegde volgorde, en de uitverkorenen hebben voorrang, later gevolgd door de anderen. Wanneer we lezen dat de schepping wacht op de onthulling van de zonen van God (Rom. 8:9), kunnen we begrijpen dat, samen met het volhardend, hoopvolle verwachten dat leeft in het onderbewustzijn van de schepping, er een licht begrip is dat de zonen van God eerst onthuld moeten worden. Dat wil zeggen: de ecclesia moet voltooid zijn voordat andere redningen ondernomen kunnen worden. Daarna zal de schepping bevrijd worden van de slavernij van verval naar de heerlijke vrijheid van de kinderen van god (Rom. 8:21).

Een andere passage maakt deze verdelingen van het goddelijk plan nog duidelijker (1 Kor. 15:22). Deze onthulling zegt nadrukkelijk dat allen levend gemaakt zullen worden, in Christus, en wanneer onvergankelijk leven uitgedeeld wordt, geen enkele van Adams ras over het hoofd gezien zal worden. Maar elk behoort tot een bepaalde orde, en dit zal de passende tijd bepalen voor zijn beurt. De levendmaking van Christus heeft het begin gemaakt. Vervolgens komen de leden van Zijn lichaam. Vanaf die tijd, gedurende de laatste twee lange aionen, zal Hij Zijn koninklijke macht uitoefenen, zodat, aan het einde, God Alles in allen zal zijn (1Kor. 15:28). Een andere passage geeft ook deze goddelijke volgorde. "God is de

Redder van alle mensen" is het getuigenis van Paulus (1 Tim. 4:10). Maar hij scheidt onmiddellijk de redding van gelovigen van die van de ongelovigen, door toe te voegen: "speciaal van gelovigen"(SW). Daarom zijn deze niet de enigen die gered worden, maar slechts de eersten, waarna de redding van de anderen zal volgen.

Het is moeilijk te begrijpen waarom deze heldere, ondubbelzinnige en niet mis te verstane waarheden, die onherroepelijk Gods liefdevolle bedoeling onthullen, in de ecclesia zo misverstaan en verworpen worden (1 Tim. 4:10). De uitspraken over hun eigen redding worden genomen zoals ze staan geschreven, maar aan de beloften van de uiteindelijke redding van ongelovigen wordt getwijfeld, ja, verdraaid en los gemaakt door het dogma van eindeloze kwelling. Natuurlijk, als dit de uitkomst zou zijn van Gods plan van redding, dan zou iedere gezond denkende gelovige zijn Godgegeven verkiezing onmogelijk te begrijpen vinden. Maar als we in staat zijn de beloften van de verzoening van ongelovigen te aanvaarden, door geloof, dan staan we open voor de waarheid dat God een speciale plaats heeft voor een deel van de mensheid. En als we verder gaan en ons bewust worden dat de goddelijke voorkeur er is met als doel te voorzien in middelen om de rest te bereiken en ze binnen de cirkel van redding te brengen, dan verdwijnt de te vrezen achtergrond van de doem van de ongelovige helemaal.

Iedere verkiezing in de Schrift houdt een zegen in voor hen die niet verkozen worden. Abram werd gekozen opdat, door hem en zijn zaad, alle families van de aarde gezegend zouden worden (Gen. 12:3). En Israel, het uitverkoren volk, was, en is nog steeds!, aangewezen om een kanaal te zijn voor Gods onthulling aan alle andere volken van de aarde. De ecclesia, dat is zeker, is bestemd om een zegen te zijn onder de hemelingen, maar hoeveel goeds is er al door aan de wereld gekomen! Doorheen de geschiedenis zijn gelovigen altijd het zout geweest dat een zondige mensheid bewaarde voor totaal verderf, en de dam die het overvloeiend getij van zonde heeft tegen gehouden.

God heeft Zijn Zoon inbesloten in dit principe van redding door de uitverkorenen, want Hij zei: "Deze is Mijn Zoon, de Gekozene"(Luk. 9:35;SW). Zoals op alle andere gebieden, is de Zoon ook hier de eerste van de uitverkorenen, en in Hem wordt het doel van verkiezing zeer eenvoudig en heerlijk onthuld, want Hij, de grootste van de uitverkorenen, is de Verzoener van allen.

Verkiezing is een goddelijk ontwerp dat anderen niet uitsluit van zegen, maar, in tegendeel, hun redding garandeert. Dit is de Schriftuurlijke uitleg van de relatie tussen de uitverkorenen en de niet uitverkorenen. Ja, deze stelling is een waardige proloog voor de volgende overdenking. Het zet de poort op waardoor wij binnen kunnen gaan, om zo het gebied van onze redding in het beste licht te zien.

Ten eerste is het waard er op te wijzen dat God, in Zijn plan, meerdere uitverkiezingen gebruikt. Het gaat ons niet aan onszelf ieder in Zijn Woord gevonden voorval toe te eigen. Israels keuze had een vooraanstaande plaats in de Schrift. Wanneer we lezen dat de apostel Petrus schrijft aan de uitverkoren landgenoten in de verstrooiing, verwijst dat niet naar ons, maar naar de Israëlieten, leden van de koninkrijks-ecclesia (1Petrus 1:1). Als we zouden denken dat het "uitverkoren ras," het "koninklijk priesterschap" en de "heilige natie" slaan op de ecclesia die Christus' lichaam is, dan hebben we niet veel begrepen van onze

ware roeping en plaats (1 Petrus 2:9). Zo'n vermenging heeft veel gelovigen veel verwarring gebracht, omdat zij zich inbeeldden dat zij die uitverkorenen zijn, omwille van wie de grootste verdrukking die ooit op aarde gebeurt ingekort zal worden, ook de huidige ecclesia is, en dat zij gedoemd zijn er deel aan te hebben (Matt. 24:22). Laten we voor onze verkiezing alleen kijken in de brieven van de apostel Paulus, en het andere toepassen op hen bij wie het behoort.

Verder lezen we één maal van de "uitverkoren boodschappers" (1Tim. 5:21), die, volgens de context, hemelse wezens schijnen te zijn. Mogelijk verwijst dit naar wezens als Gabriël, die een speciaal ambt hebben. Er is in de Schrift verder niets over deze verkiezing te vinden, daarom kan ze nauwelijks zo belangrijk zijn als die van ons.

We zijn nu klaar om een cursus te beginnen over onze eigen uitverkiezing.

Deel 9 - Een les over onze uitverkiezing

De goddelijke uitspraak waarop dit deel van onze serie is gebaseerd, is te vinden in Efeze 1:4 - "zoals Hij ons verkoos in Hem vóór de nederwerping van de wereld" (SW). We zouden er altijd de voorkeur aan geven het woord "verkoos" te gebruiken in plaats van selecteren, maar "onze keuze" kan gemakkelijk verkeerd verstaan worden, alsof wij het kiezen deden.

Deze paar woorden tonen ons de liefde van God in volle werking voor ons. Ze zijn gevuld met overstijgende rijkdom van diepe zegen, en behoren tot de onthullingen die de hoogste piek uitzetten van de genade die God ons heeft gegeven. Om al de kostbare kenmerken die zij bevatten te begrijpen en volledig te waarden, zullen we eerst de voetheuvels moeten beklimmen die naar zulke hoogten leiden.

We zullen, stap na stap, het pad van Paulus' brieven volgen, die de voortdurend stijgende onthullingen van God openbaar maken. De afmeting van deze brieven, vergeleken met de rest van de Schrift, is zeer klein. De inhoud, echter, doet ze stijgen tot hemelse hoogten, hoog boven alle andere onthulling. De diepte van hun genade is zo ondoorzoekbaar en ze zijn beladen met zo'n massa aan goddelijke heerlijkheid, dat zij alleen in porties onthuld konden worden, zodat zij die ze ontvingen ze konden grijpen en verstaan. Zoals het onmogelijk is de top van een hoge trap in een stap te bereiken, zo kunnen wij ook pas de onthulling van onze uitverkiezing in Efeziërs ter hand nemen totdat we het pad zijn op gegaan dat er naar toe leidt. Dit wordt gedaan door de chronologische volgorde van de brieven na te volgen zoals die ons door de bediening van de apostel Paulus gebracht werden.

De loop van de instructie over onze uitverkiezing begint pas echt in de Handelingen van de apostelen. Daar, bij het begin van de ecclesia, lezen we er onmiddellijk over (Hand. 13:46-48). Toen Paulus, in het Pisidische Antiochië, zich voor het eerst echt tot de heidenen richtte, en sommigen door zijn boodschap tot geloof kwamen,

sprak Gods Woord als volgt over deze eerstelingen uit de natiën: "en geloven, zovelen als aangewezen waren voor aionisch leven"(Hand. 13:48;SW). Hier schijnt het eerste straalje van onze uitverkiezing op ons, als een klein deel van de krachtige onthulling. Zelfs als deze woorden ons slechts een voorschot geven, toch heeft de geest van God daarmee een principe bekend gemaakt dat toepasbaar is tijdens heel deze huidige bediening, want dit is de manier waarop alle leden van het lichaam van Christus worden geroepen. Slechts zovelen krijgen nu geloof als waren aangewezen voor aionisch leven. Dit is een speciaal geschenk voor de ecclesia. Hier hebben we een beslissing die ten uitvoer wordt gebracht en dit is een uitstekende verklaring van onze uitverkiezing.

1 Thessalonicenzen

Dit is de eerste van de door Paulus geschreven brieven. Hij had net zich en zijn mede apostelen voorgesteld en de heiligen genade en vrede toegewenst, en God kort gedankt voor hun gezonde groei in het geloof, of hij brengt het onderwerp van hun uitverkiezing ter sprake: "jullie uitverkiezing waargenomen hebbend, broeders, geliefd door God"(1Thess. 1:4;SW).

Dit thema wordt door Paulus als vanzelfsprekend met zeer recente gelovigen ter hand genomen, en hij laat daarmee zien dat het behoort bij de aller-vroegste fasen van opleiding in het geloof. Hij spreekt er over met de uiterste vrijheid, zonder enige hint dat het iets duisters en geheimzinnigs is. De manier waarop hij het uitdrukt laat deze reddende genade zien in z'n vroegste fase. Met de woorden "waargenomen hebbend" vertelt hij hen dat eens alleen hij en zijn medewerkers begrip hadden van de keuze van deze ecclesia, maar nu moet de Thessalonicenzen, en met hen allen die het leven van geloof beginnen, deze waarheid verteld worden. Hoe het kon zijn dat Paulus wist dat deze recente gelovigen uitverkoren waren, wordt getoond in de volgende woorden: "dat ons evangelie niet tot jullie in woord alleen was gekomen, maar ook in kracht en in heilige geest en in veel zekerheid, zoals jullie waargenomen hebben wat wij waren geworden te midden van jullie, terwille van jullie. En jullie zijn imitatoren van ons geworden en van de Heer, het woord ontvangend in veel verdrukking met blijdschap van heilige geest"(1Thess. 1:5,6;SW). Iedereen dan die Gods Woord hoort en voor wie het zo'n levende kracht wordt dat hij Christus als zijn Redder ontvangt, heeft, door deze ervaring, het bewijs dat hij Gods geest heeft en een van de uitverkorenen is. Dat is een welkome boodschap voor alle beginners in het geloof. Een gebrek aan deze kennis scheidt vaak ruimte voor bescheidenheid, waardoor men niet durft zichzelf als gekozen te beschouwen. Deze passage laat zien dat zo'n start het zege van de verkiezing is. Het lijkt er op alsof onze hemelse Vader Zijn kinderen wil verlichten over dit belangrijke aspect van de redding, om hen zo te beschermen tegen martelende twijfel.

Dit, echter, is alleen de buitenste, openbare kant, waaruit Paulus kon concluderen dat de Thessalonicenzen onder de uitverkorenen waren. Zijn echte kennis over de uitverkiezing van gelovigen kwam uit een diepere bron. Alles wat hij wist over de ecclesia die het lichaam van Christus is, kwam tot hem door een onthulling van Jezus Christus (Gal. 1:12; Efe. 3:1). Christus verscheen hem meerdere malen persoonlijk (Hand. 26:16,17: 22:17) om aan hem, de gekozen apostel van Zijn

ecclesia, de geheimen over de nieuwe rechtspersoon mede te delen, zaken die niet buiten Paulus' brieven onthuld worden.

In dit verband merken we op dat de titel van de laatste rol van Gods Woord hetzelfde belang heeft: "De openbaring van Jezus Christus", foutievelijk genaamd "De openbaring van Johannes." Volgens deze zijn er twee kenmerkende onthullingen van Jezus Christus, waartussen we radicaal onderscheid moeten maken. Aan de apostel Johannes verscheen Christus om hem Zijn onthulling te laten zien wanneer Hij tot Zijn volk Israel komt, om Zijn koninkrijk op aarde te vestigen. Dit zal bereikt worden door middel van vele zware oordelen. Aan de apostel Paulus, echter, verscheen Hij om hem de opdracht te geven een nieuwe ecclesia te vestigen, en om de hoge positie er van te onthullen. In plaats van oordeelssessies hebben we een boodschap van de diepste en zuiverste genade voor de natiën, omdat het bekend maakt dat Christus tot hen is gekomen, in geest, om een select gezelschap uit te roepen voor de hoogste positie in het universum. Deze kennis zal ons weerhouden de boodschap te begeren die de apostel Johannes in de laatste rol van de Schrift bracht aan Israel.

Als Paulus klaar is met schrijven over de verkiezing van de Thessalonicenzen (1:4), neemt hij op wat volgt:

De roeping

"en getuigen tot jullie God waardig te wandelen, Die jullie roept in Zijn koninkrijk en heerlijkheid"(1Thess. 2:12;SW). In de gewone zaken van het leven is dit de procedure. Een professor die een roeping ontvangt voor een leerstoel in de faculteit van een universiteit, wordt eerst gekozen, of geselecteerd, door het juiste comité, maar hij weet er, als regel, niet van totdat hij zijn roeping ontvangt. Zo wordt ook ieder mens die geroepen wordt in gemeenschap van Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heer (1 Kor. 1:9), eerst gekozen door God, zonder er tevoren maar een flauw vermoeden van te hebben.

Er is, vanwege bepaalde woorden van Jezus, twijfel gerezen in het denken van veel gelovigen waar het deze onscheidbare band betreft tussen uitverkiezing en roeping. "Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkorenen"(Matt. 22:14;SW). Maar is in het geheel geen basis voor de twijfel die deze woorden veronderstellen, want het is alleen toepasbaar op het volk Israel en is beperkt tot de periode toen Hij onder hen aanwezig was. Die bediening is bijzonder en enkelvoudig vanwege het feit dat de Messias tot Zijn volk kwam, niet om door hen ontvangen te worden en Zijn koninkrijk op te richten, maar om verworpen en gekruisigd te worden, met het oog op de verzoening van allen. Als lid van de gescheiden koninkrijksnatie had iedere Israeliet het recht om geroepen te worden toen de Messias kwam. Dit werd bereikt toen Jezus op heel de natie een beroep deed om zich te bekeren. Ook de twaalf werden uitgezonden om de hele natie te roepen (Matt. 10:6). Het is inderdaad zo dat op deze manier velen werden geroepen, maar slechts een paar werden uitgekozen in Hem in Zijn vernedering te erkennen als de ware Messias (Luk. 6:13; Joh. 15:15,19). Alleen tijdens die korte bediening is "velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkorenen" toepasbaar. Het werpt een helder licht op de dubbele positie van het volk Israel, die afhankelijk was van de goddelijke wijze van werken. Als we deze uitspraak in de huidige bediening dwingen zal het

vreselijke verwarring veroorzaken onder onvolwassen gelovigen, want het stelt vragen bij de vitale band tussen verkiezing en roeping.

Paulus spreekt op deze manier nooit over deze twee. In de ecclesia zijn ze onlosmakelijk verenigd; bij ons heeft roeping een veel diepere betekenis. Het is niet toepasbaar op hen die simpelweg een evangelist hebben horen spreken. Iemand die geroepen is, dat wil zeggen: tot geloof gekomen is, behoort beslist bij de uitverkorenen en hoeft daar in het geheel geen twijfel over te hebben. In de huidige bedeling zijn alleen de uitverkorenen geroepen en geen enkele van hen zal over het hoofd gezien of vergeten worden.

Zo is deze ecclesia alleen samengesteld uit de geroepenen. Deze methode van hen samenbrengen in een zichtbaar bestaan heeft het de goddelijke naam gegeven: de ecclesia. Dat betekent, letterlijk: de UIT-GEROEPENEN.

Tegelijkertijd is deze naam de meest simpele uitleg van de aard van dit lichaam van mensen: Een tevoren gekozen aantal dat uit de zondigende, ongelovige massa van de mensheid is geroepen.

Nadat de Thessalonicenzen uit een leven van zonde en afgoderij waren geroepen, in een leven met en voor God (1 Thess. 1:9), toont Paulus hen waarheen deze goddelijke roeping leidt: "Die jullie roept in Zijn koninkrijk en heerlijkheid" (1 Thess. 2:12; SW). Wat een hoog en verheven doel! Gods koninkrijk omvat heel het universum, samengesteld uit de hemelen en de aarde. Terwijl Israël voorbestemd is voor een koninkrijk op deze aarde, zijn wij bestemd voor hemelse heerschappij. Hiermee verbonden is God eigen heerlijkheid en het hemelse overtreft het aardse verre, ondanks de vernederende waarheid: "Want allen zondigden en hebben gebrek aan de heerlijkheid van God" (Rom. 3:23; SW). Al in Adam verloren wij deze heerlijkheid en werden we naakt, blootgesteld en als zondaren in deze wereld. Maar aan het kruis en door Zijn opstanding heeft Christus, de laatste Adam, het herkregen, en nu mogen we ons verheerlijken in de verwachting van de heerlijkheid van God (Rom. 5:2).

Paulus gaat vervolgens verder met betrekking tot de waardige wandel van hen die geroepen zijn: "want God roept ons niet voor onreinheid, maar in heiliging" (1 Thess. 4:7; SW). Toen, net als nu, was het leven van de mensen verzadigd met lustvolle passies, zoals onreinheid en hebzucht en lichtzinnigheid (5:6; Efe. 4:19). God heeft ons zeer zeker niet geroepen voor zulke wereldse zaken, die zo verontreinigend zijn. Integendeel! Zijn roep komt tot ons met als doel dat wij dit soort leven verlaten en nu, als de uitverkorenen, een leven van heiligheid leven. Paulus stelt hiervoor de Thessalonicenzen voor als modellen, en toont in hen, in een korte, bondige stijl, wat zo'n leven inhoudt: "hoe jullie keren tot God, weg van de afgoden, om te slaven voor de levende en ware God" (1 Thess. 1:9; SW). Dit geeft, in ingedikte vorm, weer wat een leven van heiligheid inhoudt.

2 Thessalonicenzen

In deze brief verwijst Paulus door middel van een nieuwe term naar selectie, of keuze. "Maar wij behoren God altijd te danken over jullie, broeders, geliefd zijnd door de Heer, dat God aan jullie de voorkeur geeft als eerstelingen tot redding, in

heiliging van de geest en geloof in de waarheid, waarin Hij ook jullie roept door ons evangelie, tot verkrijging van de heerlijkheid van onze Heer, Jezus ." (2 Thess. 2:13,14;SW).

De letterlijke betekenis van "voorkeur" bestaat hierin dat, uit een groep mensen, een aantal de voorkeur krijgt, om zo een speciale taak toevertrouwd te krijgen. Bij het prille begin moet God heel de mensheid voor Zich gehad hebben en in Zijn doelstelling aan een aantal de voorkeur gegeven hebben, om zo een grote onderneming te kunnen vervullen die zegen brengt aan heel het universum. Om te beginnen verdeelde Hij heel de mensheid in de voorkeurhebbers en de rest. In feite zijn alle gelovigen van onze bedeling prelaten, want dit is de juiste betekenis van deze Latijnse titel, hoewel die nu beperkt is tot een hoge, kerkelijke waardigheidsbekleder.

De voorkeur geven aan is het actieve handelen van God bij het ondernemen van uitverkiezen. Door te geloven hadden de Thessalonicenzen er een praktische ervaring mee, want het bestond in hen de voorkeur geven en hen trekken uit de cirkel van hun landslieden, die in ongeloof achter bleven. Dit is de ervaring geweest van iedere gelovige. Maar de echte, veroorzakende, goddelijke voorkeur ligt ver terug in het verleden. "Vanaf het begin," zegt Paulus, werd het gedaan in Gods doelstelling. Heel onbepaald wijst Paulus terug naar een begin, zonder enige exacte aanduiding van de tijd. In de periode die vooraf ging aan de schepping zijn er verscheidene beginnen. Hier, echter, is de onthulling over de ecclesia in z'n eerste fase, een fase die Paulus beschrijft met de woorden: "Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele" (1 Kor. 13:9;SW). De volgende woorden zien uit naar volwassenheid, waarin wij in staat zullen zijn de waarheid volledig te herkennen. En dit heeft hij geïntroduceerd in de laatste, afsluitende onthullingen met betrekking tot de ecclesia, in zijn gevangenisbrieven. Daarin brengt hij exacte specificaties met betrekking tot dit begin, waarvan aan de Thessalonicenzen slechts een hint geeft.

In het eerste hoofdstuk vertelt de apostel ons dat God ons geroepen heeft voor toekomstige heerlijkheden. Hier, echter, spreekt hij over de geschenken die onmiddellijk op de roeping volgen. De eerste is: "dat °God aan jullie de voorkeur geeft ... tot [lett. NAAR BINNEN IN] redding" (2Thess. 2.13;SW).

Redding is niet beperkt tot de uitverkorenen, maar zal uiteindelijk tot allen komen, want "God is de Redder van alle mensen, speciaal van hen die geloven" (1Tim. 4:10). De voorkeur van de uitverkorenen, voor zover het de redding betreft, bestaat alleen hieruit, dat zij de eersten zijn, niet de enigen. Maar redding is ook een noodzaak voor de uitverkorenen. Deze waarheid wordt door God hier speciaal onder onze aandacht gebracht, omdat het een toestand betreft die het best omschreven kan worden met de woorden vergaan en verloren. Zelfs indien uitverkiezing of keuze meer is dan alleen redding, dan moeten wij, als de uitverkorenen, eerst gered worden, voordat de genade van uitverkiezing ons als instrument kan gebruiken. We zien dat de koers van instructie, waar het de verkiezing betreft, ons leidt over de diepe diepten van ongeloof en zonde en vervreemding van God, waarin we samen met alle niet-uitverkorenen waren gezonken. Jazeker! We waren arme, verloren zondaren, *net als alle anderen*, en we waren niet beter dan zij. Heel open beschrijft Paulus herhaaldelijk het leven

van de uitverkorenen voordat zij geloofden. "Want allen zondigden en hebben gebrek aan de heerlijkheid van God,"(Rom. 3:23;SW). "... de zonen van de koppigheid, in wie ook wij allen ooit onszelf gedroegen in de lusten van ons vlees, de wil van het vlees en van het verstand doend. En wij waren van nature kinderen van de verontwaardiging, zoals ook de rest" Efe. 2:2,3;SW). Kennelijk wilde hij laten zien dat de anderen net zoveel recht op redding hebben als wij, want het is een geschenk van pure genade aan verloren zondaren, wat heel de mensheid inhoudt.

Binnen het kompas van redding is er geen verschil tussen de uitverkorenen en de niet-uitverkorenen. Indien verkiezing of keuze uitgeput zou worden in redding, en geen ander of hoger doel had, dan zou het een onrechtvaardig vertoon van partijdigheid zijn. Maar redding is alleen het noodzakelijk fundament waarop onze heerlijke roeping als medewerkers van God is gebouwd.

Allen zullen gered worden, alleen door offer van Christus op het kruis. Maar in de werking van de redding is er een beslist verschil tussen de onze en de hunne. Deze voorkeur wordt uitgedrukt met de volgende woorden: "dat God aan jullie de voorkeur geeft als eerstelingen tot redding, in heiliging van de geest en geloof in de waarheid"(2Thess. 2:13;SW). De geest van God die in ons werkt om te geloven, is de basis van onze redding. Vanwege de goddelijke voorkeur, of zoals de Galatenbrief de daad van God beschrijft - "zodat Hij ons zou bevrijden uit de aanwezig zijnde boze aion"(Gal. 1:4;SW), werden wij afgescheiden van de mensheid en ontvingen zo het geschenk van heiligheid. De geest die aan allen wordt toebedeeld wanneer zij beginnen te geloven, en de heiligheid die het bewerkt, is niet te danken aan onze eigen inspanningen, maar zijn de eerste vruchten van de genade die ons koos. Zelfs het reddende geloof van de waarheid is een geschenk van God, en is niet vermengd met onze eigen werken. Dit geloof kan niemand ontvangen, behalve zij die eerder door God zijn gekozen. Dit wordt uitgedrukt in Paulus' woorden: "want niet van allen is het geloof"(2Thess. 3:2;SW). Ja, hij beschrijft het als "het geloof van de uitverkorenen van God"(Titus 1:1;SW).

Naast dit echte geloof hebben we vandaag iets dat sommigen "gelovend in God" noemen. Het is gebaseerd op Gods onthulling van Zichzelf in de schepping. Dit wordt verkregen door de zintuigen, de ziel, niet de geest, en het zou volgens de Schrift niet "geloof" genoemd moeten worden. Romeinen 1:18 etc. spreken er van en zeggen dat Gods verontwaardiging zal komen over hen die, God kennend, Hem niet als God verheerlijken of danken. God kan in de schepping herkend worden door middel van het denken van de mens, zonder de speciale ontvangst van Zijn geest. Grote geleerden hebben getuigd dat een studie van de natuur tot God leidt. Maar dit is geen "reddend geloof," zoals dat wat Christus aanvaardt als Degene Die voor ons tot zondeoffer werd gemaakt. Omdat dit echte geloof er exclusief is voor de uitverkorenen, kunnen ongelovigen voor de grote witte troon niet veroordeeld worden omdat zij Christus niet door geloof aanvaardden, want niemand die niet door God is uitgekozen kan dit uit zichzelf doen. Zij zullen geoordeeld worden omdat zij Hem niet als Schepper hebben erkend. Daarom zal Gods oordeel in overeenstemming zijn met de mogelijkheid van redding, en in Gods rechtvaardigheid kan de straf nooit eeuwige kwelling zijn. In de verzen tien tot en met twaalf van twee Thessalonicenzen twee, geeft de apostel ons nader zicht op dit oordeel. Ongelovigen zullen vergaan omdat zij niet de liefde voor de waarheid

ontvangen en geoordeeld worden omdat zij niet de waarheid geloven. Romeinen 1:25 wijst aan welke waarheid in beeld is: "zij die de waarheid van God veranderen in de leugen en vereerd worden, en goddelijk dienstbetoon aanbieden aan het schepsel, en niet aan de Schepper." Gods Woord bevat vele waarheden, sommige groot, andere klein. In dit geval is het onderwerp niet de grootste, de vrijkoping die is in Christus Jezus, maar die welke verband houdt met God als de Schepper. Deze waarheid is veranderd in de leugen die de eer en heerlijkheid die de Schepper toebehoort, te geven aan het schepsel.

En nu geeft de apostel ons verdere feiten over de wijze van onze roeping. "waarin Hij ook jullie roept door ons evangelie, tot verkrijging van de heerlijkheid van onze Heer, Jezus Christus" (2Thess. 2:14;SW). De eerste en belangrijkste les die deze woorden ons leren, is dat God alleen Degene is Die roept, en niemand kan zeggen dat hij zich bij de ecclesia voegde uit zijn eigen wil. Bovendien worden we geïnstrueerd over in welke vorm deze roeping tot de mensheid komt: door ons evangelie! In de vroege tijden riep God met een hoorbare stem tot Abraham, Samuël en de profeten. Dit behoort bij de eerste stappen in het plan van redding, die nu ver achter ons liggen. Een hoorbare roep van een onzichtbare geest, gericht tot een gelovige, komt nu uit de demonenwereld, want God onthult Zichzelf niet langer zo. De roeping van de leden van Christus' lichaam is in harmonie met deze bedeling van volwassenheid. De roep van God, vandaag, is verpakt in de verkondiging van het woord van het kruis (1 Kor. 2:2), waarin "ook jullie het Woord van de waarheid horen, het evangelie van jullie redding"(Efe. 1:13;SW). De heilige geest laat dit leven in de harten van de uitverkorenen, als een roep van God, zodat zij er op kunnen reageren.

Het is belangrijk ook op te merken dat Paulus zegt "door ons evangelie." Herhaaldelijk noemt hij zijn verkondiging "mijn evangelie" (Rom.2:10; 16:25; 2 Tim.2:8). Van alle heerlijke waarheden die hem opgedragen waren bekend te maken, neemt rechtvaardiging door geloof de eerste, misschien wel de hoogste plaats in. Hij noemt dit zijn evangelie, omdat het verschilt van de vergeving van zonden, die de apostelen van de Besnijdenis aan hen verkondigden in verband met het koninkrijk, terwijl God hen met Zijn eigen rechtvaardigheid begenadigt die geroepen zijn om leden te zijn van Christus' lichaam. De roep van de evangelist tot de wereld zou vandaag alleen moeten bestaan uit Gods woorden uit de Paulinische brieven.

Nadat Paulus bekend had gemaakt dat God ons tot Zijn eigen heerlijkheid heeft geroepen (1 Thess. 2:12), voegt hij verder toe dat "Hij ook jullie roept door ons evangelie, tot verkrijging van de heerlijkheid van onze Heer, Jezus Christus"(2 Thess. 2:14;SW). God zou ons zeker niet iets hogers kunnen geven. Zeker, deze heerlijkheid van Christus is in ons verborgen. Maar wanneer Christus, ons Leven, openbaar gemaakt zal worden, dan zullen ook wij openbaar gemaakt worden, met Hem, in heerlijkheid (Kol. 3:4).

Deel 10 - Uitverkiezing in Romeinen en 1 en 2 Korinthiërs

Romeinen onthult verdere ontvouwingen van de heerlijke waarheid van uitverkiezing, verder dan die welke we al in Paulus' vroegste brieven hebben overwogen, aan de Thessalonicenzen. Zoals in iedere hogere klas in school zijn de lessen breder en dieper. In ingedikte vorm presenteert Romeinen 8:28-30 een rijk vertoon van kostbare waarheid over onze uitverkiezing. "En wij hebben waargenomen dat voor hen die God liefhebben, alles samenwerkt ten goede van degenen die naar Zijn doelstelling geroepen zijn, - omdat die Hij tevoren kende, Hij ook tevoren bestemde tot gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon, opdat Hij de Eerstgeborene zal zijn onder vele broeders, en die Hij tevoren bestemde, dezen roept Hij ook, en die Hij roept dezen ook rechtvaardigt Hij, en die Hij rechtvaardigt, dezen verheerlijkt Hij ook!" (SW)

Deze goddelijke uitspraak leert ons wat het was dat vooraf ging aan Zijn keuze of selectie. Het is...

Gods doelstelling.

De juiste betekenis van deze term, die gemakkelijk genoeg te verstaan is, kan zeer precies vastgelegd worden in de Schrift. Het wordt gebruikt om de oorzaak uit te leggen van de tragische reis waarop Paulus, als gevangene, mee naar Rome was genomen. We lezen als volgt: "En omdat de haven niet geschikt was om te overwinteren, besloot de meerderheid van daar te vertrekken, opdat zij enigszins in staat zouden zijn in Foenix aan te komen om te overwinteren. De zuidenwind nu, zachtjes blazend, menend het voornemen verkregen te hebben, het anker hijsend, zeilden zij dicht langs Kreta" (Hand. 27:12,13;SW). Hier was de doelstelling het gevolg van beraad. De werkwoorden van deze woorden worden weergegeven met bedoelen, oplossen, en plannen. In dit verband kunnen we gemakkelijk het beraad zien als gevolg van planning, oplossing en bedoelen, voordat het ten uitvoer werd gebracht, Letterlijk betekent het VOOR-PLAATSing. Dus Paulus plaatste het voor zich om naar Rome te gaan (Rom. 1:13). Het toepassend op onze tekst (Rom. 8:29), zien we dat God het voor Zich plaatste om speciale personen uit te kiezen, in dit geval hen die leden zijn van het lichaam van Christus. Elders lezen we van de beraadslagingen van het hart (1 Kor. 4:5) en het doel van het hart (hand. 11:23), daarom kan er geen twijfel aan bestaan dat dit een doelstelling van Gods liefhebbende hart is, want, zoals we later zullen zien, Zijn hart deed Hem verlangen naar zo'n doel. Hier zouden we ook waarnemen dat de verzoening van allen op dezelfde wijze betrokken was bij een goddelijke doelstelling, die "de doelstelling van de aionen" werd genoemd (Efe. 3:11), ziend dat het doel van verkiezing is Gods medewerkers uit te kiezen doorheen wie Hij het allemaal tot stand zal brengen.

Paulus gaat als volgt voort met het verder onthullen van belangrijke fases van de leer van de uitverkiezing: "die Hij tevoren kende, Hij ook tevoren bestemde" (Rom. 8:29;SW).

Voorkennis en voorbestemming

Gods doelstelling spreekt alleen van de goddelijke plannen voor een select gezelschap. Voorkennis en voorbestemming spreekt van het ondernemen van de taak zelf.

Op zich genomen is Gods voorkennis niet beperkt tot de leden van Christus' lichaam, maar omvat die al Zijn schepselen. Hij kende ze allemaal voordat ze bewust bestonden, en zo vond Hij niemand die Hem aanleiding gaf of Hem bewoog om een selectie te maken. Zijn oordeel van allen was in die tijd al vastgesteld. "Niet één zoekt God. Allen mijden Hem. Tegelijkertijd waren zij nutteloos. Niet één doet goed; er is er zelfs niet één!" (Rom. 3:11,12;SW). Maar Gods voorkennis, waarvan Paulus spreekt in verwijzing naar de ecclesia, gaat dieper. Daar wenste Hij hen te erkennen die kandidaten waren voor uitverkiezing, en hierin werd Hij alleen geleid door de doelstelling van Zijn hart. Nu, echter, verenigt Hij Zijn oog hiermee, want bestemmen betekent in het origineel ZIENde. Zijn oog pikt hen er uit die Hij later zal roepen tot een hoge positie in genade. Hier hebben we opnieuw het beslist goddelijke kiezen. Bestemming laat zien dat God zelfs in die tijd heel de mensheid voor Zich zag, en nu wijst Zijn oog hen aan die Hij wenste te verbinden met Zijn Zoon bij het uitvoeren van Zijn grootse roeping. Bestemmen is een goddelijke aanduiding van sommigen uit de hele massa. In een beperkter gebied mogen we het "voor" toepassen op ons uit de wereld geroepen worden. Maar Gods roep is niet de eerste daad wanneer een mens gaat geloven. Hij was er al tevoren voor bestemd. Ja, lang vóór onze schepping was dit al door God gedaan. Maar in deze fase heeft Gods onthulling niet voldoende voortgang geboekt dat gezegd kan worden welke gebeurtenis werd bedoeld met het "voor" of "tevoren." Dat leren we niet totdat ons de afsluitende onthullingen over de ecclesia zijn gegeven.

Door dit werk van liefde aan Gods kant, lang voordat we bestonden, stelde Hij Zich een verheven doel: "omdat die Hij tevoren kende, Hij ook tevoren bestemde tot gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon, opdat Hij de Eerstgeborene zal zijn onder vele broeders" (Rom. 8:29;SW). Allen zullen op den duur gered worden en blij zijn, maar voor de leden van het lichaam van Christus heeft God een wel bijzonder hoog voorrecht voorbereid. We zullen zo nauw eenvormig gemaakt worden aan de Zoon, dat het er op zal lijken dat we Zijn broers zijn. En deze verhoging dient, tegelijkertijd, om aan Christus de superioriteit te verlenen, naar Gods wil, opdat in allen Hij de eerste mag worden (Kol. 1:18).

De voortgang van deze goddelijke voorbestemming is te vinden in de aardse ervaring van de betrokkene, want "die Hij tevoren bestemde, dezen roept Hij ook" (Rom. 8:30;SW). Er wordt opnieuw de nadruk op gelegd dat geen anderen een levend geloof in Christus zullen krijgen dan zij die door God zijn voorbestemd. Toch gaat de apostel nog verder en laat zien wat er op zijn roep volgt: "en die Hij roept dezen ook rechtvaardigt Hij, en die Hij rechtvaardigt, dezen verheerlijkt Hij ook!" Het geschenk van rechtvaardiging ontvangen we onmiddellijk na onze roeping. Het is het eerste geschenk van Zijn genade, dat ons eerdere leven recht stelt voor God. Met één enkele daad wordt deze zaak voltooid en in perfecte orde gebracht.

Maar wanneer het aankomt op onze verheerlijking, liggen zaken anders. Die wordt geleidelijk bereikt door ons ongevormd worden in het beeld van Christus. Het is een ervaring in ons leven, van heerlijkheid tot heerlijkheid! (2 Kor. 3:18). Nu neemt het eerst een plaats in in onze innerlijke, verborgen mens, terwijl onze lichamen in vernedering blijven, Maar ook deze zullen ongevormd worden om overeen te stemmen met het lichaam van Zijn heerlijkheid (Filip. 3:21).

In Romeinen vinden we nog meer kostbare waarheid over onze uitverkiezing. In Romeinen 9:11 onderwijst God een belangrijk fundament, dat Hij gebruikt bij Zijn bedoeling die aan Zijn selectie vooraf gaat. Het wordt in de praktijk geïllustreerd door middel van de tweeling Jakob en Ezau! "want van de kinderen, die nog niet geboren waren, en nog niet iets goeds of kwaads deden, opdat de doelstelling van God zal blijven naar verkiezing, niet uit werken, maar uit de Roepende, werd tot haar gezegd dat de grotere de kleinere zal dienen." Zonder dat er een lang commentaar nodig is, zeggen deze woorden dat in de goddelijke uitverkiezing werken niet beslissen. In het geval van Jakob en Ezau is het bewijs overtuigend beslissend, want toen God de kleinere boven de grotere stelde, hadden beiden nog geen enkel werk gedaan en hadden ze goed noch kwaad op hun kerfstok. In Gods doelstelling van uitverkiezing beslist iets heel anders.

Paulus laat dit ook in een ander hoofdstuk zien, waar hij wijst naar de verkiezing van Israëlieten in het lichaam van Christus. "Zo is dan ook in de huidige tijd naar de verkiezing van de genade een restant geworden. Indien het nu uit genade is, dan is niet meer uit werken, anders zou het geen genade meer zijn" (Rom. 11:5,6;SW). Werken in de juiste plaats in het leven van een gelovige, zijn bruikbaar en goed en doen God een genoegen, maar in Zijn doelstelling van uitverkiezing zijn ze de grootste tegenstanders van de genade. Daarom is het onmogelijk dat beide tegelijk bestaan. Een groter contrast kan niet ingedacht worden. Ziende dat goddelijke verkiezing gedaan wordt in genade, moeten werken er van verbannen worden. Onze uitverkiezing is op dezelfde basis als Paulus aan Timotheüs leerde toen hij schreef: "Die ons redt en roept met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar Zijn voornemen en genade, die ons is gegeven in Christus Jezus vóór aionische tijden" (2 Tim. 1:9;SW). En aan Titus schreef hij over onze redding dat die het werk is van Gods vriendelijkheid en "niet in werken van rechtvaardigheid die wij doen, maar naar Zijn mededogen"(Titus 3:5;SW).

Onder geen omstandigheid zouden we moeten proberen af te wijken van deze fundamentele regel. Zeggen van het goddelijk motief dat ten grondslag ligt aan onze verkiezing, dat God tevoren ziet wie goed of kwaad doen tijdens hun leven en wie gewillig zijn om Christus te aanvaarden en wie Hem zullen verwerpen, en dat de uitverkiezing is gebaseerd op deze voorkennis, zou een wetteloze aanval zijn op de basisprincipes van de goddelijke procedure. Is ook maar één enkele geboren zondaar waardig gekozen te worden? Wat zegt God over de plaats van de wil in verband met uitverkiezing? "Daarom dan is het niet afhankelijk van de gewillige, noch van de rennende, maar van de genadevolle God" (Rom. 9:16;SW). Zijn genadevolle doelstelling is het enige motief voor onze verkiezing. dat is de enig veilige en onveranderlijke basis. Dat kon het niet zijn als onze werken er ook maar iets mee te maken zouden hebben.

God bereidt ons voor op heerlijkheid

Na zulke rijke uiteenzettingen over onze uitverkiezing, neemt Paulus in het negende hoofdstuk een ander gewichtig aspect ter hand. Hij overdenkt het lot van de niet-uitverkorenen er mee en rechtvaardigt God in Zijn handelen met hen aan wie Hij Zijn toorn onthult en leidt hen op de wegen van oordeel.

Uit Gods ongelijke handelen met Jakob en Ezau en uit Zijn doen opstaan en verharden van Farao (17,18), leidt de apostel stellingen af die, voor de onvolwassenen in het geloof, te moeilijk zijn om goed te keuren en te grijpen, zoals "Daarom dan: Hij is genadevol over wie Hij wil, en Hij verhardt wie Hij wil"(Rom. 9:18;SW). Al vooraf ziet de apostel tegensprekers komen, die deze waarheid gebruiken om God het recht te ontkennen om de niet-uitverkorenen schuldig te verklaren, omdat Hij Zelf, door sommigen tevoren te kiezen, de klasse van zondaren te scheppen die nooit, in hun leven, tot een reddend geloof in Christus kunnen komen. Op deze arrogante veronderstelling, geboren uit een diepgaande onwetendheid over Gods schitterende methoden van redding, antwoordt de apostel met het beeld van de pottenbakker en zijn producten (9:20). Hij laat zien hoe volkomen onwaarschijnlijk het is dat een schaalpje de pottenbakker met verachting zou vragen: "Waarom maak jij mij zo?" Zelfs het schaalpje dat gemaakt is voor oneer wordt niet toegestaan hem zo te verachten, ziende dat, ook al is het niet eerbaar, het toch een nuttig gebruik heeft.

Met dit beeld als achtergrond neemt Paulus de letterlijke feiten ter hand en laat hij zien dat er niet de minste onrechtvaardigheid bij God is wanneer Hij zo handelt. Om Zichzelf ten volle te onthullen, moet Hij ook Zijn kracht, Zijn verontwaardiging en Zijn oordelen tentoonspreiden, want deze goddelijke attributen zijn, in hun werking, onmisbare hulpen om de deuren van Zijn hart te openen voor de uitvloeijing van Zijn liefde voor al Zijn schepselen. Daarom laat Paulus niet timide Gods verontwaardiging terzijde stappen, die Hij onthult aan ongelovigen, wanneer hij de goddelijke diepten van onze uitverkiezing ont-dekt, maar veeleer toont hij Gods wegen in oordeel met de niet-uitverkorenen als een achtergrond voor onze verkiezing.

Bij dit contrast gebruikt Paulus een nieuwe term om onze verkiezing te beschrijven. Als vaten van mededogen maakt God ons gereed voor heerlijkheid. Deze uitdrukking, die ook het onbepaalde "tevoren" bevat, verenigt alle goddelijke activiteiten, door welke Hij onze uitverkiezing tot stand bracht, in één concept. Door ons tot "vaten van mededogen" te bestemmen, worden we opnieuw herinnerd aan het feit dat Zijn mededogen er alleen is voor hen die niet in zichzelf bezitten. Hieraan toegevoegd noemt de tekst onmiddellijk dat wat deze goddelijke gunst tot werking brengt in onze leven - onze roeping: "die Hij roept, niet alleen ons uit de Joden, maar ook uit de natiën"(Rom. 9:24;SW).

Nu is het van belang op te merken dat God, verwijzend naar de niet-uitverkorenen als vaten van verontwaardiging, deze term niet eerder gebruikte. Zonder enige indicatie van tijd lezen we over hen alleen dat zij aangepast zijn voor vernietiging. We moeten daarom dat wat met de rest van de mensheid gebeurt ver van onze verkiezing houden, en noot beweren dat, als gevolg van ons voorrecht, de anderen tot verdoemenis gedoemd zijn. Hun aanpassing aan vernietiging is zonder twijfel daar te vinden waar allen in Adam door zijn ongehoorzaamheid tot zondaren werden gesteld. Als uitverkorenen werden wij door God uit deze vernietigende stroom geroepen, terwijl de rest er door verder werd gedragen, om door middel van oordeel bij redding uit te kunnen komen.

Dit vroege werk van Gods liefde voor ons legt voor ons de verheven titel van "*Gods uitverkorenen*" of gekozenen vast. Paulus gebruikt het in zijn klinkende

uitdaging: "Wie zal uitverkorenen van God aanklagen?"(Rom. 8:33; Kol. 3:12). Ja, wie zou durven enige aanklacht in te brengen tegen hen die door God op de lijsten werden gezet? Niets op aarde of in de hemel, uit het verleden of in de toekomst, is in staat onze verkiezing te niet te doen, die stevig geworteld is in Gods hart, noch ons te scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heer.

Verkiezing in 1 Korinthiërs

Paulus' eerste brief aan de Korinthiërs zet de serie onthullingen voort en doet licht schijnen op een nieuw aspect van onze verkiezing. Wij worden bekend gemaakt met een leidend motief dat deze goddelijke transactie beheerst, en we worden van die hoge hoogte naar beneden geleid in onze dagelijkse ervaring. Hoewel werken niet de bepalende factor zijn bij het kiezen van de uitverkorenen, toch overdacht God hun toekomstige status in hun aardse leven. Hij kende en herkende deze van tevoren, aangezien Hij de manier van leven voor elk er van voorbestemde. Het volgende geeft ons Gods Woord hierover: "Want zie de roeping van jullie, broeders, dat niet velen wijzen naar het vlees waren, niet velen machtigen en niet velen aanzienlijken, maar God kiest de dwazen van de wereld, opdat Hij de wijzen zou beschamen, en God kiest de zwakken van de wereld om de sterken te beschamen. En God kiest de onaanzienlijken en verachten van de wereld, die niets zijn, opdat de wel iets zijnden terzijde gelegd zouden worden, opdat geen enkel vlees zou roemen voor God" (1 Kor. 1:26-29;SW).

Deze woorden presenteren een contrast tussen de klassen waarin de mensheid is verdeeld - de hoge en de lage. Aangezien verkiezing een zaak van pure genade is, is het veel meer aanpasbaar voor de domme en de zwakke en de lage, dan voor de wijze en de sterke en de edele, die iets in zich hebben waarover het vlees kan roemen. Indien de ecclesia voor het merendeel samengesteld zou zijn uit de laatste klasse, zou dat de indruk geven dat zij die op aarde in hoge achting zijn, beter uitgerust zijn om Gods uitverkorenen te zijn. Dan, echter, zou het vlees iets hebben om zich over te verheerlijken. Maar aangezien de uitverkiezing een daad van Gods genade is, en alleen God de heerlijkheid toebehoort, maakt Hij een punt van het onteren van de wijzen, de sterken en de edelen van deze wereld, die aanleg hebben om behaagd te worden waar dat het vlees betreft. En Hij bereikt dit het beste door hen te selecteren waarop door de wereld neer wordt gekeken, en begunstigt hen met de overstijgende rijkdommen van Zijn liefde en genade, om hen zo geschikt te maken voor een deel van het lotdeel van de heiligen, in licht (Kol. 1:12). Het is veel duidelijker dat de selectie puur uit genade is, wanneer zij worden gekozen die nederig zijn en die niet kunnen roemen in het vlees. Dit principe werd al toegepast in de keuze van Jakob, de kleinere, toen hij over Ezau werd aangesteld, de eerstgeborene, aan wie de positie en de eer toebehoorde, want er "werd tot haar gezegd dat de grotere de kleinere zal dienen" (Rom. 9:12;SW - Gen. 25:23).

"Niet velen"(1 Kor. 1:26) doet echter denken dat sommigen van de edelen en sterken van deze wereld door God werden gekozen. En dit moet zijn om het duidelijk te maken dat de kracht van Zijn genade afdoende is om hen neer te brengen naar het niveau van zondaren. En zeker, ook dat voegt toe aan de heerlijkheid van Zijn genade, wanneer zulke bekende en geëerde personen

belijden dat hun echt vreugde en welzijn alleen te vinden is in de gekruisigde en opgestane Christus.

In de passages die we tot dusverre onderzocht hebben heeft God ons geïnformeerd over de kleinste details van onze uitverkiezing, zodat we de onthulling als vrijwel compleet kunnen beschouwen. Toch zijn er nog een paar missende fasen, want de vraag "Wanneer en waar koos God ons?" is nog niet beantwoord geworden. Trouwens, we zijn nog niet geïnformeerd geworden over een van de principiële doelstellingen. Deze zal gevonden worden in de brief aan de Efeziërs, waar zo menige andere waarheid wordt geperfectioneerd door toe te voegen wat in eerdere onthulling nog ontbrak.

Deel 11 - De uitverkiezing in Efeziërs (1)

De Schriftgedeelten die we tot nu toe overdacht hebben, die te maken hebben met onze verkiezing, hebben ons afdoende voorbereid, zodat we nu de laatste stap kunnen nemen die ons naar het hoogste niveau leidt en ons plaats in het hart van ons evangelie. Te midden van overstijgende, goddelijke zegen, omringd en gedragen door de diepste liefde van God, de Vader, voor Zijn ecclesia, vinden we de woorden die de hoogste piek van onze uitverkiezing aan onze harten brengen: "Gezegend zij de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die ons zegent met alle geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus"(Efe. 1:3;SW).

"zoals Hij ons verkoos in Hem
vóór de nederwerping van de wereld,
opdat wij heiligen en vlekkelozen zijn voor Zijn aangezicht,
in liefde ons tevoren bestemmend in de plaats van een zoon
door Jezus Christus,
in Hem, naar het welbehagen van Zijn wil,
voor de lofprijzing van de heerlijkheid van Zijn genade,
die ons begenadigt in de Geliefde"
(Efe. 1:3-6;SW)

Dit is de bekronende hoeksteen van de onthulling van onze uitverkiezing. Maar voordat we ons verheugen met een nauwe overdenking van deze goddelijke uitspraak, zullen we proberen om dit woord op eerlijke wijze te snijden. In de praktijk bestaat dit in het niet toepassen van de voortdurend terugkerende woorden "wij" en "ons" op onszelf. Met deze woorden verenigt Paulus zichzelf met gelovige Israëlieten, die, net als hijzelf, de Joodse, aardse koninkrijksbeloften hadden verlaten en zijn evangelie aanvaard hadden (Filip. 3:4-9), wat hen tot leden van het lichaam van Christus had gemaakt en de ontvangers van hemelse zegeningen. In alle oprechtheid zullen we eerst heel kort deze zegeningen als buitenstaanders bekijken.

In het dertiende vers brengt Paulus de gelovigen uit de natiën, tot wie wij behoren, in het zelfde gebied van zegen met de woorden "ook jullie," en verheft hen naar de status van gezamenlijke genietters van dit, de grootste van alle heerlijkheden. Dit, onze positie in genade, is het hoofdthema van deze brief. Hierin onthult Paulus de heerlijkste van alle geheimen, namelijk dat de gelovigen uit de natiën van God gelijke rechten hebben ontvangen als de gelovige Israëlieten (Efe. 3:6). Het betreden van dit pad in de Bijbelse volgorde van rang zal ons helpen een diepere dankbaarheid te krijgen tegenover de Gever van deze geschenken, de Redder, Die ons verheven heeft van de laagste naar de hoogste plaats in het universum. Zo kunnen wij, door de kracht van deze woorden, net als de gelovige Israëlieten en onze voorgangers in geloof onder de natiën, onszelf vinden als de rijkst gezegende schepselen in de hele wereld.

En nu staan we voor de diepste onthulling met betrekking tot onze verkiezing, die ons zowel de plaats als de tijd geeft. De plaats waar onze verkiezing gebeurde is de meest heerlijke in het universum: Christus! Want "in Christus" was het dat God ons koos! Om te beginnen waren we, als ongeschapenen, in God. Daarna werden we overgeplant in Christus. Ja, zelfs meer: we werden in Hem geschapen. Dit was waar voor alle schepselen, zowel de hemelse als de aardse. Nu echter gaat de onthulling alleen met ons verder, heel de rest achter latend. Deze goddelijke werking leidt ons opnieuw naar de schepping van allen in Christus. Hoe had God kunnen beginnen ons uit te kiezen uit de rest van de mensheid, als zij toen al niet zichtbaar waren voor Zijn ogen? De schepping van allen in Christus was de basis waarop onze selectie werd bereikt en was daarom een zich opdringende noodzakelijkheid.

Bij deze nieuwe fase van onze verkiezing is het voorbeeld van de keuze van Jakob passend. Dit gebeurde toen hij nog in zijn moeder was, terwijl de onze door God bereikt werd toen wij nog allemaal in Christus te vinden waren. Voordat de broers in staat waren goed of kwaad te doen, had God al de voorkeur gegeven aan de jongste boven de oudste. In dezelfde toestand zag God alle schepselen in Christus, en, zonder in staat te zijn iets beters in ons te vinden dan in de anderen, ging Hij voort ons, buiten werken om,, te kiezen, overeenkomend met Zijn genadevolle doelstelling. Deze waarheid kan niet genoeg benadrukt worden, zodat die altijd bij ons aanwezig zal zijn, als een effectieve barrière tegen hoogvliegende en hooghartige ideeën, zoals ons hart die maar al te gemakkelijk koestert.

De uitdrukking "in Christus" is hier vol van betekenis. Christus betekent de Gezalfde en is de officiële titel van de Zoon, die Hem onthult als degene aan Wie God een grote onderneming heeft toevertrouwd. Deze titel onthult, in verband met onze verkiezing, de hoofddoelstelling die God op het oog heeft. Het is onze introductie in dit ambt van de Zoon, waarin wij door God als medewerkers met Hem verbonden worden, in de vervulling van Zijn missie. Israel zal een soortgelijke functie op aarde hebben, terwijl wij die boven hebben, in de hemelen. Deze positie, die wij, in onze huidige sterfelijke lichamen, niet volledig kunnen vatten, is een waarheid over ons die speciaal in de Efezebrief wordt onderwezen. God heeft Zijn Christus aan Zijn rechterhand doen zitten, te midden van de hemelingen, hoog boven iedere politieke macht (20,21). Daar zijn ook wij reeds gezegend met iedere geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus (3). Ja, zelfs nu al zijn wij in Christus daar gezeten, in geest (2:6). Zelfs nu, in de tijd van onze vernedering,

maakt God aan de soevereiniteiten en gezaghebbers in deze hemelse Zijn veelkleurige wijsheid bekend (3:10). Dit leidt tot onze toekomstige bezigheid ten behoeve van deze hemelse wezens, die zal bestaan uit het met Hem samenwerken, met als doel dat deze, voor zo ver ze weggefallen zijn, terug gebracht zullen worden naar de ware aanbidding van God. Dit alles is inbegrepen in onze verkiezing in Christus.

Nadat Gods Woord ons inzicht gegeven heeft in de plaats waar onze uitverkiezing plaatsvond, gaat de zin gewoon verder, zonder onderbreking, en geeft de tijd wanneer deze goddelijke daad gebeurde (1:4).

"...vóór de nederwerping van de wereld!"

Door deze uitdrukking wordt onze verheven positie zeer indrukwekkend gemaakt. De gebruikelijke vertaling - "vóór de grondlegging van de wereld" - vraagt om een nadere inspectie van de nieuwe term "nederwerping." Door middel van de Keyword Concondantie is het voor de leek mogelijk deze weergave te controleren, om te zien of ze correct is. Daarin (pagina 79) kunnen we zeker stellen dat dit woord samengesteld is uit de elementen *kata* en *bole*. Uit vele andere woorden blijkt het dat *kata* de betekenis van NAAR BENEDEN heeft. Katabasis betekent afdaling, katapiptoó neervallen, katanainoo afdalen, kataballoo NAAR BENEDEN-WERPEN, vernielen, enz. *Bole* betekent WERPEN, gooien, balloo WORP. Zonder problemen mogen we NAAR BENEDEN-WERPEN afleiden als nederwerping, uit *katabole*, zoals het in het originele Grieks is.

Na deze uitleg zijn we voorbereid om de juiste toepassing er van te overdenken. Het spreekt van het roerende feit dat eens de wereld werd neergeworpen, wat alleen gezien kan worden als een machtig, goddelijk oordeel. Dit laat verder zien dat er iets verkeerd was met de wereld, of aarde, zodat God die moest oordelen. Dat het betrekking heeft op zo'n wereld wordt duidelijk uit het feit dat we feitelijk, op de allereerste pagina van de heilige Schrift, de aarde onder een afgrond van water vinden en in een toestand die een herstel vereiste.

Aangezien zonde altijd vooraf gaat aan ieder goddelijk oordeel, mogen we er behoorlijk zeker van zijn dat de nederwerping het gevolg was van zonde, die Satan eerder in het universum had geïntroduceerd. Dit is nauwelijks de plaats om verder op dit thema in te gaan, er is ander bewijs voor te vinden in de Schrift. Het grote idee dat de goddelijke geest hier benadrukt is dat onze selectie door God gedaan werd voordat deze zonde en het oordeel er over plaats vonden. Ze werd niet gedaan in de donkere schaduwen van de versterking die Gods schepping had bezoedeld, maar in een fase waarin ongedimd licht en liefelijke harmonie in goddelijke perfectie heersten in het universum.

Een andere bijzondere omstandigheid die met deze zinsnede is verbonden laat onze verheven positie zien. De Schrift spreekt twee maal van de tijd "vóór de nederwerping." Eén maal spreekt de Zoon van de liefde van de Vader voor Hem: "want U houdt van Mij van vóór de nederwerping van de wereld"(Joh. 17:24;SW). Dan gaat Petrus er over spreken, Christus onthullend als smetteloos en vlekkeloos Lam - "het kostbaar bloed van Christus, als van een vlekkeloos en smetteloos lam"(1 Petr. 1:19;SW). Alleen de leden van het lichaam van Christus zijn

gezamenlijk verbonden met deze onthullingen over Christus, en geen andere schepselen.

De nederwerping vormt een zeer gewichtig monument in Gods plan van redding, dat de schepping verdeelt in twee zeer verschillende morele fasen, want na de nederwerping was de voorgaande straling verbleekt. Daarom kan dat wat begint na de nederwerping niet vergeleken worden met dat wat er vóór was begonnen. Het grote verschil tussen de huidige ecclesia en Israel wordt nergens zo duidelijk onthuld als wanneer we deze standaard van vergelijking hanteren.

In het boek Openbaring is een passage die ons vertelt dat allen die verblijven op de aarde het wilde beest zullen aanbidden, behalve zij van wie de namen staan geschreven in het boek des levens van het Lammetje, gedood vóór de nederwerping van de wereld (Openb. 13:8). Dit kleine gezelschap van trouwe Israelieten behoort tot de bruid van het Lammetje, want, tijdens dat moment in de grote verdrukking, zullen de leden van het lichaam van Christus al weggegrist zijn om boven met de Heer te zijn. Met dit als doel werden de leden van de Joodse ecclesia vanaf de nederwerping van de wereld ingeschreven in het boek des levens, maar onze selectie vond plaats vóór deze gebeurtenis. Israel begint pas te figureren in Gods plan nadat de zonde z'n werk was begonnen en oordeel had plaatsgevonden. Dat is een duidelijke aanwijzing dat Israels plaats en missie op een lager vlak ligt dan de onze, omdat wij gekozen werden in een periode waarin niets van dit alles was verrezen, want alles was nog perfect. Het begin van de ecclesia ligt in een gebied van zondeloosheid en heiligheid. Omdat Gods Woord gelovigen vandaag een nieuwe schepping noemt (2 Kor. 5:17; Gal. 6:15), zijn we ook, in geest, verbonden met de toekomstige nieuwe schepping, waarin zonde absent zal zijn en permanente perfectie door God geïntroduceerd zal worden. Daarom staan al onze zegeningen op een hoger vlak.

De goddelijke selectie die ons verbond met zulk een overstijgende roeping heeft ons ook in overeenstemming er mee voorbestemd, "opdat wij heiligen en vlekkelozen zijn voor Zijn aangezicht"(Efe. 1:4;SW). Het zou onverstandig en verkeerd zijn als we deze verheven positie zouden verbinden met een "zouden" en "moeten," dat wil zeggen, het presenteren als iets waar we naar moeten streven. Niet onze inspanningen maken ons heilig en smetteloos, maar Gods daad die ons van de rest heeft afgescheiden. Het tegengestelde van heilig in de Schrift is "gewoon," niet zozeer "werelds." Deze uitdrukking kan ons helpen de essentie van heiligheid te verstaan. Met gewoon en werelds beschrijven we gewoonlijk iets dat zondig is, onrein of laag. Maar in dit geval heeft het woord een andere betekenis. In de Keyword Concordance wordt het als volgt uitgelegd: "gezamenlijk, gelijkelijk behorend aan allen, door betrokkenheid niet heilig." Van de Pinkstergelovigen lezen we dat zij alle dingen gezamenlijk hadden (Hand. 2:44). Vóór onze selectie hadden we alles gezamenlijk met de rest. Maar door de goddelijk afscheiding werden we uit het gezamenlijk lotdeel genomen. Dit is wat ons heilig maakt, wat in essentie bestaat in afscheiding naar God toe.

Onze smetteloosheid moet op soortgelijke wijze verstaan worden. Onze uitverkiezing, het gevolg van de meest nobele goddelijk bedoeling, tot stand gebracht door een smetteloze God in een zondeloos gebied, heeft ons smetteloos gemaakt. Deze kennis zou ons op machtige wijze moeten aansporen waardig aan

deze hoge roeping te wandelen (Efe. 4:1) en ons af te scheiden van de zondige wereld, als smetteloze kinderen van God, om te schijnen als lichtbronnen te midden van een verkeerde en perverse generatie (Filip. 2:15). We zouden moeten overwegen dat we leven "voor Zijn ogen," en wie zou aan Hem het trieste treurspel van een zondig en ongehoorzaam leven willen presenteren?

"in liefde ons tevoren bestemmend in de plaats van een zoon door Jezus Christus" (Efe. 1:4,5;SW)

Al eerder, in Romeinen 8:29,30, werd de zinsnede "tevoren bestemde" gebruikt in een onthulling van onze uitverkiezing. Hier, in Efeze 1:5, verschijnt het opnieuw, maar op een hoger vlak. Vanuit dit hoge standpunt zien we nu de kracht van het "tevoren." Voor de nederwerping, voordat zonde ten tonele kwam, bestemde Hij ons voor.

Trouwens, in Efeziërs, als een van de meest kostbare van de onthullingen, wordt de werkelijke oorsprong en het goddelijk motief van onze uitverkiezing aan het licht gebracht: Zijn liefde! Wat een warme boodschap voor onze harten en verfrissing voor ons denken, om onszelf nogmaals te vinden in het gebied van Gods liefde! We waren reeds, door onze insluiting in God en daarna in Christus, omringd door de liefde van God en van Christus. Deze liefde is beschikbaar voor heel de schepping. Hier, echter, staan we onder de invloed van een hogere liefde. Het is die waarin Zijn doelstelling van genade voor onze uitverkiezing is geworteld. Het was met het oog op deze liefde dat Hij ons boven alle anderen selecteerde. Deze liefde zou ons des te meer moeten imponeren, omdat Hij in ons niets kon zien dat het zou opwekken. Alleen Zijn doelstelling van genade bereikte dit. Daarom is ieder lid, ja de hele ecclesia, het pure gevolg van Zijn liefde. "God, Die rijk is in mededogen, vanwege Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefheeft"(Efe. 2:4;SW) is daarom de enige oorzaak van de redding van iedereen. Wat een donkere achtergrond zou er zijn voor deze goddelijke liefde, als die door onze uitverkiezing zou zijn uitgeput, zodat er geen over zou zijn voor de rest! De rijkdom van Zijn liefde is voldoende om uiteindelijk zegen te brengen aan allen.

Nu ons een glimp is gegeven van het wortelstelsel van onze voorbestemming, wordt ons het verheven doel getoond dat het voor ogen heeft: de plaats van een zoon! Het is dezelfde waarheid die we vinden in de brief aan de Romeinen: "omdat die Hij tevoren kende, Hij ook tevoren bestemde tot gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon" (Rom. 8:29;SW). Zoonschap, letterlijk ZOON-PLAATSING, geeft de introductie in de rechten waardigheden van een volwassen man aan. Wat een hoge rang in adel wordt verondersteld wanneer de Godheid Zelf ons "zoon" noemt! Betrokken bij deze genade is de inwijding in Gods geheimen. Binnen gaan in deze is de praktische toepassing van zoonschap.

In Galaten wordt ons verteld wat het was dat de weg naar deze waardigheid opende: " Maar toen dat wat de tijd vult kwam, vaardigde God Zijn Zoon af, geworden uit een vrouw, geworden onder wet, opdat Hij degenen die onder de wet zijn zou opeisen, opdat wij de plaats van een zoon zouden krijgen. Nu dat jullie zonen zijn, vaardigt God de geest van Zijn Zoon uit, die in onze harten roept: "Abba! Vader!," zodat jullie niet langer slaaf zijn, maar zoon. Maar indien zoon, dan ook lotdeelgenieter door God!"(Gal. 4:4-7;SW). Deze woorden ontvouwen aan ons

de essentie van zoonchap, die bestaat uit het ontvangen van de geest van Christus, door wie wij, als de Zoon, God mogen aanspreken als "Abba" of "Vader." Als Zijn zonen zijn wij ook lotdeelgenieters van God, dat wil zeggen, we ontvangen uit Zijn overstijgende rijkdommen van heerlijkheid een lotdeel ter genieting en gelukzaligheid. Wat de wet niet kon bereiken heeft genade bereikt voor hen die Hij tevoren bestemde. En dit alles is door Christus Jezus. Net als al het andere heeft God dit heerlijke werk, dat ons heeft verheven tot de positie van een zoon, bereikt door Christus, Zijn Zoon. Dit opent het kostbare inzicht dat God Zijn selectie heeft uitgevoerd door Christus.

Deze harmonieuze samenwerking tussen God en Christus wordt schitterend getoond in de verkiezing van de twaalf apostelen. Marcus schrijft hier als volgt over: "En Hij beklom de berg en riep tot Zich wie Hij wilde en zij kwamen tot Hem. En Hij benoemde twaalf, die Hij ook apostelen noemde, zodat zij bij Hem zouden zijn en zodat Hij hen zou opdragen te verkondigen" (Mar. 3:13,14;SW). Ook Lucas stelt de zaak alsof alleen Hij het selecteren had gedaan: "En het gebeurde in die dagen dat Hij op de berg was gegaan om te bidden en Hij was overnachtend in het gebed van °God. En toen het dag werd riep Hij tot Zijn discipelen en koos uit hen twaalf, die Hij ook apostelen noemde" (Luc. 6:12,13;SW). Nu echter komt Johannes, die een dieper inzicht had, en onthult wat vooraf ging aan deze selectie door de Zoon. In Zijn gebed benadrukt Jezus die maal (Joh. 17:6,10,12) dat de Vader Hem de apostelen had gegeven. Ja, Zijn Vader had Hem ook de discipelen gegeven (Joh. 10:29). Voordat Hij de twaalf tot Zich riep, had Hij ze van de Vader ontvangen. In die nacht van gebed, vooraf gaand aan Zijn selectie, ontving Hij waarschijnlijk aanwijzingen over wie voor Hem tevoren bestemd waren geworden, en Hij koos ze pas daarna. Mogelijk werkte onze uitverkiezing ook zo. Ook wij werden door de Vader aan de Zoon gegeven, zoals later gezien zal worden.

De voortgaande onthulling in het eerste hoofdstuk van Efeziërs, keert terug naar ons tevoren bestemd zijn in verband met het hoofdschap van Christus. "dat Hij in Hem had voorgenomen, in de bediening van de volheid van de era's, om het al in de Christus samen te vatten, al dat is in de hemelen en dat op de aarde, in Hem, in Wie ook ons lot werd geworpen, tevoren bestemd zijnde naar het voornemen van Die alles werkt naar de raad van Zijn wil, opdat wij zijn tot lofprijzing van Zijn heerlijkheid, die een eerdere verwachting hebben in de Christus" (Efe. 1:10-12;SW).

Deze passage harmonieert weer met Romeinen 8:28, want reeds daar werd Zijn doelstelling, verbonden met tevoren bestemmen, genoemd. Maar hier hebben we meer dan alleen een herhaling. Door de horizon van de doelstelling te verbreden, wordt God hier onthuld als Degene Die alles doet samenwerken naar de raad van Zijn wil. Dit onderbouwt fundamenteel al Zijn activiteiten, van het begin tot het einde. Wat er ook voor tegenstand kan zijn, in de laatste analyse werkt alles Zijn plan uit, en in feite wordt alleen dat uitgevoerd dat in harmonie is met Zijn liefdevolle doelstelling voor heel de schepping.

Wanneer we verder lezen, "in Wie ook ons lot werd geworpen," is de gevolgtrekking helder dat er andere lotdelen en lotdeelgenieters zijn. Hier hebben we een zinspel op het lotdeel in Israel, waardoor iedere Israeliet een deel van het land werd toegewezen voor zijn onderhoud en genot. "Het lot wordt geworpen in de

schoot, maar van JAHWEH is al Zijn oordeel"(Spreuken 16:33;SW). Maar het lot voor ons werd lang tevoren geworpen, en er was geen mens bij de trekking aanwezig. Alleen God was er bij. Wij wonnen het heerlijkste lotdeel dat Hij maar aan ons kon toedelen. De hele brief aan de Efeziërs is er een beschrijving van en laat zien dat het is samengesteld uit de meest sublieme, goddelijke heerlijkheden. Een daarvan is de eerdere verwachting. De ecclesia zal niet door de grote verdrukking hoeven gaan en wachten op de terugkeer van Christus om Zijn aardse koninkrijk op te richten. Voor ons daalt Hij eerder af om ons weg te grissen, pal voordat deze zware oordelen aanbreken, om altijd met de Heer te zijn (1 Thess. 4:17). Dat op zich is een buitengewoon heerlijk begin van de genieting van ons lotdeel. Hoe zal het zijn wanneer Christus ons binnen leidt in de verwachting die voor ons in de hemelen is gereserveerd (Kol. 1:5)?

De ecclesia hoeft daarom het lot niet te werpen om uit te vinden wat Gods bedoeling met een ieder is, want die trekking is al geweest, vóór de schepping van de wereld, door God Zelf. Als dit beter bekend zou zijn, dan zou er niet een dagelijks of jaarlijks geven van een tekst nodig zijn, zoals de gewoonte is onder sommige Christelijke sekten, want deze worden grotendeels genomen uit Schriftgedeelten die verwijzen naar het lotdeel van Israel. Ze neigen er veeleer naar de verwarring over het deel van de huidige ecclesia te doen toenemen. Als we iets zouden willen weten over ons lotdeel, dan hoeven we niet blind een passage te nemen die ergens in de Bijbel staat, maar ons richten op de brieven van Paulus, die ons betreffen. In hen zullen we een goed afgeronde, uitgebreide onthulling er over vinden.

Hoeveel hebben we te danken aan onze goddelijke selectie! Het heft ons op naar de hoogste sferen waar een schepsel kan gaan. Door die selectie zijn we kandidaten geworden voor de heerlijkheid van God en Christus (1 Thess. 2:12; 2 Thess. 2:14). Trouwens, God heeft het hoogste lotdeel van al gereserveerd dat Hij in de hemelen voor ons kan verdelen. Ja, onze selectie is een bron van zegen die op ons de hoogste zegeningen doen neerdalen. Wanneer we hierover nadenken zullen we diep onder de indruk raken door zulk een genadevolle, goddelijke minzaamheid. Het kan nauwelijks anders zijn dan dat onze harten gevuld worden met diepe dank aan Hem, de genadevolle Gever van deze onmetelijke gunsten. Een vurig verlangen zou ons in bezit nemen voor de kennis van Zijn wil, om volledig de mogelijkheden te onderzoeken die Hij heeft gegeven om Hem de juiste dienst en vreugde te brengen. En, ja, dat is de wil van God, onze Vader.

Deel 12 - De uitverkiezing in Efeziërs (2)

Met een verwachting die exclusief toebehoort aan Zijn Woord, onthult God aan ons, in twee korte woordjes, wat het hoofddoel van onze selectie is, als de vreugde van Zijn hart:

""voor Hem" [door Christus Jezus]

Een doel, zo verheven, zo subliem, zelfs voor ons huidige leven, opent zich voor ons, mooier en heerlijker dan onze hoogste gedachten. "Voor Hem" heeft God ons in Christus gekozen en ons tevoren voorbestemd door Christus Jezus!

Deze twee woorden geven uitdrukking aan onze echte blijdschap en heerlijkheid. Laten we ze in onze harten aannemen als de wens van onze hemelse Vader, als een motto voor ons leven, zodat de innerlijke mens, en ook de uiterlijke, de juiste ontwikkeling en richtinggeving ontvangen. Een goede grip op dit hoge doel van ons bestaan geeft ons een krachtige hefboom die voorkomt dat wij voor onszelf leven.

Nu moeten we in deze claim niet hoofdzakelijk een vereiste van de kant van God zien, want altijd en in elk geval geeft Hij voordat Hij verwacht. Toch is dit verlangen van Hem voor ons een verzekering en bewijs dat Zijn genadevolle geschenken al iets heel groots bereikt hebben. Ten eerste verlichten deze woorden de compleetheid van werk dat gedaan is voor onze verlossing. Het feit dat God er naar verlangt ons te hebben, is een zeker teken dat, door Christus, we voor Hem aanvaardbaar en bruikbaar zijn gemaakt.

Bij het introduceren van dit onderwerp moeten we verder waarnemen dat het "voor Hem" zeer zeker niet uitgeput is door Zijn uitverkorenen, Zijn ecclesia. In de zinsnede "Allen in God" kunnen al Gods wensen voor de hele schepping zien. Die werd geschapen door (heen) Christus, uit, door en voor God, dat wil zeggen: "voor Hem." Bij de voleinding van de aionen zal dit doel ten volle bereikt worden, wanneer God "Alles in allen" zal zijn.

Nu wacht God niet op alles tot deze nog ver weg gelegen periode, maar verlangt al aionen eerder naar een bepaald aantal van Zijn schepselen, door middel van selectie, voor Zichzelf. Deze buitengewoon goddelijke doelstelling had een speciaal doel, dat Hij zeker niet geheim heeft gehouden.

In de vroege Hebreeuwse Schrift is ons al veel licht gegeven over de doelstelling van deze goddelijke methode. In Leviticus 20:26 spreekt JAHWEH als volgt tot het hele volk van Israel: "En jullie zullen voor Mij heiligen worden, want Ik, JAHWEH, ben heilig. En Ik scheid jullie af van de volken om heilig te worden voor Mij." Deze bestemming omsloot heel de natie, alle twaalf stammen. Toch sprak JAHWEH een tweede maal over de stam van Levi: "de Levieten worden van Mij" (Num. 3:12;SW). Uit passages die de methode beschrijven hoe JAHWEH de Levieten voor Zichzelf nam, wordt het duidelijk dat het "voor Hem" was, in een diepere betekenis en voor een speciale doelstelling: "En JAHWEH spreekt tot Mozes, zeggend: Breng de stam van Levi naderbij en doe hen staan voor het aangezicht van Aäron, de priester. En zij dienen hem"(Num. 3:5,6;SW). En nogmaals: "En jij neemt de Levieten voor Mij" (3:41). Een nog dieper inzicht wordt ons gegeven in Numeri 8:18 en 19: "En Ik zal de Levieten nemen in plaats van iedere eerstgeborene onder de zonen van Israel. En Ik geef de Levieten, die aan Aäron en aan zijn zonen gegeven zijn uit het midden van de zonen van Israel, om de dienst van de zonen van Israel te dienen in de tent van de afspraak en om een bedekking te maken over de zonen van Israel, opdat er onder de zonen van Israel geen plaag zal komen wanneer de zonen van Israel dichtbij het heiligdom zullen komen." We kunnen dit als volgt samenvatten: JAHWEH nam de Levieten om hen aan de priesters te geven als helpers in het dienstbetoon aan God in Zijn huis, wat voor God was, om zo

gemeenschap met Hem te hebben. God gaf om te kunnen geven en om weer te kunnen ontvangen.

In wat JAHWEH deed met de Levieten zijn gewichtige waarheden te vinden die onze uitverkiezing en eerdere bestemming in harmonie samenbinden. Laten we opmerken hoe het Woord van God hierover spreekt. De uitverkiezing gebeurde door God in Christus, en de eerdere bestemming door Christus voor God. Wat God met de Levieten deed, doet Hij nu met ons, alleen wel op een hoger vlak. Ook wij werden door Hem genomen en overgedragen aan de Zoon, opdat God, door Christus, ons zou terug ontvangen voor een veel nadere gemeenschap en bruikbaarere dienstbetoon. Door de schepping van allen in de Zoon van Zijn liefde zijn we reeds aan Hem overgedragen, maar door onze uitverkiezing wordt dat, met een veel verhevener doel, herhaald.

Zoals we lieten zien, werkte Christus samen met Zijn Vader toen Hij Zijn twaalf apostelen riep. Het feit dat zij onmiddellijk konden antwoorden op deze uitverkiezende roep, is regelrecht te danken aan de Vader, want, volgens Johannes 6:44 werkt het zo: "Niemand kan tot Mij komen, indien niet de Vader, Die Mij zendt, hem zou trekken." Nu trekt de Vader niet alleen de Zoon, maar Hij onthult Hem ook (Matt. 16:15-17; Joh. 6:29) en de Zoon is van Plan de Vader te onthullen aan hen die Hij aan Hem heeft gegeven (Luc. 10:22).

God had de discipelen aan Zijn Zoon gegeven, opdat, door Hem, Hij hen kon koesteren en ze terug ontvangen als bruikbare instrumenten in Zijn werk.

Deze twee trekken van Gods Vaderhart in verband met de discipelen, ja met alle uitverkorenen, worden helder uiteen gezet in de selectie van de twaalf, zoals we dat vinden in Marcus (3:14). "En Hij benoemde twaalf, die Hij ook apostelen noemde, zodat zij bij Hem zouden zijn en zodat Hij hen zou opdragen te verkondigen." Het "en" verbindt twee aparte gedachten, eerst dat zij gemeenschap met Hem zouden hebben, en als tweede, hun opdracht om te verkondigen. "Bij hem zouden zijn" vereist niet dat als eerste te doen, maar veeleer binnen te gaan in een eenheid met Hem, een harmonie tussen twee harten. En dit is exact hoe hun Heer en Meester hen trainde. Hoe duidelijk maakte Hij het voor hen te begrijpen, in het geval van Maria en Martha, dat gemeenschap komt vóór dienstbetoon (Luc. 10:38-42)! En door de discipelen te loven toonde Hij aan dat gemeenschap in Zijn ogen belangrijker was dan al het andere.

Maar deze eenheid met de Zijnen zag Hij nooit als het uiteindelijke doel, om hen zo vast te houden aan Zijn eigen persoon. Veeleer gebruikte Hij deze eenheid als een voorbereiding en training voor omgang en gemeenschap met de Vader. In deze geest en geheel in overeenstemming met de wil van de Vader, ontving en trainde Hij Zijn discipelen. Bij het lezen van de hoofdstukken veertien tot zeventien van het verslag van Johannes, zien we dat Jezus Zich voortdurend op de achtergrond hield, om hen zo aan de Vader te tonen (Joh. 16:23,24). Dan, toen de geest van God de opgestane Zoon van God verheerlijkte, werd het duidelijk hoe volledig de Zoon het werk had gedaan dat Hem door de Vader was gegeven, waardoor zij gezegende en bruikbare apostelen voor God werden, en, in gemeenschap en dienstbetoon, volledig toegewijd aan God. Daarom kan Johannes in zijn eerste brief schrijven: "de gemeenschap, zoals de onze, met de Vader en met Zijn Zoon,

Jezus Christus"(1 Joh. 1:3;SW). Het was de wil van de Zoon dat de Vader in alle dingen op de eerste plaats zou komen.

Ook wij jagen Zijn weg na, wij die gekozen leden van Zijn lichaam zijn, opdat, door Christus, wij voorbereid zullen worden voor gemeenschap met de Vader en voor dienstbetoon aan Hem. Zelfs in ons aardse leven kan speciale training vereist zijn voor omgang met hooggeplaatste personages. Hoe veel meer dan wanneer God van ons verlangt gemeenschap met Hem te hebben en om gereed te zijn voor Zijn dienstbetoon! Om dit doel te bereiken, roept Hij ons in de gemeenschap van Zijn Zoon, Jezus Christus (1 Kor. 1:9). Zelfs in de roeping van Zijn ambassadeurs in de wereld, bij het bijeenbrengen van Zijn uitverkorenen, is het feit betrokken dat God ons eerst overgeeft aan Zijn Zoon. Wij smeken: "ten behoeve van Christus: Wees verzoend naar God!" (2 Kor. 5:20;SW). Waar zouden we een betere training voor waardige gemeenschap met de Vader vinden dan bij de Zoon van de Vader Zelf? Hiervoor is, op meerdere wijzen, Zijn loopbaan het meest zuivere voorbeeld. In Hem, Gods Uitverkorene par excellence, zien we een leven geleefd in de meest volle perfectie voor de Vader. De vreugde van Zijn hart bestond uit eenheid met Zijn Vader. In iedere episode van Zijn loopbaan werd Hij altijd naar Hem toe getrokken. Heel Zijn leven bestond hierin: uit liefde voor Hem Zijn wil doen. Deze geest was in Hem zo ontwikkeld, dat het Zijn eten en drinken werd (Joh. 4:34). Toen Hij twaalf jaar oud was, was Hij zich al bewust van Zijn goddelijk zoonschap, zodat Hij Zich moest bezig houden met de dingen die van Zijn Vader zijn (Luc. 2:49). Deze houding van Zijn hart was zo sterk dat Hij gehoorzaam kon zijn tot de dood, zelfs de dood aan het kruis. En aan deze schaamtevolle paal, waar God Hem tot zondeoffer maakte en Zijn oordeelsvuren in Zijn botten zond, hield Hij vol, in een onveranderlijke aanhankelijkheid aan de Vader, en beëindigde Hij Zijn levenswerk, als bekronende afsluiting van een Godgericht leven, met het liefste woord dat Zijn hart maar kon voortbrengen: "Vader" (Luc. 23:46).

Deze heerlijke, aanbiddelijke, niet geëvenaarde gehoorzaamheid wordt door de apostel Paulus gebruikt als het hoogste voorbeeld voor ons, met de woorden: "Laat dit de gezindheid zijn bij jullie, welke ook was in Christus Jezus,..."(Filip. 2:5). Hiermee bedoelt hij te zeggen: Imiteer als zonen van God de Zoon in Zijn gehoorzaamheid, en leer van Hem jullie lichamen te presenteren als een levend offer, en word ook in dit opzicht eenvormig aan het beeld van de Zoon (Rom. 8:29).

God Zelf heeft ons de allerbeste hulp gegeven, door het geschenk van de geest van Zijn Zoon (Gal. 4:6). Door Hem wordt een vurig verlangen naar de Vader wakker gemaakt, zodat wij, net als eens de Zoon Zelf, kunnen zeggen: "Abba! Vader!"

Onze eigen apostel staat hierin voor ons als een heerlijk voorbeeld. Hij was zó gevuld met de gezindheid van Christus Jezus, en met de gehoorzaamheid van de Zoon, dat zijn leven geheel en al toegewijd was aan God en het uitvoeren van Zijn wil. Hij bereikt in dit opzicht zo'n hoog niveau, dat hij door de geest van God het gezag kreeg om de heiligen op te roepen hem te imiteren. Ja, zijn leven maakte duidelijk hoe volledig de geest van Christus hen, die Hem gewillig volgen, kan brengen tot een gemeenschap met de Vader. Twee maal in zijn brieven gebruikt hij, net als de Zoon, het "Abba, Vader!" (Marc. 14:36; Rom. 8:15; Gal. 4:6), zodat iedere gelovige het recht heeft dat ook te doen. "Genade en vrede" aan het begin

van zijn brieven, komt van "God, onze Vader, en de Heer, Jezus Christus." Dat is de vrucht die voortkwam uit de gemeenschap met de Zoon.

Volgens deze voorbeelden, dat van de Zoon en van onze apostel, heeft God ons voor Zichzelf voorbestemd. Zodra we dit verstaan en er greep op krijgen, zullen we begrijpen hoe onze gemeenschap met God, de Vader, vorm te geven en te koesteren, geheel in eenvormigheid met Zijn wil. "Niet werken" is, ook in dit geval, de eerste en belangrijkste regel; het gaat veeleer om leven in hart en gemeenschap.

De nauwste omgang op aarde bestaat uit de wederzijdse uitwisseling van gedachten tussen twee mensen die van elkaar houden, wat leidt tot wederkerige vruchtbaarheid. Kinderen kunnen hun ouders de grootste blijdschap geven wanneer zij de tijd nemen hun goede advies en waarschuwingen te overwegen, en zo naar hen op te zien in liefde dat hun levens daardoor omgevormd worden. Op dit fundament rust ook onze nauwste omgang met God.

Toen een vrouw in de menigte haar stem verhief en tot Jezus zei: "Blij is de moederschoot die U droeg en de borsten die U zoog!" en veronderstelde dat de nauwste omgang hierin lag, antwoordde Hij: "blij zijn die het woord van God horen en het handhaven!" (Luc. 11:27,28;SW), en toonde hiermee aan dat de ontvangst van Gods Woord de meest nabije band met God scheidt, die veel hoger is dan de banden van het bloed.

Op deze wijze komt echte gemeenschap met de hemelse Vader tot stand. In de Schrift wordt ons, door Christus, een onthulling van Hem gegeven. Door middel van lezen en ontvangst door geloof van al Zijn uitspraken, groeit Hij voortdurend groter in Zijn liefde en heerlijkheid. Zo groeien we in de bewustwording van God (Kol. 1:10) en wordt ons denken voorzien van de juiste inhoud, zodat we met Hem bezig kunnen zijn naar de Schrift. De aanvaarding en bewaring, dat is nadenken over de dingen van God, bestaat echt in een kinderlijke, gelovige verliezing in Hem, wat leidt naar een intiem gesprek met Hem, onze Vader. Speciaal het zich richten op het offeren van Zijn geliefde Zoon voor ons, trekt ons naar Zijn liefde, en is in staat onze harten te grijpen zodat zij Hem weer vurig kunnen liefhebben en toegewijd kunnen antwoorden omdat Hij het hoofddoel van onze afhankelijkheid is. Hij vult onze harten en wij verdwijnen in Hem en terwijl wij Hem de eerste plaats geven, blijft onze eigen persoonlijkheid klein en op de achtergrond. Het is Zijn hoogste doel, door de liefde die door heilige geest uitgegoten worden in onze harten (Rom. 5:5), om ons er toe te brengen Hem opnieuw vurig lief te hebben. Dat is de uiteindelijke vorm en het hoogste plan van ons bestaan voor God, in overeenstemming met de wensen van Zijn hart. Dit geeft Hem de grootste vreugde. Zo'n omgang met Hem is een heilzaam en verstandig mysticisme, vrij van alles wat donker en verborgen is. We zouden de bron van onze motieven, het hart, veel zuiverder moeten houden. Niet alleen zeer slechte, maar ook ijdele en nutteloze gedachten zouden onmiddellijk weggedaan moeten worden door middel van de tuchtiging door de geest, om zo het hele gebied van onze levens ter beschikking te krijgen voor onze Vader.

Jazeker, "voor God" verdient door ons allen als motto voor onze levens genomen te worden en deze bekend gemaakte wil van God zou onze hoogste ondernemingszin

moeten oproepen. En wanneer we deze wens van het hart van onze Vader zien als het hoogste doel van ons bestaan, dan zal het aan onze korte levens de meest kostbare inhoud geven. Zo geeft het een positieve waarde geleefd te hebben, want niemand in de hele wereld zou waard zijn met zo'n grote liefde vast te houden als aan onze Vader en Redder.

Wij kunnen deze gezegende genade niet genieten zonder er aan te denken dat dit te danken is aan onze zeer beminde Verlosser, Zijn geliefde Zoon. Ja, het is te danken aan Zijn God-verlaten lijden aan het kruis dat wij deze eenheid met de Vader hebben. Echt, op basis van wat Hij voor de schepping bereikte kon Hij die blijvend aan Zich binden. Satan eist aanbeddende onderwerping aan hemzelf (Matt. 4:9; Openb. 13:8), en een verwende zoon, Absalom, stal eens harten voor zichzelf die rechtens toebehoorden aan zijn vader (2 Sam. 15:6).

Maar zo behandelt de Zoon Zijn Vader niet. Hij probeert niet Zichzelf te verheerlijken, maar de Vader (Joh. 7:18). We kunnen er zeker van zijn, Hij probeert niet de harten van de schepselen naar Zichzelf toe te trekken, maar alleen hen te presenteren aan God als zij die door Zijn liefde overwonnen zijn en alle aanbidding op Hem te richten. De Zoon zoekt en vindt Zijn grootste heerlijkheid in het hen brengen in een gewillige en blijde onderschikking aan de Vader (1 Kor. 15:28). Toch zal juist deze onzelfzuchtigheid in voorbeeldige gehoorzaamheid Hem doen overeenstemmen met de ongereserveerde liefde en aanhankelijkheid van alle harten en daardoor zal er weer nog grotere liefde voor de Vader opgewekt worden, overeenstemmend met het woord van Jezus: "die Mij liefheeft zal door de Vader geliefd worden" (Joh. 14:21, SW; 16:22).

Hier beneden deze ervaring binnen gaan, geeft aan dat we een grote stap voorwaarts genomen hebben in het leven dat de Zijnen zouden leven. In het begin, in de kinderfase van geloof, houden we vast aan de genadegeschenken die we in Christus vinden voor alle vreugde, en bidden we tot Hem en juichen we Hem toe. Dat is een zeer passende houding, en het is heel goed heerlijkheid te geven aan onze Redder, want God roept ons in Zijn gemeenschap (1 Kor. 1:9).

Maar iemand die innerlijk en heilzaam opgroeit, zal al spoedig er toe gebracht worden door de geest van God te zien dat we tevoren bestemd waren voor zoonschap door Christus voor God, en dat Christus er naar verlangt ons te leiden in de gemeenschap met de Vader. Zo geven we hem de gelegenheid om Zijn middelaarschap tussen God en ons te vervullen. In Zijn Woord aan de ecclesia wordt ons geleerd God te danken door Christus Jezus (Rom. 1:8; 7:25), omdat we door Christus toegang hebben tot de Vader (Efe. 2:18; 3:12). Al onze inspanning in het leven van geloof zouden hiermee moeten overeenkomen: "En alles, wat jullie ook maar doen in woord of in daad, doe alles in de naam van de Heer Jezus, de God en Vader dankend door Hem" (Kol. 3:17; SW).

Het is buitengewoon heerlijk in te gaan in zo'n omgang met God, de Vader, door Christus Jezus, dat we helemaal er door in beslag genomen worden en alleen voor Hem bestaan, zodat Hij ons Alles kan worden. Dit is een tevoren zien, op een kleine schaal, door de uitverkorenen, van het grootse doel: "God Alles in allen." Op deze wijze zijn we al aangekomen bij de voleinding van de aionen (1 Kor. 10:11), want dan zullen al Gods schepselen Hem gewillig en vreugdevol erkennen als

Vader, en binnen gaan in een hartelijke gemeenschap met Hem. Maar dat zal pas zijn nadat oordeel, duisternis en kwaad hun taak vervuld hebben, en door God voor altijd afgeschaft zullen zijn. Toch moet het voor God onmetelijk kostbaar zijn als vandaag, tijdens deze donkere mensendag, in deze boze aion, waarin de tegenstander god is (2 Kor, 4:4), dankbaar en liefdevol geroep tot Hem, als Abba, Vader, opstijgt.

Als dan deze omgang van hart met onze hemelse Vader de inwijding is van ons dienstbetoon en al ons werk voor Hem, dan zal ons werk van geloof ondersteund worden door een onschatbare vrede en rijke rust en vrij zijn van alle druk en haast. Waar echter deze ervaring van het voor Hem zijn afwezig is, kunnen we tijd en energie aan Hem wijden zonder dat Hij dat vindt waar Hij het meest vurig naar verlangt.

Zo behoren gemeenschap en dienstbetoon voor hem onontwaarbaar samen. Net als de discipelen worden we voorbereid en toegerust voor werk dat veel heerlijker is dan dat wat de twaalf zullen hebben, opdat, in Hem, de Gekruisigde en Opgestane, wij Zijn verzoening dichterbij brengen en aanbieden aan de mensheid. De motiverende kracht, dan, is Zijn liefde (2 Kor. 5:14). Toch is dit, met het oog op ons toekomstig dienstbetoon, slechts een begin, oefening, training.

Christus Zelf heeft de grootse roeping ontvangen, overeenkomstig aan Gods liefdevolle plan, om allen terug te brengen naar de Vader. Om deze grote taak te kunnen vervullen zijn aan Hem medewerkers gegeven, voor Hem gekozen. Op aarde zal het volk van Israel Zijn instrument zijn waardoor Hij de mensheid terug zal leiden naar JAHWEH. Voor de hemelse gebieden, die ook deel hebben in de verzoening (Kol. 1:20), is er een gelijksoortige voorziening. Daar zal de verzoenende boodschap van genade verkondigd worden door de ecclesia die Zijn lichaam is, in de onbegrensde regionen van de hemelen, opdat deze creaturen, door overtredingen van God vervreemd, terug geroepen zullen worden naar een gewillige onderschikking aan Hem. En dit hoge - ja, het hoogste - dienstbetoon voor God behoort ons toe, wij die vóór de nederwerping werden gekozen. O, wat zijn er voor ons heerlijkheden opgestapeld in de zinsnede "voor Hem!"

Hoe bekrompen en klein is het, gezien vanuit dit hoge waarnemingspunt, als we Christus slechts voor onze eigen redding op prijs stellen, stil blijven zitten en geen belang hebben in Gods grote doel en taken voor en met ons, misschien met de gedachte dat Hij hiermee volledig tevreden zal zijn. Zeker, in de ecclesia vinden we ook die aanbevelenswaardige passie voor de redding van zo velen als mogelijk is, vóór de nederdaling van Christus. Deze gebeurtenis, echter, wordt gewoonlijk gezien als het einde. Op z'n best verwachten we dat er een zegen zal zijn voor de natiën in het milleniale koninkrijk. Maar in onze dagen bevordert God de kennis in de ecclesia, opdat het goddelijk werk van redding in de komende aionen een krachtig tijdvak in kan gaan, een tijdvak waarin wij de belangrijkste deelnemers zullen zijn. Paulus doet in een speciaal gebed een smeekbede voor deze kennis voor de ecclesia, want dat leek hem zeer belangrijk (Efe. 1:17). Als hen die geroepen zijn, moeten wij onze roeping kennen, die hierin bestaat: de vervulling van Gods grote belofte tot stand te brengen om Alles in allen te zijn. Zelfs in zijn dagen was het voor Paulus van groot belang dat Christus' complete succes niet gezien zou worden in het gedimde licht van een kennelijk falen. Hij wist heel goed

dat deze kennis van Gods grootse ontwerp gelovigen zou vrijmaken en hen bevrijden van armzaligheid en zelfzuchtige motieven. Want iemand die duidelijk gezien heeft dat God, in onze eerdere bestemming, boven alles Zijn eigen belangen ter berde brengt als het terug brengen van het universum naar Zichzelf, zal zich schamen dat, zo vaak, het vrome "ik" in het centrum van zijn gedachten heeft gestaan.

Nadat de verlichting door de heilige geest onze verheven positie in genade heeft onthuld, zullen we niet voorbij zien aan het feit dat, middenin het vers dat onze heerlijkheid onthult, de diepste diepte van ons leven in ongelooft ook prominent aanwezig is (Efe. 1:7). Zo'n terugdenken aan die tijd, toen wij vervreemd waren van God, kan ernstige vragen doen oprijzen die kunnen leiden naar zelfbeschuldigingen die innerlijke spanningen kunnen voortbrengen. "Door Wie wij de loskoping hebben door Zijn bloed" wijst naar onze voormalige slavernij onder de macht van Satan en zonde. Hier staat onze zwakte op de voorgrond, waarin wij niet in staat waren onszelf te verdedigen tegen hun superieure kracht. Maar "losmaking van de zonden" geeft aan dat wij hen zijn die grotelijks het liefhebbende hart van God, de Vader, hebben beledigd. Deze vermelding is, denkend aan de vele liefdevolle daden die voor ons gedaan werden voordat we bestonden, bitter en pijnlijk voor het hart. Hoe vernederend is het voor ons er aan herinnerd te worden dat God, na dit bewijs van Zijn liefde, zulk een ontterende vrucht zou oogsten uit onze levens! Zeker, Satans kundigheid en macht is groot, en we konden niet verhinderen dat wij onder zijn macht kwamen. Maar beledigingen tegen onze hemelse vader - O, dat ze nooit een plaats hadden gekregen in onze levens!, zo zijn we nu geneigd om te zeggen. We hebben mogelijk de meest oprechte en liefdevolle vergeving van de beledigingen, die ons er van verzekerd dat God niet de minste wrok tegen ons koestert. Maar voor het volledig toegewijde hart kan zelfs dat niet ten volle het bevrijden van een bittere blaam.

Kinderen die hun liefhebbende ouders door ernstige beledigingen, schande en oneer gegriefd hebben, zullen, wanneer zij hun onwaardig gedrag gaan inzien en de hartelijke vergeving van hun ouders hebben, nooit helemaal vrij komen van een pijnlijke spijt over dat ze in staat waren zulke dingen te doen.

Zo blijft er in het hart van de gelovige een zacht klagend over zijn voormalige vijandschap tegenover God, zijn Vader. De vergeving van zijn beledigingen kan soms als vurige kolen op zijn hoofd werken, in het bijzonder in gevallen van buitensporige schuld. Zo'n innerlijke onrust leidt vaak tot de vraag of God het niet had kunnen verhinderen, alsook naar de vurige wens dat het kwaad nooit de schepping zou zijn binnen getreden.

Om volledig en blijvend deze spanning terzijde te stellen, leidend naar de diepste rust en innerlijke vrede en ongehinderd genieten van Zijn vergeving en genade, schenkt God aan Zijn ecclesia een onthulling van de aller-vroegste en voortdurende oorzaak van alles, en verenigt Hij die met de leer van onze selectie in en voor Hem: "... tevoren bestemd zijnde naar het voornemen van Die alles werkt naar de raad van Zijn wil"(Efe. 1:11;SW). Dit "alles" omarmt alles zonder uitzondering, inclusief ook de oorzaak van onze beledigingen tegen Hem. Het beste commentaar is misschien Romeinen 11:32 - "Want °God heeft allen onder koppigheid besloten"

(zodat niemand anders kon doen dan God beledigen) "opdat Hij allen mededogen zou betuigen.

Deel 13 - De uitverkiezing in Efeziërs (3)

Om dit deel van Zijn doelstelling te kunnen uitvoeren, rustte Hij een speciaal schepsel op een bijzondere wijze uit, om in staat te zijn de schepping op te eisen en naar zich toe te trekken. Kort voor Hij stierf deed Jezus een opmerkelijke waarneming: "Simon, Simon, zie, de Satan eist jullie op om jullie te ziften als het graan"(Luk. 22:31;SW).

Hier geeft de Zoon van God ons een buitengewone onthulling over Satans doel. Niet alleen verlangde hij op dat moment de discipelen, maar veel eerder verlangde hij er naar de hele schepping voor zich te hebben. Hij maakte de wens van God de zijne, om heel het universum te hebben; en hierin zien we de basis en het toppunt van zijn tegenwerking. Maar deze honger vond z'n bron niet in hem. Die kwam veeleer voort uit Gods doelstelling. Het was helemaal Gods bedoeling de schepping over te dragen aan een schepsel, zodat de schepping een drastisch, maar heilzaam bewijs zou krijgen van wat er gebeurt als het schepsel leeft voor een schepsel, en daarbij voor zichzelf, in plaats van voor God. In ieder aspect zou het schepsel de bittere les van het kwaad moeten leren ervaren, om zo een juiste kennis en waardering van het goede op te doen. Want dit was een niet te voorkomen noodzaak, dat het schepsel in de genadeloze slavernij van Satan zou komen, om het verschil te begrijpen tussen zijn dienst en die van God. Dit moest zo zijn, zodat het schepsel uiteindelijk God gewillig en dankbaar zou dienen.

In de loop van de geschiedenis van Israel, tijdens de periode van de koningen, vinden we deze goddelijke methode van tuchtiging op kleine schaal toegepast worden. In 2 Kronieken 12:1 lezen we dat koning Rehobeam de wet van JAHWEH in de steek liet en, als gevolg daarvan, onder de hand van Shishak kwam, koning van Egypte. Maar na gecorrigeerd te zijn door de profeet Semaja, maakten hij en zijn leiders zich nederig. Daarom was God genadig en gaf hen een mate van redding, maar niet de complete vrijheid van de van hand van Shishak. En nu wordt er op gewezen dat God deze God deze tuchtigende methode gebruikt: "want zij zullen voor hem tot dienaren worden en zij zullen Mijn dienst kennen en de dienst van de koninkrijken van de landen" (2 Kron. 12:8;SW).

Hoe overtuigend duidelijk past God hier Zijn basisprincipe toe: Kennis van goed door de ervaring van kwaad! Het was een vreselijk oordeel toen God Zijn volk in de handen gaf van brute volkstammen, en maar al te vaak riepen zij tot JAHWEH vanwege hun harde en vreselijke slavernij. Maar in Gods hand bereidde de tuchtiging hen voor op redding. De zware slavendienst onder de zweep van genadeloze volken, was ontworpen om hen de goedheid en heerlijkheid van Zijn dienst te leren, en hun verlangende harten alles te leren wat dat bedoelde.

Op dat moment had God dat doel nog niet bereikt. Het was er nog niet de juiste tijd voor, want pas in de dag van Zijn macht, bij Zijn komst in heerlijkheid, zal de Heer hen vinden als een gewillig en dankbaar volk (Psalm 110:3).

Hoewel het doel van deze tuchtiging nog niet verkregen is, bevat het uittreksel uit de geschiedenis van Israels koninkrijk een kostbare les (Rom. 15:4). Daarin zien we de goddelijke methode uiteengezet die God gebruikt voor heel de schepping, en met universeel succes, zodat ieder schepsel z'n hoogste blijdschap en meest volle bevrediging zal vinden in het gewillige en blijde dienstbetoon aan God.

Om deze unieke gedachte te kunnen uitvoeren, zo vol van de hoogste wijsheid, gaf Hij aan een geschapen wezen het overweldigend verlangen om de hele wereld voor zichzelf en zijn dienst te winnen. Door zijn intelligentie slaagde hij er in ze allemaal te misleiden en onder zijn macht te brengen. En nu leert het schepsel wat het is het schepsel te doen, afgescheiden van z'n God en Schepper, met alle bitterheid en onrecht die er aan verbonden is.

En deze diep pijnlijke ervaring is de meest gunstige voorbereiding voor de kennis, dat alleen door een leven voor God wij echt en blijvend blij kunnen zijn. Deze vreselijke behandeling, die werd opgelegd door Gods tegenwerker, samen met de kennis van de levendmakende liefdesdaad van Christus aan het kruis, zal, in de laatste fase van Gods plan van redding, het gevolg hebben dat allen zich gewillig en jubelend zullen onderschikken aan de leiding van God. De herinnering aan het eerdere slavenleven zal de lof doen oprijzen, de dankbaarheid, de liefde, tot de hoogste noot. Allen zullen in die tijd blijvend genezen worden van het altijd maar vereren van het schepsel, en zullen nooit meer verlangen enige valse goddelijkheid te aanbidden in plaats van de ware.

Met dit in beeld, Zijn eigen verheerlijking en de blijvende zegen van Zijn schepselen, stelt God hen in dienst van Satan, opdat zij innerlijk en eeuwig "voor Hem" zullen zijn. Zonder deze pijnlijke, maar tijdelijke, les, zou het onmogelijk zijn dit te verkrijgen. Met de diepste dankbaarheid aan God zullen allen instemmen met alle basismethoden die Hij benut heeft, en hun rechtvaardigheid (h)erkennen. Er kan geen echte waardering zijn van het goede, zonder de ervaring van het kwade.

Wij echter, Zijn uitverkorenen, zullen er voortdurend aan denken dat, in Christus Jezus, Hij ons tevoren bestemde, zodat wij, in ons korte bestaan, een voorsmaak mogen hebben van Zijn heerlijke doel, door middel van een levende omgang met Hem en een vurig, vreugdevol dienstbetoon aan Hem.

God moet dit doel in het prille begin als verkregen gezien hebben, want onze voorbestemming was "naar het voornemen van Die alles werkt naar de raad van Zijn wil"(Efe. 1:11;SW). Het klinkt alsof Hij een grote, verwachtende blijdschap had, toen Hij Zijn Zoon dit doel zag overnemen en Hij tevoren proefde van de heerlijke vrucht die Hij met ons oogst.

In Paulus' brief aan de Romeinen wordt ons verteld wat wij zelf ontvangen door onze verkiezing: "die Hij tevoren bestemde, dezen roept Hij ook"(Rom. 8:30;SW). Maar in Efeziërs wordt onthuld dat dit is: "voor de lofprijzing van de heerlijkheid

van Zijn genade" (Efe. 1:6;SW). En opnieuw wordt benadrukt dat wij zouden zijn: "tot lofprijzing van Zijn heerlijkheid"(Efe. 1:14;SW). En nog verder trekt deze verheerlijking van God binnen in onze levens, want onze redding en verzegeling met de geest, de ijver van het genieten van ons lotdeel, tot aan de verlossing van dat wat verkregen is, zijn allemaal "tot lofprijzing van Zijn heerlijkheid."

Wij kunnen alleen maar tot lofprijzing van Zijn heerlijkheid zijn omdat Hij tevoren in ons een werk heeft uitgewerkt, zoals verder in onze tekst wordt onthuld: "Zijn genade, die ons begenadigt in de Geliefde"(Efe. 1:6;SW). Deze heerlijke waarheid is misschien wel de diepste fase van onze verkiezing. Omdat het in Hem is, gebeurend in Christus, houdt dit reeds in dat wij een aandeel hebben in Zijn ambt, dat Hij, als de Gezalfde, zal uitvoeren. Toch wordt hier getoond dat de wortels van onze uitverkiezing nog veel dieper liggen. Christus is ook de zeer geliefde Zoon, en in Hem, de Geliefde, worden wij begenadigd met onze uitverkiezing. Hoewel onze deelname aan het werk van Christus ons inlijft in het register van de goddelijke adel, ontmoeten we nu toch de blijde waarheid dat, als Zijn gekozenen, wij de vrucht zijn van Gods werk van liefde. "In liefde ons tevoren bestemmend" (Efe. 1:4,5;SW) is al Zijn getuigenis geweest, maar niet alleen Zijn liefde voor ons was er zo bij betrokken, maar ook de liefde van de Vader voor de Zoon. Nu hebben we, omdat God onze verkiezing uitvoerde in het licht van deze liefde, er een zeer intiem deel in. Dat is de diepste betekenis van onze keuzen in de Geliefde.

Zelfs indien we in staat zouden zijn hier iets aan toe te voegen door middel van heilig gedrag, is toch de grond waaruit dit voortspuit exclusief het werk van God: onze uitverkiezing. Dit zaaibed is onveranderlijk en daaruit komt en verspreidt zich de lofprijzing van God. Dit is niet afhankelijk van de huidige toestand van de heiligheid van de gelovige, maar alleen van het feit dat, ten allen tijde, er geroepenen zijn geweest en zullen zijn, en dat de ecclesia zonder onderbreking voortgaat. Dit verzekert Hem van ononderbroken lofprijzing over de heerlijkheid van Zijn genade. Door de activiteit er van in de ecclesia bereikt genade zo'n grote triomf dat God ons aan deze genade voorstelt als een prijs voor hun lofprijzing en verheerlijking. Maar met hoe veel grotere vreugde moet Hij deze lof aanvaarden wanneer die voortkomt uit een leven van gehoorzaamheid en opoffering!

Tenslotte zou er een woord gesproken moeten worden over de unieke en goddelijke methode van het bekend maken van onze uitverkiezing, en ook over de voorbereiding van het latere opkomen van de ecclesia die Zijn lichaam is. Dit belangrijke deel van Zijn plan legde God niet uit in publieke beloften, maar verborg het in geheimen. Zulk een goddelijke methode van onthulling is bijzonder opmerkenwaard wanneer we het beoordelen door de geschiedenis van Israel. Lang voordat dit volk bestond gaf Hij al geschreven verslagen van hun roeping en positie. In de allereerste van deze (Gen. 12:2-49) wordt ons een helder inzicht gegeven in de toekomst van Israel, en dit werd gevolgd door vele soortgelijke onthullingen. In tegenstelling hiermee hield Hij Zijn doelstelling met betrekking tot de ecclesia voor lange tijd verborgen. Herhaaldelijk benadrukt Paulus in zijn brieven dat het als een onthulling van goddelijke geheimen genomen moest worden, die tot dan toe verborgen waren geweest (Rom.11:25; 16:25, 1 Kor.2:7; Efe.3:3,9; Kol.1:25).

De bedeling die God voorzien had voor de vervulling van dit doel wordt "de bediening van het geheimen" genoemd (Efe. 3:9), en die was voor de aionen verborgen geweest in God. De crisis toen God dit geheim begon te onthullen, kwam in Israels diepste en meest ernstige periode van verharding, toen dit volk nutteloos was geworden als kanaal van zegen voor de natiën. Het was toen dat God door Paulus bekend maakte dat Hij zou beginnen met het vormen van een ecclesia voor zijn Christus, of Gezalfde, die met Hem deel zal nemen aan Zijn hemelse heerschappij. Deze onthullingen beginnen in de vroegste brieven van Paulus, met voortdurende aanvullingen, totdat de gevangenisbrieven de afsluiting en ook de hoogste waarheden aan de ecclesia presenteren.

Afsluiting

"Jullie uitverkiezing waargenomen hebbend, broeders, geliefd door God" (1 Thess. 1:4;SW). Zo begonnen we. Op deze basis heeft God licht en inzicht gegeven in deze positie in genade. In Efeziërs verwijderd Hij de laatste bedekkingen, zodat wij nu een volledig afgeronde onthulling van onze uitverkiezing mogen bezitten. Diepgaande dankbaarheid aan God moet onze harten vullen tot ze overvloeien.

Deel 14 - De pré-aionische genadegeschenken

De gebeurtenissen van de pré-aionische periode hebben ons bekend gemaakt met het grootse doel van God, dat, als een machtige rivier, stroomt doorheen al Zijn voorbereidende activiteiten, Gods onherroepelijke, onlosmakelijke vastberadenheid met zich mee dragend om uiteindelijk al Zijn schepselen door Christus te zegenen, zodat niemand een grotere zegen zal wensen. We mogen hieruit afleiden dat God zelf Zijn hoogste vreugde en bevrediging zal ervaren wanneer alle intelligente wezens, in Hem en in Zijn Zoon en in de schatten van Zijn genade, de volheid van zegen vinden waar zij naar verlangen. De Here Jezus Zelf, in de dagen van Zijn vernedering, in woorden die alleen door de apostel Paulus tot ons komen, roept ons aandacht op voor deze kostbare trek van Zijn eigen hart en dat van Zijn Vader, door te zeggen: "Het is blijer te geven dan te ontvangen." (Hand. 20:35;SW).

Hoe verhelderend is deze onthulling over Zijn eigen gelukzaligheid in het geven! Het komt voort uit de perfecte, absolute goedheid en oneindige liefde van Zijn Vader. "GEVEN" staat met grote letters op Zijn hart geschreven, en is Zijn meest gekoesterde bezigheid. Geven betekent aan Hemzelf blijdschap en genoeg geven. Deze trek van Zijn karakter, deze kostbare vrucht van Zijn genade, was zo sterk dat Paulus kon zeggen "Die zelfs Zijn eigen Zoon niet spaarde, maar voor ons allen overgaf, hoe zal Hij ook niet, samen met Hem, ons alle dingen genadevol schenken?" (Rom. 8:32;SW).

Verder kunnen we zien dat deze dor God gegeven geschenken niet uit de losse pols worden geschonken, maar in een vastgelegde volgorde en schikking. Er is in het

begin geen gelijke verdeling van Zijn geschenken, zoals mogelijk het geval zal zijn wanneer allen de levengedevende rechtvaardiging krijgen aan het einde van de aionen.

Gods voorraadkamer van genade bevat grote en nog grotere geschenken, die Hij op verschillende momenten verdeelt, aan onderscheiden groepen, in overeenstemming met de ontvouwing van Zijn grote plan. Hij behandelt niet allen op gelijke wijze, naar één enkel patroon. Zijn liefdevolle doelstelling heeft vele kanten en is zeer divers. Wij, bijvoorbeeld, het figuurlijke lichaam van Christus, worden door Zijn genade opgewekt voor een ongebruikelijk hoge plaats, waarbij Hij ons voorrang gaf en ons tevoren selecteerde en koos. Maar dat is niet alles.

We naderen nu Schriftgedeelten die ons leiden onder de machtigste uitstorting van Zijn weldadigheid, en ons overweldigen met de hoogste en meest heerlijke schatten van Zijn hart. Dit zijn geen gewone geschenken die we slechts voor de rest ontvangen, maar het zijn geschenken die een waarde hebben die ver uitgaat boven die aan alle anderen gegeven worden. Het zijn de ware edelstenen uit de schatkamer van Zijn onmetelijke rijkdommen, en passen bij onze verheven taken en bij onze adel als de uitverkorenen. Ja, in die vroegste era in Zijn plan koos God ons niet alleen, maar overhandigde ons een akte van geschenken die aan ons Zijn meest genadevolle gratificaties overbrengen.

Het kan ons alleen maar diep onder de indruk brengen en ons nederig maken om altijd herinnerd te worden aan deze goddelijke voorrang, die zo'n krachtige en prominente trek van Zijn hart onthult!

In ons dagelijks leven, bij het omgaan met onze verwanten, geeft het een tekort aan cultuur aan om voortdurend onze eigen voordelen hierover uit te drukken en te benadrukken, en dan ons te verheugen dat wij meer dan zo vele anderen hebben. Maar als we de houding van Christus in onze harten hebben en die koesteren, zullen we het onmogelijk vinden te jubelen over deze ongewone genadegeschenken als het zou zijn dat God geen verder doel heeft met hen dan ons meer te geven dan anderen. Ook zou dit niet in harmonie zijn met Zijn grote liefde voor allen. Maar zodra wij ons bewust worden dat onze uitverkiezing en de overstijgende rijkdommen van Zijn genade die aan ons zijn geschonken, een middel van Zijn hand zijn om ook de anderen te zegenen, dan zijn we in een positie om met blijdschap te jubelen, zuivere en onbesmet.

Onze tijdelijke voorrang boven anderen, die ook gered zullen worden, zal door God gebruikt worden om ons te trainen om bruikbare instrumenten van Zijn genade te worden. Het bezit en genot van Zijn hoogste giften zou ons moeten uitrusten met energie en vuur om anderen de rijkdommen te brengen die God in voorraad heeft voor al Zijn schepselen in heel het universum. De blijde ervaring van Zijn genade zal ons in staat stellen het te verkondigen en een echt verlangen er voor opwekken in de harten van onze toehoorders. We kunnen deze gezegende werkkring nu al in praktijk brengen, terwijl we leven te midden van zo velen die van God en Zijn Christus vervreemd zijn. In de heerlijkheid zullen we boodschappers zijn van Zijn genade aan de hemelingen. Nu zien we nog niet veel vrucht, maar we kunnen, in geest, vooruit zien naar het einde, waar we allen zien in de plaats die door God voor hen is voorbereid, gevuld met blijdschap en bevrediging, omdat zij allen vrij

zullen zijn van jaloezie op hen die grotere geschenken hebben ontvangen en omdat hun ervaring hen leerde dat God hun eigen blijdschap in gedachten had toen Hij anderen eerder riep. En onze harten zullen jubelen over de goddelijke wijsheid waarmee Hij Zijn liefdevolle plan van de aionen uitvoert.

Met het oog op deze kostbare waarheid is het niet het bezit van de genadegeschenken op zich dat onze beker vult tot aan overvloeien toe, maar de kennis dat deze ons zullen helpen een zegen te zijn voor heel het universum. En wij, als de bemiddelende instrumenten, mogen zelfs nu, maar in het bijzonder in onze toekomstige loopbaan, deze kostbare ervaring delen: "Het is blijer te geven dan te ontvangen." (Hand. 20:35;SW).

Met deze houding in onze harten worden we in staat gesteld, op een manier die God een genoegen doet, de geschenken te onderzoeken die Hij voor ons al vóór de schepping van het universum voorbereidde. Trouwens, God heeft, in Zijn nooit ophoudende, vaderlijke zorg, een voorziening getroffen die onze aanbidding waard is, zodat wij, zelfs vandaag, in het lichaam van onze vernedering, een diep inzicht mogen ontvangen in deze geschenken, opdat deze bewust en verstandelijk ons pad beïnvloeden en ons in staat stellen passend gebruikt er van te maken in het leven van geloof.

Het is de passage in 1 Korinthe 2:12 die ons deze heerlijke onthulling voor ogen brengt: "Wij nu ontvingen niet de geest van de wereld, maar de geest uit God, opdat wij zouden waarnemen wat ons door God genadevol geschonken werd." En verder: "waarvan wij ook spreken, niet in woorden geleerd door menselijke wijsheid, maar geleerd door de geest, geestelijke dingen met geestelijke woorden beoordelend"(2:13;SW). Dit zijn twee machtige, goddelijke factoren, waaraan wij de kennis over God te danken hebben, het bezit van Zijn woord en van Zijn geest, door welke Hij de heilige Schrift inspireerde en de diepe dingen van biddend studeren onthult, hoe meer wij de geest gelegenheid geven om z'n onderwijzende taak uit te voeren. Het moet echte blijdschap brengen aan God als Hij ons bezig vindt met Zijn Woord, om zo geïntroduceerd te worden in de goddelijke diepten, zodat wij in staat zullen zijn ons bewust te worden van wat Gods genade ons heeft gegeven.

Vertrouwend en verwachtend keren we ons nu naar deze genadegeschenken als we binnen gaan in een nieuw deel dat gewijd is aan de periode vóór de aionen. Als een trio heldere sterren van Zijn liefde voor ons, verlichten zij ons in de volgende Schriftgedeelten:

"maar wij spreken wijsheid van God in een geheim, dat God tevoren beschikt had, vóór de aionen, voor onze heerlijkheid"
(1Kor. 2:7;SW)

"Die ons redt en roept met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar Zijn voornemen en genade, die ons is gegeven in Christus Jezus vóór aionische tijden"
(2 Tim. 1:9;SW)

"in verwachting van aionisch leven, dat de niet ligende God beloofd heeft vóór aionische tijden en Zijn woord doet verschijnen op Zijn tijd, in een verkondiging

die aan mij werd toevertrouwd, naar de opdracht van God, onze Redder"
(Titus 1:2,3;SW)

In deze uitspraken worden wij binnen gevoerd in de grote geschenken van God bij name, en geplaatst onder een waarlijke uitstorting van Zijn liefde. Het zijn...

Wijsheid, Genade en Leven.

Om te beginnen zullen we de trekken uiteen zetten die ze alle gemeen hebben, omdat ze duidelijk worden als we ze als geheel bestuderen.

Laten we speciaal het zeer belangrijke feit van het goddelijk karakter van alle drie deze geschenken ter harte nemen. Genade wordt alleen pasklaar gemaakt voor zondaren. Leven is nodig voor hen die onder de kracht van de dood zijn gekomen. Wijsheid is voor hen die onwetend zijn van Gods gedachten en wil.

Een kenmerk dat deze geschenken allemaal hebben, is dat alle drie terug gaan naar een periode vóór de opgeschreven tijd, waarvan Gods Woord deze precieze zinsneden spreekt: "vóór de aionen" of "vóór aionische tijden," die beide bijna dezelfde gedachte uitdrukken. Deze woorden werpen een vloed aan licht op het geheel van het goddelijke plan, en stellen ons in staat de eerste fase er van te herkennen. Hier begint God met de elementaire introductie van de leerstelling van de aionen, die zo belangrijk is en zoveel betekent bij het verstaan van de Schrift.

Het valt te betreuren dat de toegang tot deze leerstelling geblokkeerd werd door de discordante vertalingen van het woord "aion." De weergaven met "eeuwig" en "eeuwigheid," die eindeloosheid uitdrukken, dragen de meeste schuld. Als een zwaar gordijn hebben zij de hele zaak verduisterd. We houden ons nu niet bezig met het bekritisieren als deze inderdaad eindeloosheid zouden inhouden, maar we protesteren tegen hun gebruik op de verkeerde plaats. We hebben niets te zeggen tegen zulke termen wanneer die gebruikt worden voor dat wat volgt op de verzoening van allen, want daar zijn ze gerechtvaardigd. Maar opgedrongen aan de tijdperken binnen de ontvouwing van Gods plan van redding, tijdens de aionen, die alle een begin en een einde hebben, introduceert dit idee van eindeloosheid verwarring ten top, want het maakt de beperkte perioden van Gods oordelen eindeloos, zonder doel, en daarom liefdeloos.

Een hele lange tijd vonden vertalers en aantekeningenmakers het nodig aan te duiden dat dit woord eigenlijk "tijd" of "tijdperken" betekent. Maar dit werd gewoonlijk alleen in een paar contexten gedaan, niet alleen in het Engels, maar ook in andere talen. Toch slaagden deze inspanningen er niet in een blijvende indruk te maken, anders zouden ze de anathemas van de orthodoxie over zich afgeroepen hebben.

Dit fundamentele en God-erende werk was weggelegd voor de Concordant Version. In heilige roekeloosheid werden de oude, versleten rails van menselijke traditie verlaten voor niet eerder geziene onderschikking aan de goddelijk geïnspireerde tekst van het origineel. Vasthoudend vinden we in deze vertaling ieder voorkomen van "aion" en het bijvoeglijk naamwoord "aionische" zonder enige verandering weergegeven. Dit wordt ook toegepast in de moderne talen die zo'n vertaling

hebben. Door middel van deze grote vooruitgang in de vertaling van de heilige rollen, werden de verschillende tijdsperioden in Gods plan van redding gezuiverd van de gedachte aan eindeloosheid, waaruit zoveel valse leerstellingen zijn voortgekomen. Deze trouw aan Zijn Woord heeft als beloning een diep inzicht in Zijn plan en de onderdelen er van, iets wat eerder onmogelijk was geweest. Heel deze serie is alleen de vrucht van een grondige studie van concordante uiteenzettingen.

Als gevolg worden de uitdrukkingen "vóór de aionen" en "vóór aionische tijden" een waardevol en betrouwbaar licht om ons te leiden op de weg naar de periode vóór de schepping. Om te beginnen zien we dat God ons niet een naam heeft gegeven om deze niet geëvenaarde periode te benoemen.

Ook wordt ons niet een duidelijk omschreven, duidelijk antwoord gegeven op de vraag: "wanneer?". Deze periode, met alle grote daden die er in bereikt werden, is eenvoudig georiënteerd op dat wat volgde. Dit geeft ons het sleutelwoord "vóór." Het was een tijd die vóór de aionen kwam, en kan goed uitgedrukt worden met de zinsnede "pré-aionische tijden," want in de Schrift worden er geen grenzen over de duur aangegeven. Dit komt overeen met de tijd na de aionen, die op gelijke wijze geen vastgelegde naam of begrenzing heeft. Misschien is de heerlijkheid van die toekomstige voleinding buiten ons huidig vermogen om te verstaan. Daarom blijven we in stille verwachting van deze komende sublimiteit en proberen we niet voorbij de grenzen van die toekomstige, niet onthulde tijd te komen, die voorbij de aionen ligt. Helaas is dat veel te vaak wel gedaan, toen het woord "eeuwigheid" toegepast werd op aionische toestanden die zich bezig houden met de ontwikkeling van Gods plan en alleen duren tot de voleinding. We zouden deze niet moeten meedragen in die post-aionische tijde, waarover God geen onthulling heeft gegeven.

Geheimhouding is een van de kenmerken die de drie grote geschenken, wijsheid, genade en leven gemeen hebben. Ze werden pas onthuld in de tijd waarin ze werkzaam werden. Ze waren verborgen tot Paulus de opdracht kreeg ze bekend te maken. Dit wordt in ieder apart geval met andere woorden herhaald.

Het is zeer zeker niet voldoende in algemene termen over deze geschenken te spreken, want die voor de huidige ecclesia zijn veelzijdig en werden niet alle tegelijkertijd onthuld. Trouwens, er is een speciale kant aan deze drie geschenken om te overwegen. We zouden nooit kunnen zeggen dat wijsheid, genade en aionisch leven pas door Paulus werden onthuld, want alle drie geschenken zijn in de Schrift te vinden, zelfs vóór de tijd van Abraham. Onze God van onzegbare weelde bezit veel van deze geschenken, Allen zullen op den duur van Hem wijsheid, genade en leven ontvangen, maar niet alle geschenken zijn van gelijke waarde. Zelfs in de Hebreeuwse Schrift kunnen we zien dat, met de voortdurend toenemende onthulling over Zijn volk Israel, hun geschenken ook meer compleet werden en gevuld zijn met een meer diepgaande blik op de redding. Maar die genade en die wijsheid en dat leven dat God heeft voorbereid voor de huidige ecclesia is van een zo oorspronkelijk karakter, dat, in hun gevolgen, zij zeer verschillen van de eerder gegeven geschenken. Zo'n heerlijkheid als die welke toevertrouwd werd aan hen die ze ontvangen, gaat uit boven menselijke verbeelding. "Wat het oog niet waarneemt en het oor niet hoort en in het hart van

de mens niet is opgerezen, dat bereidt God voor hen die Hem liefhebben" (1 Kor. 2:9;SW).

Voor onze speciale overdenking zullen we nu beginnen met het basis geschenk waaruit de andere voortkomen en waarop zij gebaseerd zijn, dat is genade.

Genade, wat is de echte kern er van? De Keyword Concordantie (pag. 133) verklaart het als "een daad die blijdschap voortbrengt." Deze definitie is gebaseerd op de nauwe relatie in het Grieks van het woord met blijdschap. Genade is char-is. Blijdschap is char-a. Lang voordat de geest van God het woord genade gebruikte in de heilige tekst, gebruikten de Grieken het al voor dat wat vreugde brengt en zelfs voor het verlangen anderen blij te maken.

In feite zou er geen betere of passender verklaring voor Gods genade kunnen zijn. Het is Gods liefde in werking, waarin Christus Zich naar ons toe buigt, en Zichzelf aan ons geeft. Dat is de kern van de goede tijdingen, die ons de grootste vreugde brengen.

Vreugde is een gevoel van harte-blijdschap, en God heeft ons geschapen met gevoelens, maar we moeten ze wel onder controle houden. Veel heiligen baseren hun geloof op gevoelens, en daardoor worden ze in beproevingen gebracht, want hoe goed ze ook zijn, ze vervagen altijd. Anderen hebben afgeleid dat gevoelens geheel en al afgesloten moeten worden. Het is onmogelijk om werkelijk de heerlijke onthullingen van Gods liefde in onze harten te ontvangen, zonder gevuld te worden met een mate van blijdschap. O, de arme zielen die niet diep ontroerd raken door Gods heerlijke geschenken! Ja, laten we dankbaar genieten van zulke God-gegeven blijdschap. Maar laten we deze niet gebruiken als het fundament van ons geloof, maar veeleer als een tijdelijk gevolg. Wij weten dat God, in Zijn wijze tuchtiging, afwisselend vreugde en verdriet in onze levens weeft. Maar een juiste waardering van goddelijke vreugde zal ons kracht geven om in de strijd van geloof te overwinnen.

De mogelijkheid van genadevol zijn is zeer zeker geen goddelijk voorrecht. In de Schrift worden liefdesgeschenken, die gelovigen aan elkaar presenteren, vaak een "genade" genoemd (1 Kor.16:3; 2 Kor.1:15; 8:4,6,7,19). In deze gevallen is het overduidelijk dat het geven van genade overeenkomt met blijdschap geven. Uit dit gebruik van het woord genade voor aardse, tastbare geschenken, kunnen we zien dat de genade die door God aan ons getoond wordt, niet door de gevoelens van God, het hart van de Vader, uitgeput wordt, maar bestaat uit geschenken en toezeggingen die Hij boven voor ons in gereedheid heeft gebracht.

God heeft vele mogelijkheden om vreugde te brengen aan de harten van Zijn schepselen, daarom mogen we over genade spreken in het meervoud, van vele genades, of beter, genadegeschenken. Dit kan ons helpen de niet geëvenaarde en alles overstijgende rijkdommen van de aan ons gegeven genade te herkennen. Zoals reeds opgemerkt, de huidige ecclesia is niet de eerste die genade geschonken werd. Zelfs Noach vond genade in de ogen van JAHWEH (Gen. 6:8). Een vreselijk oordeel stond te gebeuren, maar JAHWEH kondigde redding aan. Welk een dankbare vreugde moet de harten van Noach en zijn gezin gegrepen hebben toen deze genade uitliep op hun verlossing!

Een zeer groot genade-ontvanger was Abram. Hij was de eerste die rechtvaardiging genoot door geloof, wat in overeenstemming is met genade. Ook Mozes vond genade in de ogen van JAHWEH (Exo. 3:12,17). Het bestond hieruit dat JAHWEH zijn smeekbede hoorde.

Een zeer bijzondere genade kwam tot het volk van Israel. De geboorte van Christus en de genade die kwam door Hem (Joh. 1:16,17), was een evangelie van grote blijdschap (Luc. 2:10). Dezelfde vreugde is opnieuw in Israel te vinden op de Pinksterdag. De apostelen hadden genade voor het hele volk, en zij die ze ontvingen juichten (Hand. 2:46).

Zelfs al werd deze stroom van genade terug gehouden door hun afwijzing, toch, naar de goddelijke beloften, zal ze opnieuw uitstromen in het volk van Israel en door hen heen in andere natiën, want door de trouwe goedaardigheden van David (Jes. 55:3; Hand. 13:34), die zij ontvingen door een verbond van JAHWEH, zijn het koninkrijk en alle geneugten er van voor hen zeker gesteld. Door deze genade zal een ware stroom van genade de hele aarde overvloeien (Psa. 137:6; Jes. 35:10; 51:3; 60:6 enz.).

Deze genade is bestemd voor de aarde. De natiën hebben er een deel in, maar alleen als gasten, omdat we als zodanig zijn uitgenodigd voor de huwelijksfestiviteiten door het volk aan wie de genade toebehoort (Matt. 22:1-10). Zoals vaak opgetekend in de Hebreeuwse Schrift, zijn gelovigen in JAHWEH, de God van Israel, proselieten van onder de natiën, gekomen en hebben ze genoten van de gastvrijheid van Israels rijk beladen dis.

Maar in die tijd wist niemand dat, lang tevoren, God reeds had voorzien in een veel rijkere genade voor een uitverkoren deel van de natiën, maar dat een groot geheim had gemaakt.

Een opmerkelijke omstandigheid bereidde voor op de gelegenheid toen God deze genade begon te onthullen. Toen Israel verhard werd, zoals opgetekend in de Handelingen van de apostelen, en toen het terzijde werd gesteld, werd de genade die er door vloeide, en die de natiën zullen genieten in het koninkrijk op deze aarde, terug gehouden. In plaats daarvan opende God een nieuw kanaal door de apostel Paulus, om zo de genade, die Hij zo lang tevoren in Zijn hart had verborgen, naar de natiën te brengen. Dit is het grootste evangelie dat ooit aan sterfelijke mensen is gebracht!

De substantie van alle genade is: Christus gekruisigd en opgestaan. Buiten Hem is er geen andere basis voor genade. Uit deze bron vloeien verscheidene geschenken die de andere verre overtreffen, met belangrijke verschillen die waard zijn op te merken. De zegeningen van het koninkrijk bereiken op geen enkele wijze die welke God aan ons brengt.

Deel 15 - Een volk voor Zijn Naam

Simon Petrus was de eerste van de apostelen die naar een man van de natiën ging, maar er was een speciaal visioen voor nodig om zijn vooroordeel tegen hen af te breken, en een ander visioen om Cornelius naar hem toe te zenden, zoals opgetekend in het tiende hoofdstuk van Handelingen. Daar werd voor het eerst de vergeving van zonden door "Zijn Naam" verkondigd (Hand. 10:43). Toen later de apostelen en oudsten in Jeruzalem bijeen waren, zoals verteld in Handelingen vijftien, verwijst Petrus hiernaar, zeggend: "Mannen, broeders, het is jullie bekend dat vanaf de eerste dagen God verkozen heeft dat door mijn mond de natiën het woord van het evangelie horen en geloven" (Hand. 15:7;SW). Dit zal vervuld worden in het toekomstige koninkrijk. Cornelius en zijn huis waren niet een natie, maar slechts een soort van eerstelingen van de toekomst.

Later zei Jakobus, de broer van de Heer naar het vlees, verwijzend naar deze uitspraak: "Simeon ontvouwt hoe God eerst de natiën bezoekt om een volk voor Zijn Naam te verkrijgen. En hiermee stemmen de woorden van de profeten in, zoals werd geschreven: 'Na deze dingen zal Ik terugkeren en de tent van David herbouwen, de gevallen. Ik zal het afgebrokene herbouwen en Ik zal haar weder oprichten,' zodat 'de overgeblevenen van de mensen de Heer zouden zoeken en al de natiën over wie Mijn Naam is aangeroepen'" (Hand. 15:14;SW).

Jakobus zegt dat de profeten (meervoud) dit zeiden. Omdat slechts één, Amos 9:11,12, dichtbij deze uitspraak komt, maar deze tekst loopt niet precies gelijk met die in Handelingen, moet het een overzicht van de profeten als geheel zijn zoals hij ze begreep, aangepast aan de omringende omstandigheden, en niet zozeer een exact citaat. Ten eerste geeft Amos de tijd aan, "na deze dingen." Het wordt vergeleken met de dagen van David, de eerste fase van het koninkrijk, dat door Jakobus als aanwezig wordt verondersteld, hoewel de Zoon van David nog niet was teruggekeerd. In de tussentijd eiste hij, als Zijn broer, de rechten op Zijn plaats en macht.

David was niet alleen de lieveling Duid van de gekozen natie, maar hij had goede vrienden onder de koningen van de andere natiën, zoals Hiram, de koning van Tyrus (1 Kron. 14), die veel hulp bood bij het leveren van hout voor de bouw van de tempel. Daarom zullen er in de toekomst vriendelijke natiën zijn.

Daarom spreekt Amos over "natiën over wie Mijn Naam is uitgeroepen." Maar toen Jakobus sprak, had geen natie, als zodanig, de Messias aanvaard, alleen mensen, zoals het huis van Cornelius, door Petrus, en Sergius Paulus en Pisidische proselieten (Hand. 13:43), mensen uit de natiën (Hand. 13:44-48), door Paulus. Daarom zei Jakobus: "hoe God eerst de natiën bezoekt om een volk voor Zijn Naam te verkrijgen." Dit stemt in met, maar is niet hetzelfde als wat in de profeten werd geschreven.

Jakobus zei niet, zoals Petrus tijdens de Pinksterdag: "dit is het door de profeet Joël verklaarde" (Hand. 2:16;SW). Hij gaf slechts een overeenkomst aan, maar noemde niet de naam van een profeet. Nu we een concordante vertaling van Amos hebben, kunnen we zien dat hij het niet citeerde, maar alleen verwees naar een deel van de passage. Amos zegt: "In die dag," maar Jakobus zegt: "Na deze dingen." Hij herkende het feit dat geen natiën de Heer hadden gezocht, noch dat Zijn Naam over hen was uitgeroepen. Daarom veranderde hij "natiën" in "mensen" (14) en

sprak van hen van de natiën (19). Het zou behulpzaam zijn als we een speciale term hadden voor deze mensen. "Heidenen" is voorgesteld; instemmen (samenklinken), wordt zeer zelden gebruikt in een vergelijking, en verdient daarom speciale aandacht. Het is een muzikale term, die we kunnen uitdrukken door het woord harmoniseren. Het is niet dezelfde noot of hetzelfde geluid, maar een met een andere trilling, met een ander aantal vibraties, maar zal toch er samen muziek mee maken. De profeet voorzegde dat Zijn naam uitgeroepen zou worden over de natiën. Dit is nog niet gebeurd, maar Cornelius, een man uit de Romeinse natie, had de vergeving van zonden verkregen door Zijn Naam. Dit stemt in met de profetie, voor zover dat wat met een paar mensen was gebeurd opnieuw zal gebeuren aan hele natiën in het koninkrijk. Voor hem waren de krachten van de toekomstige aion al gearriveerd (Hebr. 6:5).

In die tijd verwees Jakobus kennelijk naar alle mensen onder de natiën die teruggekeerd waren naar God (Hand. 15:19), en paste op hen de passages toe die over de natiën gaan, wanneer het koninkrijk komt. Als het koninkrijk in die tijd was gekomen, zoals hij verwachtte, zou het bevestigd kunnen zijn. Hij negeerde gewoon Paulus' bediening en missie, waarvan veel in het geheel niet was gebaseerd op de profeten, maar voor deze een geheim was dat voor hen onbekend was, waarin Israel totaal geen voorrang had. In de toekomst zal de tijdnaam, IEUE, de Elohim van Israel, gebruikt worden bij de verkondiging van de Koning, want Hij zal, als de Zoon van Adam, voor duizend jaren heersen over alle natiën. De huidige periode is tijdloos. Niemand weet hoe lang deze zal duren. Nu wordt ons verteld onderschikt te zijn aan de boven ons gestelde autoriteiten van de natie waartoe wij behoren (Rom. 13:1).

Jakobus wilde Schriftuurlijk gezag geven aan de inzettingen die hij op punt stond te geven. Er was er geen. Als zijn Broer, Christus, was teruggekeerd in heerlijkheid, had Hij inzettingen kunnen maken voor de natiën en ze handhaven, zoals Hij inderdaad zal doen wanneer Hij komt. Hier hebben we Zijn broer naar het vlees die Zijn plaats en macht inneemt, zonder enig Schriftuurlijk gezag voor zowel zijn ambt als handelen. Hij kopieerde het koninkrijk voordat het gekomen was en terwijl de Koning er van verworpen werd. De zinsnede "volk voor Zijn Naam" werd door hem uitgevonden en zonder onderscheid te maken toegepast op alle gelovigen uit de natiën, om zo macht over hen te krijgen. Omdat het koninkrijk niet kwam, gingen de mensen die door Paulus werden geroepen er niet in binnen, en behoorden ze niet tot de natiën over wie Zijn Naam in de toekomst zal worden uitgeroepen.

Jakobus maakte geen onderscheid tussen hen die door Paulus geroepen waren en hen die door Petrus waren geroepen. Hij herkende niet het feit dat Israel niet slechts Christus had gekruisigd, maar ook Stefanus had gestenigd, zoals zij later Paulus stenigden, dat de apostel Jakobus vermoord was [een andere Jakobus dan de broer van de Heer] en Petrus gevangen had gezet. Wanneer het koninkrijk komt zullen de apostelen zitten op twaalf tronen, de twaalf stammen van Israel oordelend (Matt. 19:28). Is er enige machtiging voor de broers van onze Heer, broers naar het vlees, om over de natiën te heersen? Dat kan niet zo zijn terwijl Israel zelf afvallig is, zoals het was toen Jakobus sprak. Laten we er aan denken dat het boek Handelingen leidt naar het falen van het koninkrijk en dat opschrijft. En dit maakt er deel van uit.

Twee maal ontmoeten we, in verband met de inzetten, het woord "scheen", elders weergegeven met "geacht," Paulus achtte zich eens gebonden om veel te doen dat tegen de naam van Jezus in ging (Hand. 26:9). De leiders van deze conferentie werden geacht pilaren te zijn (Gal. 2:9). Waarom op deze manier spreken als zij dat ongetwijfeld waren? Waarom scheen het de apostelen en oudsten (Hand. 15:22,25) en de heilige geest (28) slechts goed? Het woord "scheen" is net zo geïnspireerd als de rest er van.

Tot heden hebben de meeste verklaarders het volkomen genegeerd. Bovendien handelden Jakobus en zijn volgelingen er ook niet naar. Petrus speelde de hypocriet (Gal. 2:15; Hand. 21:20, enz). Later werd Israel terzijde gesteld. Paulus verrichtte zijn rol alleen tot het primitieve voorbij was, en alles nieuw werd (2 Kor. 5:17). Pas nadat de huidige geheime bedeling was onthuld, zegde hij de inzetten op.

Voor ons is de bovenliggende vraag: Wat zegt Paulus over deze zaak? Noemde hij ooit enig "volk voor Zijn Naam?" We weten dat hij, nadrukkelijk, de apostel van de natiën was (Rom. 11:13). We weten bovendien dat, terwijl de Besnijdenis prediken aan mensen van de natiën tegenstond en maar weinigen bereikte, Paulus veel leed onder de volgelingen van Jakobus, omdat hij naar ze toe ging en vele ecclesias onder hen stichtte en veel brieven aan hen schreef. Daarin handelt hij ten volle met de voorliggende vraag. In Galaten maakt hij duidelijk dat zelfs Petrus het met Jakobus' volgelingen oneens was (2:12), en dat hun leer een vallen uit genade was (5:4). In Efeziërs worden de inzetten teniet gedaan (2:15), en zij van de natiën zijn niet langer gast van de belofteverbonden, maar een medeburger, en beide hebben toegang, door één geest, tot de Vader (2:18,19).

Door het woord "inzetting" te wijzigen in "bevel", alleen wanneer het in Paulus' brieven voorkomt, heeft de King James vertaling de goddelijke verbinding met de inzetten, die hij zelf naar de natiën had gebracht, vernietigd (Hand. 16:4). De meest recente herziening is nog erger. Hoewel het ook "inzetting" gebruikt in Lucas 2:1 en Handelingen 17:7 (uitgevaardigd door Caesar), heeft het "beslissingen" in Handelingen 16:4, "voorschriften" in Efeze 2:15, "vereisten" in Kolossenzen 2:14 en "reguleringen" in Kolossenzen 2:20. Het is duidelijk dat de wetenschap het nodig achtte te scheiden wat God had samengebracht. Maar als Paulus op pad was gegaan met "inzettingen" en later aan deze ecclesias schreef over "inzettingen," hoe konden zij weten dat hij iets heel anders bedoelde?

De inzetten bestonden uit onthouding en zichzelf vrij houden van bepaalde zaken (Hand. 15:29). In Kolossenzen 2:21 bestaan ze uit "Jullie zouden niet aan moeten raken, jullie zouden niet moeten proeven, jullie zouden niet in contact moeten komen"(SW). Identificeert dit ze niet? In Efeziërs zijn ze verbonden met de scheidingsmuur, de vijandschap in het vlees (2:15). Dit is de scheiding die de inzetten geacht werden te helen. Een Jood wilde niet eten met een heiden. Zelfs de "gelovigen" van de Besnijdenis wezen Petrus af, de rots waarop hun ecclesia was gebouwd, vanwege het eten met de gelovige Cornelius! (Hand. 11:3). God had hem gezegd: "Wat God reinigt moet jij niet voor onrein houden!"(SW). Drie maal werd het herhaald (Hand. 11:9). Maar zelfs Petrus zelf, nadat hij had gegeten met hen van de natiën, scheidde zichzelf af, bang als hij was voor hen die van

Jakobus kwamen. De inzetten waren tegen ons, ons vijandig. Daarom werden ze uitgewist en aan het kruis genageld (Kol. 1:14.15).

Het mag op het eerste gezicht vreemd lijken, en vrijwel niet te geloven, dat Paulus de inzetten op een punt in zijn loopbaan ronddeelde, en ze op een ander moment beslist afwees. Maar een zorgvuldige overweging van de grote voordelen hiervan en in andere zaken tussen zijn bijeenkomst in Jeruzalem en wat in Rome gebeurde, waar de volkomenheidsbrieven werden geschreven, zal volledig rekenschap geven van de zeer drastische veranderingen. Niet lang er na verwierp Paulus Marcus en scheidde hij zich af van Barnabas, en nam hij Silas en Timotheüs mee (Hand. 16:9). In Athene sprak hij tot de afgodendienaren (Hand. 17:22). Toen ging hij naar Korinthe. Daar schudde hij zijn kleren uit en zei tot hen: Jullie bloed zij op jullie hoofd! Ik ben rein! Vanaf nu zal ik naar de natiën gaan! (Hand. 18:6;SW). Is dit geen grote vooruitgang?

Het was ook in Korinthe dat Paulus de grootste omwenteling in zijn onderwijs onthulde, voordat hij zijn volkomenheidsbrieven schreef. Nogmaals benadrukt hij de tijdsperiode middels de zinsnede "vanaf nu." In dit geval is het negatief: "zodat wij, vanaf nu, niemand waarnemen naar het vlees. Maar zelfs indien wij Christus naar het vlees gekend hebben, kennen wij hem nu niet meer. Daarom: indien iemand in Christus is, die is een nieuwe schepping. Het oude ging voorbij. Neem waar! Het is nieuw geworden!"(2 Kor. 5:16,17;SW). Dit introduceert een nieuw deel in de loopbaan van Paulus. Op dit moment zijn we speciaal toegespitst op de zinsnede "naar het vlees." Dit past niemand zo goed als Jakobus, de broer van de Heer naar het vlees. Petrus sprak tot de bijeenkomst in Handelingen vijftien, maar Jakobus stelde hem voor als Simeon, zijn vleselijke naam, in verband met de inzetten (Hand. 15:7:14).

Het is waard op te merken hoe weinig ons wordt verteld over de familie van onze Heer, in het bijzonder nadat Hij was gezalfd. Na de terugkeer uit Egypte wordt Jozef, Zijn wettelijke vader, niet meer genoemd, behalve als de veronderstelde vader van Jezus. Zijn moeder en Zijn broers kwamen naar Hem toe bij de afsluiting van Zijn bediening, toen Zijn verwerping al duidelijk geworden was, en zonden Hem een bericht dat ze Hem wilden spreken. Voor ons schijnt het onhoffelijk of grof dat Hij ze niet onmiddellijk ontving. In plaats daarvan leek Hij ze te vermanen, zeggend: ""Wie is Mijn moeder, en wie zijn Mijn broers? En Zijn hand uitstrekking over Zijn discipelen, zei Hij:"Zie, Mijn ° moeder en Mijn broers!"(Matt. 12:46-50,SW: Marc. 3:31-35). Zijn broers, zo wordt ons verteld, geloofden niet in Hem (Joh. 7:5), daarom wees Christus zelf de verwantschap af waarop Jakobus in latere jaren zijn leiderschap baseerde.

Jakobus werd, in de tweede helft van het boek Handelingen, als leider (niet als apostel) onder de discipelen erkend onder de discipelen vanwege zijn vleselijke verwantschap met Jezus. Wat waren, behalve het zijn van de halfbroer van onze Heer, zijn kwalificaties? Voor welk ambt was hij door Christus aangesteld? Om een apostel te zijn had hij bij zijn Broer moeten zijn geweest. "Dan moet van de mannen met ons samenkomend in al de tijd waarin de Heer Jezus bij ons inging en uitging"(Hand. 1:21,22;SW). Zou hij altijd al de sympathie van zijn Broer gehad hebben, dan zou het voor hem een vanzelfsprekende en gemakkelijke zaak zijn geweest om het te doen. In plaats daarvan slaagden hij en zijn broers er niet alleen

in niet in Hem te geloven, maar zij hoonden Hem vanwege Zijn vermeende lafhartigheid bij het niet naar Judea gaan waar de Joden Hem probeerden te doden (Joh. 7:1-5). Hoe weinig waren zij zich bewust van het feit dat Hij Zichzelf voor hen zou opofferen! Hun gedrag sloot hen buiten voor het ontvangen van enige toekomstige eer in het koninkrijk.

Israël moest, gebaseerd op lichamelijke afstamming, veel aandacht besteden aan het vlees. Jezus was niet gezonden aan hen buiten die natie. Toch was een vleselijke afstamming niet voldoende. Er moest ook een geestelijke band zijn. Simon bar Jona (zoon van een duif), als vlees en bloed, zou nooit Christus erkend hebben als de Zoon van de Levende God, zonder een speciale onthulling van de Vader (Matt. 10:17). Maar Paulus ging nog veel verder. Hij stond er op dat de gezindheid van het vlees dood en vijandschap tegen God is en niet in staat God een genoeg te doen (Rom. 8:6-8). Ooit, toen de natiën "in het vlees" waren, waren zij vreemdelingen. Nu, in Christus Jezus, is er een nieuwe mensheid waarin het vlees geen rol speelt (Efe. 2:13-18).

Paulus geeft duidelijk aan dat Jakobus' volgelingen vijanden waren van ons evangelie. Zijn brief aan de Galaten maakt dit duidelijk. Petrus, de rots waarop de koninkrijks-ecclesia was gebouwd, stond positief tegenover Paulus' missie, en at in feite ook met hen van de natiën voordat sommigen van Jakobus kwamen (Gal. 2:12). Toen schrok hij terug en speelde de hypocriet. Jakobus was de oorzaak van de ketterij in Galatië, een verdraaiing van het evangelie van Christus voor de natiën (Gal. 1:7). Hij wilde echt werken en wet stellen in plaats van genade. Hij degradeerde het evangelie voor vandaag tot hetzelfde niveau als het verkondigen aan de natiën in het koninkrijk. Paulus en de overstijgende genade van zijn geheim evangelie erkende hij niet, maar stond het tegen.

Uitgebreide en fundamentele veranderingen vonden plaats in het onderwijs en inzicht van Paulus tijdens diens loopbaan. Bijna alles wordt veranderd in zijn volkomenheidsbrieven. Hij was besneden en besneed ook Timotheüs, maar hij waarschuwt tegen de versnijdenis. Hij doopte, maar nu is er alleen een doop in geest. Bij de bijeenkomst werden valse broeders binnen gesmokkeld om zijn vrijheid in Christus Jezus te bespioneren, maar zelfs toen was hij niet onderschikt. Zij stonden op besnijden en wet houden, maar hij wilde hieraan niet toegeven. In die tijd scheen het goed om af te zien van het eten van afgodenoffers en bloed, en wat verstikt is, en prostitutie, en er kon geen gemeenschap zijn tussen de Joden en anderen, want de gelovigen onder de natiën waren nog niet samen gebracht in één lichaam. Toen was het geoorloofd, maar nu is het helemaal verkeerd om enige vleselijk onderscheid van dit soort te maken.

Tegen deze tijd had Paulus zijn verhaal al aan Cefas verteld. Dit wordt niet over Jakobus verteld, hoewel hij wel had kennisgemaakt (Gal. 1:18,19). Dit verklaart hun verschillende houding tijdens de conferentie. Petrus redde de natiën van gejudaiseerd worden. Maar geen van hen kon de grote waarheden onthullen die later door Paulus werden onthuld, in het bijzonder de geheimenissen. Zij konden zich niet realiseren dat de inzetten al uitgewist en aan het kruis genageld waren, en dat de soevereiniteit en het gezag van Jakobus en zijn volgelingen was weggenomen. Had Jakobus de grote waarheid van de verzoening gekend, vrede tussen die veraf en die dichtbij waren, de nieuwe mensheid, het ene lichaam (Efe.

2:13-18), dan had hij de inzetten niet kunnen maken. Als hij hun geestelijke zegeningen te midden van de hemelingen had gekend, hoe zou hij dan durven over hen te domineren?

In Efeziërs, waar hij de banden van de Besnijdenis met de Onbesnedenheid regelde, spreekt Paulus over deze dingen als in het verleden. "Herinner jullie daarom dat ooit jullie, de natiën in het vlees, die onbesnijdenis genoemd werden door die besnijdenis genoemd worden in het vlees, gedaan door handen, dat jullie, vóór die era, zonder Christus, vervreemd waren van het burgerschap van Israel en gasten van de verbonden van de belofte, geen verwachting hebbend en zonder God in de wereld ... De beide één makend ... de wet van de geboden in bevelen teniet doet, opdat Hij de twee in Hem zou scheppen in één nieuwe mens"(Efe. 2:12,13,15;SW). Nu is er in de ecclesia geen verdeling meer tussen Jood en heiden. Zou er wel zo'n verdeling zijn, dan zouden alle niet-Joden een "volk voor Zijn Naam" zijn en alle andere zouden besneden Israëlieten zijn. En wij, de grote meerderheid van de lezers van dit essay, zouden nog steeds "zonder Christus, vervreemd ... van het burgerschap van Israel en gasten van de verbonden van de belofte, geen verwachting hebbend en zonder God in de wereld" zijn (Efe. 2:12;SW).

Voor de meesten van ons is het moeilijk te vatten waarom God feitelijk van plan is kwaad te doen, zodat Hij, over het algemeen, allen onder koppigheid besluit (Rom. 11:32). Waarom zou, in het boek Handelingen, zo'n type als Jakobus opgang maken in de latere hoofdstukken? Waarom wordt één man, in het vlees verwant aan Christus, toegestaan zo veel problemen te veroorzaken? Maar we mogen ook vragen waarom de Joodse natie, als zodanig, hun Messias verwierp. Het antwoord op dit alles is zeer eenvoudig. Het maakt deel uit van Gods plan en is de noodzakelijke achtergrond van menselijk falen om Gods toekomstige succes en heerlijkheid te vertonen. Als we niet zien dat alles uit God is, zelfs het kwaad, dan zal het voor ons moeilijk zijn de les die hier wordt onderwezen te verstaan.

Al dit kwaad is essentieel voor Gods doelstelling van het onthullen van de zwakte van het vlees, wat nog steeds een van de belangrijkste lessen is in verband met Israel en de natiën. Welk beter voorbeeld van het vlees kan in heel de mensheid gevonden worden dan de oudste broer van onze Heer? Zij deelden dezelfde moeder. Jakobus was de volgende in het gezin. Hij was niet alleen dichtbij door geboorte, maar bijna dertig jaren lang leefden ze hetzelfde gezinsleven. Zeker, geen van Jezus' halfbroers geloofde in Hem of in Zijn missie, maar toch moeten ze er van hebben gehoord, zeker toen Hij voor het eerst sprak in de synagoge in Nazareth. Het feit dat zelfs zij Hem niet aanvaardden is van groot belang voor een verstaan van het vlees en de vijandschap er van tegen God.

Jakobus, samen met zijn broers, geloofde vóór Zijn opstanding niet in Jezus (Joh. 7:5). In het geval van Petrus wordt ons medegedeeld dat vlees en bloed het niet aan hem onthulden (Matt. 16:17). Als broer van onze Heer naar het vlees kon Jakobus niet de kracht hebben om te geloven. Zelfs als hij het deed, toont de plaats die hij innam en de les die hij illustreert het falen van het vlees. Zijn vlees stelde hem in staat te domineren over zowel de Joden als de heidenen, maar het gaf hem niet de kracht om het koninkrijk tot stand te brengen. Veeleer werd, onder zijn leiding, Israel uit de olijfbom gehakt en weggeworpen (Rom. 11:10,24).

Ik heb veel sympathie voor de ongelovige Joden die niet met een heiden willen eten. In Jeruzalem zelf, echter, waar ik dacht ze in deze zaken erg streng zouden zijn, deelden we onze maaltijden met een Joodse professor van de universiteit, die misschien een beetje aarzelde, maar vrijelijk sprak over zijn werk, toen ik probeerde hem er naar te vragen. Maar toen ik naar een Joods restaurant ging, maakt ik de fout me voor het eten niet te "dopen." Eerst vroeg ik me af waarom ze, vóór hun maaltijd, naar een kraan in een alkoof gingen en de rug van hun handen douchten. Omdat ik dat niet deed keken ze me vragend aan. Ik heb niets met dopen in water, maar dacht dat het beter was dit daar iedere dag te doen, om te voorkomen dat ik aanstoot gaf en me verdacht maakte. Ik probeerde Jood te worden om zo de Joden te helpen.

In het toekomstige koninkrijk zullen er natiën zijn die Zijn Naam aanroepen. Dan zullen de Joden niet de fanatieke woede tegen hen vertonen die de volgelingen van Jakobus, de broer van de Heer naar het vlees, obsedeerde. Ja, niet alleen zal een afvaardiging van de natiën welkom zijn om op te gaan naar Jeruzalem om de Koning te aanbidden, IEUE van menigten, maar er zal stevig tegen hen opgetreden worden als ze er niet in slagen het te doen (Zach. 16:16-21). Als Jakobus dacht dat zij die geroepen werden door Petrus en Paulus de voorlopers waren van hen in het koninkrijk, waarom probeerden zijn volgelingen dan Paulus te vermoorden, alleen omdat zij hem met Trofimius in Jeruzalem hadden gezien, die, vermoedelijk, een van de mensen voor Zijn Naam was?

De last van Handelingen is niet de succesvolle vestiging van de "kerk," maar het volkomen falen van het koninkrijk. Het begint met Petrus en de apostelen (maar eerst hebben we Pinksteren in Jeruzalem), en toch hebben we tenslotte Israel verhard en verworpen in Rome. De overname van gezag over de natiën door haar latere, vleselijke, leiders, op grond van de foute veronderstelling dat het koninkrijk gekomen was, is vandaag niet van kracht. Jakobus' foute claim dat zij die door Paulus geroepen werden onderdanen van het koninkrijk waren, bleken vals, en kunnen nu niet toegepast worden, nu er geen koninkrijk is. Er zullen in de toekomst natiën voor Zijn Naam zijn, maar nu heeft de alles overstijgende genade van God een zeventvoudige eenheid, gebaseerd op één doop, één God en Vader van allen, Die over allen is en door allen en in allen (Efe. 4:4-6). Moge Hij ons alleen de genade geven er aan vast te houden!

Einde.